

HARLEQUIN®

Бестселър

Марго Далтън

Една отчаяна битка
на характери

НЕОЧАКВАНА ПОДКРЕПА

МАРГО ДАЛТЪН НЕОЧАКВАНА ПОДКРЕПА

Превод: Надя Янкова

chitanka.info

Алън Уилямсън знае как да преследва нещата, които иска в този живот. От мига, в който вижда учителката на малкия си син, Мейра, той иска тя да е с него.

За негова огромна изненада най-голяма пречка на пътя на двамата е изобретателната и твърдоглава Алисън Стийн. Оказва се, че крехката на пръв поглед Алисън, разполага и с много силни оръжия...

ПЪРВА ГЛАВА

Лъчите на слънцето проблясваха в прашните стъкла на прозорците и трепкаха в струите вода, които бликаха от градинските пръскачки и се спускаха към тревата под формата на пъстроцветни дъги. По улицата бавно пълзяха коли, градът бе притихнал и блажено отпуснат в топлото септемврийско утро. Облян в златиста светлина, денят бе великолепен и пропит с дъха на прясно ожъната пшеница. Наближаваше края на лятото. Във въздуха тегнеше леност, спокойствие и задоволство от богатия урожай.

Мейра се облегна на перваза на прозореца и отправи поглед към високите сиви сгради отвъд двора на училището. Имаше чувство, че се намира в средата на огромен кръг, заобиколена от мрачни, грозни сгради, които я отделяха от красотата на деня, а в същото време някъде далеч извън града, на десетки километри от претъпканите магазини и шумните улици, се простираха безкрайни поля, изпъстрени с цветчета, облаците се гонеха в небето, птичките летяха на воля и огласяха простора с омайните си трели. Представи си как се отпуска по гръб на тиха зелена ливада и потъва с наслада в лазурните дълбини на небосвода, докато лъчите на слънцето милват лицето ѝ.

От гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка. Чувстваше се като в клетка между четирите стени на стаята. За съжаление нямаше друг избор. Отметна с ръка кичур, паднал върху челото ѝ, и се заигра разсеяно с шнолата. Косата ѝ бе много гъста, с цвят на мед. Носеше я сплетена на плитка, а когато я пускаше, се разливаше на вълни по гърба ѝ чак до кръста. Обичаше да я разресва и да се занимава с нея. Иначе не беше суетна и не полагаше никакви специални грижи за външния си вид, за разлика от повечето жени, които прекарваха с часове пред огледалото.

В интерес на истината, помисли тя с кисела усмивка, не си подстригваше косата до голяма степен на инат на баба си. Ако не беше тя да ѝ мърмори непрестанно колко глупаво и непрактично било да

поддържа тази грива, Мейра сигурно щеше да я отреже и да си направи прическа в стил Джули Андриус.

Мейра остана още миг на прозореца да се полюбува на топлите слънчеви лъчи. Беше стройна и грациозна, със стегнато спортно тяло. Последната година в гимназията бе спечелила първо място в състезанията по лека атлетика, но оттогава бяха минали десет години — почти цяла вечност, както понякога ѝ се струваше. Имаше живо будно лице, големи сиви очи, черни вежди и мигли и високи скули, обсипани с рояк златисти лунички. Не беше красива в истинския смисъл на думата, ала притежаваше особен чар и излъчване. От нея бликаше жизнерадост и оптимизъм. Където и да се намираше, атмосферата около нея се разведряваше, хората се развеселяваха, денят им ставаше по-хубав от общуването с нея.

Но в момента, по неясни причини, Мейра се чувствуваше потисната и угнетена...

До слуха ѝ долетя шепот, смях и скърцане на столове. Тръсна глава да прогони необичайното за нея лошо настроение, което я бе връхлетяло, докато гледаше през прозореца септемврийското утро. Сетне се обърна и рече усмихната:

— Добре, деца, прибрахте ли цветните моливи?

Дузина лъчезарни личица се извърнаха към нея с неприкрито възхищение. Малките русоляви и чернокоси главички кимнаха нетърпеливо в такт.

— Чудесно! Сега всеки да прибере кутията с моливи в своето шкафче. Хайде, тихо и кротко!

Децата кимнаха отново и се размърдаха. Станаха чевръсто от столовете и се отправиха към шкафчетата, като се бутаха несръчно, шепнеха си на ухо и се стараеха да изпълнят точно нарежданията на учителката. Мейра ги наблюдаваше с любов и привързаност. Бяха толкова мънички и уязвими и толкова се мъчеха да бъдат послушни, да спечелят похвалата и одобрението ѝ.

Малчуганите постепенно се укротиха и впериха очи в нея. В стаята се възцари тишина и напрегнато очакване. Мейра отиде до бюрото и седна непринудено на ръба.

— Така... Червеи и гъсеници? — внезапно извика Мейра.

Преди да довърши и в стаята настъпи оживление. Всяко дете се насочи към определено място. Едни се свиха в ъглите, други се

пъхнаха под чиновете, трети се покатериха по рафтовете на етажерките, первазите на прозорците и шкафчетата за обувки. За не повече от половин минута всички бяха заели най-невероятни пози и се взираха съсредоточено в букварите.

Мейра ги погледна и се усмихна.

В този миг на вратата се почука. Тя се обърна. На прага стоеше Милтън Паркър, преподавател по френски език на големите ученици. Държеше бележник в ръка и важно-важно се повдигаше на пръсти.

— Здравей, Мейра. Събирам пари за... — думите му неочаквано секнаха, като забеляза децата. Вторачи се с изумление в причудливите им пози и попита: — Какво става тук?

— Имаме час по четене — обясни търпеливо Мейра. — Децата се скриват някъде и си представят, че са червейчета или стоножки, като в това време разглеждат буквара.

— И защо? — недоумяваше Милтън. — Господи, онова момче ще падне през прозореца!

— Няма — отвърна спокойно тя. — Досега не съм имала инциденти.

— Ами я виж момичето, дето се е свряло под бюрото. Как чете на тъмно?

— Има фенерче, не се безпокой.

Милтън поклати глава с неодобрение.

— За нищо на света не бих станал учител в детска градина! Защо не седнат на чиновете като нормални хора?

— Така е по-забавно — рече весело Мейра. — Първото съприкосновение на детето с книгата трябва да му носи само положителни емоции — замълча за миг и продължи: — Милт, за какво каза, че събираш пари?

— Пари ли? А, да! — Паркър прогони печалните си размисли за съвременните методи на възпитание и се върна на въпроса: — Събирам пари за подарък на Алиция.

— Алиция?! — учуди се за миг Мейра. Сетне лицето ѝ се проясни и тя се усмихна: — Ами, да! Трябваше да роди още преди две седмици. Кога са я приели в болницата, Милт? Снощи или тази сутрин?

— Родила е тази сутрин, доколкото разбрах. Има момче — той погледна в бележника. — Събирам по два долара от всеки. Ще ѝ

пратим цветя и плодове.

Мейра отиде да вземе пари от чантата.

— Момченце, значи — повтори тя. — Колко тежи, Милт?

— Над четири килограма. Доста дебело бебе очевидно — изсумтя той, сякаш съществуването на дебели бебета бе в конфликт с разбиранията му за ред и дисциплина.

Паркър тръгна забързано по коридора. Мейра наблюдаваше разсеяно слабата му фигура. Сети се за Алиция, приказливата, общителна учителка по английски и малкото ѝ пухкаво бебе и по лицето ѝ се прокрадна радост, примесена сякаш с тъга. Върна се в класната стая и отново седна върху бюрото. Погледна притихналите деца и усмивката ѝ внезапно се стопи.

— О, не — промърмори тя.

Скочи леко от катедрата и се запъти към малкото момче, което седеше само на един от миниатюрните чинове и четеше книга.

— Майкъл — обърна се нежно към него тя.

Момчето се скова, стисна здраво книгата с ръце, ала не отговори, нито я погледна.

Мейра стоеше до него и го наблюдаваше в безпомощно мълчание. Изглеждаше чист и спретнат в новите джинси, маратонки и карирана риза, купени очевидно за началото на учебната година. Лъскавата му черна коса бе грижливо сресана на път, а ръцете му бяха безупречно чисти. Явно не бе оставен на произвола на съдбата. Някой се грижеше добре за него.

— Майкъл? — повтори тя.

Мейра отново почувства напрежението, което издаваха скованите му крехки рамене. Седна на малкия стол до него и го прегърна. Той гледаше съсредоточено встрани и сякаш не я забелязваше.

— Не ти ли се играе на гъсеници и стоножки? Не искаш ли да се скриеш някъде?

Момчето смотолевя нещо. Мейра не го чу и се наведе към него:

— Не те разбрах, Майкъл.

— Казах, че и така ми е добре.

— Защо? Не ти ли харесва играта? — попита Мейра. Сетне замълча и се замисли. — Почакай, ти не живееше ли във ферма?

Той кимна неохотно, впери поглед в книгата.

— Е, тогава сигурно често виждаш гъсеници и стоножки. Нали?

Момчето отново кимна.

— Не си ли ги забелязал по листата и клоните на дърветата и по земята след дъжд?

Той вдигна глава и Мейра видя как големите му сини очи проблясват оживено.

— Веднъж видях... — поде детето, ала внезапно млъкна и отново прикова поглед в чина.

— Какво, миличък? — подкани го учителката. — Какво видя? Стоножка или червей?

Но Майкъл млъкеше упорито, гледаше втренчено в книгата и сякаш съжаляваше, че е продумал.

Мейра се почувства объркана и безпомощна.

— Сигурен ли си, че не искаш да участваш в играта?

— Така ми е добре — повтори момчето с такъв тон, сякаш искаше да го оставят на мира.

Мейра го погали нежно по главата. Поколеба се за миг, после стана и се отправи към катедрата, ала тъжното, печално лице на Майкъл не напускаше мислите й.

Трябва да му помогна, помисли тя. Но как? Той е толкова затворен?

Все още угрижена, Мейра взе кутията с есенни листа от бюрото и започна да ги подрежда, като отделяше настрана най-хубавите за хербариите на децата.

Коридорът бе пълен с весели ученици, излезли в обедна почивка. Те се закачаха и се бутаха, смееха се и разговаряха на висок глас. Мейра се промъкваше ловко между тях, притиснала до гърдите си голям куп книги и тетрадки. Отби се в канцеларията и потърси в картотеката автобиографията на Майкъл Уилямсън.

Нищо не пише, помисли тя с разочарование, докато преглеждаше набързо оскъдната информация в кожената папка. Няма да ми свърши работа.

На обяд повечето от преподавателите в големия училищен комплекс се прибираха вкъщи или се хранеха навън и в момента в стаята имаше около петнадесетина човека, които си почиваха, похапваха, четяха книги, прелистваха списания и вестници или се

занимаваха, с нещо свое си. Когато Мейра влезе и извади сандвича си от чантата, едра внушителна жена висока почти метър и осемдесет, с буйна къдрава червена коса, вдигна очи към нея и лицето ѝ засия.

— Здравей, мила! — усмихна се радостно червенокосата. — Чу ли за Алиция?

— Милт ми каза — отвърна Мейра. — Не е ли чудесно? Алиция искаше момче ѝ желанието ѝ се сбъдна. Хайде да я посетим през почивните дни, а? Ще махнем на бебето през стъклото на отделението и ще видим дали носът му е като на Боб.

— Страхотна идея — засмя се Джо. — Обади ми се в петък да се уговорим за събота следобед. Ще те взема с колата. Имаш ли нещо против?

— Не. Как върви?

— Зле — намръщи се Джо. — Фаровете не пасват. Имам чувството, че са ми пробутали дефектни.

Мейра се приближи към масата да разгледа малкото порше, което колежката ѝ сглобяваше. Възхити се на търпението, сръчността и уменията, с които Джо боравеше с миниатюрните детайли.

— Ще ги сложиш, Джо. Винаги се справяш.

Приятелката ѝ изсумтя и отново се зае да изучава злощастните фарове.

Мейра се отдалечи и мина покрай друга маса, където директорът на училището и млад рус мъж играеха на шах.

— О, я виж кой идва! Безстрашната предводителка на малчуганите — пошегува се добродушно директорът. — Здравей, Мейра.

— Здравей, Фред! Внимавай! Офицерът ти е в опасност.

Другият мъж посегна към плитката на Мейра, ала тя ловко избегна протегнатата му ръка.

— Е, как са дребосъците в Лилипутия? — подвикна той.

Без да му обръща внимание, Мейра се насочи към обичайното си за обяд място, до прозореца.

Непрекъснато бе подложена на подобни добронамерени закачки от страна на колегите, поради особеното място, което заемаше в училището. „Томас Карлтън“ бе една от най-големите гимназии в Калгари, провинция Албърта. В резултат на редица регионални и общински разпоредби, демографски фактори и недостиг на свободни

помещения в детските градини двете групи деца на Мейра се бяха озовали на улицата и бяха приютени в една стая на огромния гимназиален комплекс. Мейра така и не можа да проумее причините, но като всички учители бе принудена да се примири с обстоятелствата.

Още помнеше учудването, което изпита преди шест години като начинаещ учител при вестта, че ще работи в тази внушителна, респектираща сграда, където много от учениците бяха по-високи и по-едри от самата нея. Струваше и се, че всеки ден трябва да прекосява километри кънтящи коридори, за да стигне до класната стая.

Ала всяко зло за добро. С невероятната приспособимост на децата малките й питомци бързо свикнаха с новата обстановка, а присъствието им на свой ред се отразяваше благотворно на по-големите ученици. Децата бяха всеобщи любимци и получаваха много подаръци: курабийки, приготвени в часовете по готварство, играчки, изработени в заниманията по дърворезба. Чистата детска невинност на малчуганите, припикащи към класната стая с притиснати до гърди книжки за оцветяване, караше дангалаците да бъдат по-добри и по-благодарни.

Мейра седна на стола до една закръглена жена с посивяла коса, която плетеше пуловер от яркочервена прежда.

— Здравей, Айрийн.

— Здравей, скъпа. Как си?

— Добре. Върви ли плетката?

— Почти свършвам. Това е последният ръкав — вдигна Айрийн отровно червената дреха и я погледна с огромно задоволство.

— За коя внучка беше? Май ми каза, но забравих.

— За най-малката, Треиси. Това е подаръкът ѝ за Коледа. Следващият е за Дженифър. Вече купих преждата. Невероятен зелен цвят!

Мейра за миг се почуди откъде Айрийн намираше всичките тези преди в убийствени тонове и вечно плетеше шалчета и пуловери за зла участ на цялото ѝ семейство.

Едва ли в магазините има такива цветове, усмихна се Мейра. Сигурно си ги поръчва специално.

Потупа приятелски Айрийн по рамото, после се облегна на стола и отхапвайки от сандвича, запрелиства автобиографията на Майкъл.

Както очакваше, не намери почти нищо ново — само резултатите от предварителните тестове, които разкриваха високата му интелигентност, и някои откъслечни сведения за живота му. Бе роден в Калгари, а сега живееше на тридесетина километра от града в една ферма и всеки ден пътуваше с автобус до училище. Никъде не се споменаваха за майка, братя или сестри. За родител настойник бе посочен баща му, Алън Уилямсън, тридесет и три годишен.

Това донякъде обяснява нещата, каза си Мейра, размишлявайки върху прочетеното. Но кой знае... много деца имаха разведени родители или идваха от семейства с един родител, но никое не изглеждаше толкова изплашено и затворено в себе си както Майкъл.

Айрийн наблюдаваше със загриженост вгълбеното разтревожено лице на Мейра.

— Какво има, скъпа? — попита внимателно тя.

— Не знам — въздъхна Мейра, — в групата имам едно момченце, Майкъл. Много сладко хлапе, но сякаш се страхува от всичко, страни от децата и не участва в игрите.

Откъм шахматната дъска долетя смях и я прекъсна.

— Каква щастливка е Мейра! — казваше русият мъж. — Малки деца, малки проблеми!

Мейра го изглежда студено.

— А какво да кажа аз? — разтвори безпомощно ръце той. — Какво да правя с ученик, заловен за трети път да пуши марихуана в тоалетните?! А Мейра седнала да се притеснява за някакво хлапе, дето не щяло да си играе.

— За твое сведение, Колин — стрелна го гневно с очи Мейра и продължи разпалено: — Ако детските учители обръщаха повече внимание на затворените и необщителни деца, щеше да има по-малко ученици, които да пушат марихуана в тоалетните.

Колин размисли върху думите ѝ и се усмихна:

— Може би си права. Всъщност предполагам, че повечето от нашите проблеми сега се коренят в неправилното възпитание на децата в предучилищна възраст. Нали така?

Тя отвърна на усмивката му, но замълча. Това бе израз на дълбоката ѝ загриженост за Майкъл. Обикновено обичаше да спори с Колин и това ѝ доставяше удоволствие. Дори бяха излизали няколко

пъти заедно и се забавляваха чудесно, ала баба й не го хареса и всичко свърши дотук.

А баба й действително имаше труден характер. Мейра се намръщи при спомена за първото посещение на Колин у тях и грубото държание на старицата. Той продължи да се отнася все така приятелски с нея, ала никога повече не я покани да излязат заедно след онази унизителна случка.

— Говори ли с родителите му? — попита Айрийн. Още мислеше за Майкъл и майчинската й душа очевидно бе разтревожена.

— Не... Всъщност дори не съм сигурна, че има двама родители. В документите се споменава само баща му. Живеят във ферма западно от града.

— Не дойде ли на записването в началото на учебната година?

— Не зная. Мен ме нямаше. Баба беше болна, не помниш ли? Трябваше да остана вкъщи и Джеф ме заместваше.

Айрийн кимна рязко. На лицето й бе изписано явно неодобрение към баба й.

— Да, спомням си — отвърна лаконично тя.

— Бих могла да му се обадя по телефона — продължи колебливо Мейра, — но се страхувам да не го безпокоя без причина. Фермерите обикновено са много заети, нали?

— Щом е за децата им, трябва да намерят време.

— Знам, но още сме в началото на учебната година. Може би е просто срамежлив и по-късно ще стане по-общителен. На повечето деца им е необходимо повече време, да преодолеят стеснителността си.

— Мейра — гледаше я изпитателно през очилата Айрийн. — Познавам те добре. Убедена си, че причината не е само в стеснителността му.

— Така е. Усещам, че детето има някакъв сериозен проблем, но не съм сигурна.

— Тогава се довери на инстинкта си. Ти си добра учителка, с богат опит. Ако инстинктът ти подсказва, че нещо не е наред, говори с бащата на момчето.

— Права си — отвърна решително Мейра. — Ще поговоря с него. Дори ще му се обадя веднага.

Айрийн кимна одобрително и прикова отново очи в плетката. Мейра се зае да приведе думите си в действие, стана от стола, почисти

остатъците от обяда и се запъти към канцеларията на училището.

Там нямаше никой, защото всички бяха на обяд. Мейра набра номера и се заслуша с нарастваща изненада в отсрещния сигнал. Представи си как други хора се включват в линията и слушат разговора им.

Дори и да го намеря, не бих могла да говоря за това по телефона.

— Ало? — долетя неочаквано силен мъжки глас.

— Ало... Господин Уилямсън?

— Да?

— Господин Уилямсън, обажда се Мейра Стийн. Учителката на сина ви. Искях да поговоря с вас за Майкъл.

— Какво има? Да не се е случило нещо лошо? Чакам автобуса, но още не е дошъл.

— Не, не се притеснявайте! — побърза да го успокои Мейра, изненадана от загрижеността в дълбокия глас на мъжа. — Ще си дойде както обикновено. Просто исках да поговорим за него.

След кратка пауза той рече:

— Но не по телефона.

— Не, разбира се. Знам, че сте зает, ала бихте ли могли да намерите малко време?

— Естествено. Става ли този следобед? И без това ще идвам в града по работа.

— Чудесно! Следобедните занятия свършват в три и половина, а от четири имам час с големите ученици. Ще ви бъде ли удобно в три и половина или...

— Няма проблем. Ще дойда в три и половина.

Очевидно Алън Уилямсън бе решителен мъж, помисли Мейра, и не обичаше да си губи времето.

— Много добре, господин Уилямсън. Ценя готовността ви да ми съдействате.

— Госпожице Стийн?

— Да?

— Ще трябва да взема Майк с мен. Няма на кого да го оставя. Ще му измислите ли някакво занимание, докато говорим?

— Разбира се. Ще го пратя да играе на двора и ще го наглеждаме през прозореца.

— Добре. Доскоро. Благодаря, че се обадохте.

Мейра затвори бавно телефона и остана дълго време загледана през прозореца. Лицето и беше замислено и угрижено.

В края на занятията, преди да си тръгнат за вкъщи, децата обичаха да идват при нея, да ѝ показват новите си играчки, да си бърбят с нея или да шепнат тайни на ухото ѝ. Това бе любимото ѝ време от деня.

В три и половина тя бе коленичила на пода до катедрата и се сбогуваше с децата от следобедната група. Щедро раздаваше целувки, прегръдки и похвали, докато завързваше обувки, закопчаваше якета и слушаше дузина деца, които говореха едно през друго и се мъчеха да привлекат вниманието ѝ към себе си. Изпрати с усмивка и последното дете. Сетне вдигна поглед и замръзна.

Майкъл Уилямсън стоеше тихо на вратата, хванал за ръка висок, едър мъж, който вероятно беше баща му. Мейра се вторачи в мъжа, после се сети със закъснение, че е още на пода и бързо се изправи. Изтупа с ръка праха от панталоните, за да прикрие смущението си.

Алън Уилямсън бе по-различен от представите ѝ. Беше над метър и осемдесет, с гъвкаво атлетично тяло. Носеше избелели джинси, каубойски ботуши и сива карирана риза. Имаше стройни бедра, широки мускулести рамене, загоряло лице с правилни черти и гъста руса коса. Очите му бяха морскосини и се открояваха на фона на мъжественото лице. Когато се усмихна, на лявата му буза грейна трапчинка.

— Госпожица Стийн? — попита той.

— Да, аз съм. Вие сте господин Уилямсън, предполагам — протегна ръка тя и почувства силната му мъжка длан. — Съжалявам, че ви накарах да чакате — промърмори Мейра и дръпна ръката си, която още гореше от допира с неговата. — Не съм забелязала кога сте дошли.

— Няма нищо. За мен бе удоволствие да ви наблюдавам. Вие изглежда действително обожавате децата.

Мейра се поколеба и погледна Майкъл, който стоеше безмълвно до баща си.

— Здравей, Майкъл — рече тя. — Радвам се да те видя отново.

Майкъл не отговори.

— Споменахте за някаква игрална площадка — поде баща му.

— Да, ей там е! Вижда се от прозореца — отвърна тя и посочи малка затревена площ от едната страна на училището, където имаше пързалки, люлки и катерушки. — Майкъл, искаш ли да си поиграеш няколко минути навън, докато поговорим с баща ти?

Момчето погледна несигурно баща си.

— Само за малко, Майк — кимна му той. — Аз ще бъда тук.

Високият мъж коленичи и вдигна ципа на якето до брадичката на детето, оправи шалчето му и отметна с ръка кичурите коса, паднали върху челото му. Нежността и загрижеността му потресоха Мейра до дъното на душата. В гърлото ѝ заседна буца.

Майкъл тръгна по коридора към страничния изход на училището. Баща му и Мейра го изпроводиха с поглед. После се върнаха в класната стая. Мейра седна на бюрото и посочи на Алън Уилямсън единствения голям стол в помещението.

— Не, благодаря — отвърна той. — Ще стоя тук да мога да го наблюдавам — облегна се на стената близо до прозореца и кръстоса небрежно дългите си крака.

Мейра прехвърляше разсеяно документите върху бюрото и се чудеше откъде да почне.

— Проблеми ли имате с Майк? — подсказа бащата. — Пакости ли прави или се държи невъзпитано?

— Не, нищо подобно. Тъкмо обратното всъщност. Не се включва в игрите и страни от децата. В началото мислех просто, че е срамежлив, но вече мина повече от месец, а нещата не са се променили. Опитах всичко, ала напразно.

Алън я наблюдаваше мълчаливо.

— Той е много учтив и възпитан — продължи Мейра, — но не общува с връстниците си и не участва в колективните занимания. През цялото време е много мълчалив, изглежда самотен и нещастен. Вече взех да се чудя дали причината не е у мен. Може би не ме харесва, навярно аз не мога да го приобща...

Тя замълча и вдигна очи към високия мъж. Той погледна за миг през прозореца към сина си, сетне извърна глава към нея.

— Нещата стоят другояче, госпожице Стийн. Майк ви обича. Непрекъснато говори за вас вкъщи. Касае се за... за нещо различно.

Той се отдалечи от прозореца, отиде до един чия и седна на него с лице към Мейра.

— Госпожице Стийн, става въпрос за нещо, което не искам да споделям с никой. Държа моят личен живот да не става достояние на чужди хора. Ще ви кажа заради Майкъл, ала ви моля това да остане между нас.

— Естествено, господин Уилямсън.

Той пое дълбоко дъх и я погледна право в очите. Мейра не потрепна.

— Сигурно знаете, че майката на Майк е починала.

— О, не! Разбирам едва сега. Прочетох само, че сте единственият родител-настойник.

— Почина миналата година. Майк тъкмо бе навършил четири.

Алън стана и закри развълнувано из стаята. Мейра наблюдаваше с възхищение грациозната му походка и усещаше скритата сила в мъжественото тяло.

— Беше бременна — започна той. — Случи се през пролетта. Имах много работа, а на нея й беше трудно сама по цял ден. Бе израснала в града и мисля, че никога не свикна с живота във фермата. Често казваше... — той замълча и хвърли поглед към Мейра. — Извинявайте. Не знам защо ви занимавам с всичко това. Не искам да ви разстройвам.

Мейра кимна окуражително и той продължи:

— Както споменах, беше бременна в шестия месец. Бях на полето, сеех, а тя перяла. Излязла на задната веранда да простре няколко чаршафа и се облегна на парапета. Той се клатеше и поддал. Паднала от около метър и половина — тръсна глава той, сякаш да прогони болезнените спомени. Мейра го наблюдаваше мълчаливо. — Знаех, че се клати и непрекъснато я предупреждавах. Смятах да го поправа, щом имам време, но все не намирах свободна минута. Трябваше да се свършат толкова много неща, че едва смогвах — думите му внезапно секнаха и той отново погледна Мейра. — Родителите ми загинаха при пожар в един хотел в Италия година преди да се ожения. Това пътуване до Европа бе първата истинска почивка, която си позволих и ето как завърши. Наследих фермата с инвентара, а паричните им спестявания останаха за сестра ми в Калифорния —

той се усмихна мрачно. — В наши дни човек трябва да работи като луд, за да поддържа ферма без достатъчно налични пари.

Мейра кимна с интерес.

— Както и да е. При удара получила вътрешно разкъсване и тежък кръвоизлив. Майк бил наблизко, играел си на двора. Казала му да отиде да ме извика. До полето е около километър и половина. Горкото дете тичало толкова бързо, че когато пристигна, беше толкова... — той отново погледна Мейра. Тя бе потресена от агонията, изписана на красивото му загоряло лице. — Господи! Мразя да говоря за това. Съжалявам.

— Но моля ви. Няма нищо — прошепна тя. — Продължете.

— Това е почти всичко — седна на чина отново той. — Докато Майк дойде да ме извика и докато се върнем, бе станало твърде късно. Беше загубила голямо количество кръв. Казах му да стои в камиона, но докато извикам бърза помощ, той изскочил и един господ знае какво е преживял, когато е гледал всичко това...

Гласът му потрепери и той замълча за миг. Погледна през прозореца към игралната площадка. Майкъл седеше кротко на една люлка и краката му се опираха в земята. Алън овладя гласа си и продължи:

— Когато дотича на полето онази сутрин, крещеше, плачеше, бе изпаднал в истерия. Но след като всичко свърши и я отнесоха, престана да говори. Съседки идваха да ми помагат и да го гледат, докато съм на работа, но три месеца той не проговори на никой. Включително и на мен.

— Разбирам. Съветвали ли сте се със специалист?

— Когато стана по-добре, го заведох няколко пъти на детски психолог в града. Лекарите казаха, че изпитвал чувство на вина. Смятал, че той е причина за смъртта на майка си, защото не дошъл да ме извика достатъчно бързо... — в очите му се четеше силна болка. — Не мога да понеса мисълта, че се самообвинява. Господ ми е свидетел колко съм се измъчвал заради цялата история. Колко пъти съм си казвал, че ако бях направил това или онова... Нали знаете?

— Това е съвсем естествено — кимна тя със съчувствие. — Ала децата го изживяват много по-тежко.

— И лекарите така казаха. Майк все още се ужасява при вида на кръв. Дори съвсем леко да се одраска по ръката или крака, изпада в

паника. Психологът твърдеше, че трябва да изживява отново и отново случилото се. Вероятно знаете процедурата.

Мейра кимна.

— Но след сеансите той изглеждаше много потиснат и разстроен. Затова след известно време престанах да го водя. Надявах се, че времето ще излекува раните му.

Мейра го погледна въпросително и той леко се изчерви.

— Не бързайте да ме укорявате, госпожице Стийн. Майк наистина се променя. Състоянието му непрекъснато се подобрява. Винаги е бил срамежлив и стеснителен, особено в присъствието на непознати жени. Но той действително ви обича и говори за вас през цялото време. Мисля, че просто се страхува да не ви загуби или да не ви се случи нещо лошо, ако се привърже към вас.

Мейра кимна бавно, размишлявайки върху думите му.

— Значи ако успея да го накарам да ми повярва и да не се бои, че ще ме загуби...

— Точно така. Ако, разбира се, имате достатъчно търпение и това не пречи на работата ви.

— О, господин Уилямсън, какво говорите! Майкъл никога не ми е създавал проблеми. Просто се притеснявах за него... Но сега разбирам.

— Аз също научих доста неща. През изминалите месеци прочетох много книги за детската психика. Според Ериксън...

Мейра го стрелна изненадано с очи.

— Какво има, госпожице Стийн? — усмихна се той и трапчинката заигра закачливо на загорялата му буза. — Учудвате се, че чета Ериксън ли? Вие какво очаквахте? Че заспивам всяка вечер с „Наръчник на земеделеца“?

Мейра се усмихна и с облекчение смени темата:

— Не знам какво точно очаквах. В интерес на истината обаче си ви представях в стар работен комбинезон, овехтял каскет и със сламка в уста.

— Е, тогава сме квит — засмя се Алън Уилямсън. — Когато първия учебен ден попитах Майк как изглеждате, той каза, че сте „наистина симпатична, но стара“. Тъй че през цялото време си представях закръглена лелка със синя коса и старомодни обувки. А вие се оказахте съвсем различна.

Той я погледна с неприкрито възхищение. Мейра мигновено съжали за предишната си откровеност. Не бе професионално да разговаря така с родителите на своите ученици. Особено с бащи със загорели лица и такива сини очи...

— Е — каза рязко тя и прикова поглед в документите на бюрото. — Смятам, че не е толкова важно какво мислим един за друг, а какво да правим с Майкъл.

Алън Уилямсън наблюдаваше мълчаливо наведената ѝ глава, красивите дълги мигли, гладката нежна кожа на обсипаното ѝ с лунички лице. Накрая попита внезапно:

— Вие имате ли деца?

— Не, господин Уилямсън.

— Как е възможно! Толкова ги обичате и сте толкова добра с тях, а се грижите по цял ден за хорските деца. Трябва да си отгледате свои.

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми — прекъсна го тя любезно, но категорично. — Ще направя всичко да помогна на Майкъл и ще ви се обадя, ако има промени.

— Благодаря, госпожице Стийн. Ценя високо вашата загриженост.

Тя кимна, без да го поглежда, и събра книжата от бюрото си.

Алън Уилямсън се спря за миг на вратата, загледан в нея. После се обърна и закрачи решително по коридора към изхода.

ВТОРА ГЛАВА

Застанала до прозореца, Мейра забеляза как Алън Уилямсън отиде при сина си на игралната площадка и го хвана за ръка. Двамата завиха покрай сградата на училището и се изгубиха от погледа ѝ. Мейра се подпря на чина и се помъчи да се успокои. По необясними причини краят на разговора я бе разстроил.

Алън Уилямсън просто се държеше любезно, а тя се нацупи и реагира като ученичка, ядоса се Мейра.

Изведнъж се стресна, погледна с ужас часовника, сграбчи няколко книги и се втурна по коридора. Три пъти в седмицата ръководеше час по самостоятелна подготовка на големите ученици. Това допълнително задължение, както ѝ бе обяснено, се налагаше поради факта, че работният ѝ ден бе по-къс от този на другите преподаватели, и се очакваше от нея да го изпълнява с готовност в израз на благодарност към училищното ръководство, че изобщо ѝ е предоставило свободни помещения.

На теория в часа по самостоятелна подготовка учениците имаха възможност да се занимават допълнително по избран от тях предмет под наблюдението на преподавател. В действителност обаче повечето учители имаха проблеми с дисциплината, гонеха непослушните от час и ги наказваха да четат сами след занятията. „Мейра, скъпа, казваха ѝ те, днес един кретен ми вдигна кръвното в часа по английска литература и го оставих след училище, но съвсем забравих, че съм на зъболекар. Нали нямаш нищо против да дойде в твоя час? Благодаря, мила, ти си истински ангел...“

В резултат класът ѝ представляваше странна смесица от ученолюбиви и амбициозни деца, които се подготвяха да кандидатстват за стипендия, и отявлени хулигани, присъстващи по принуда заради слабия успех и лошите си прояви. Свикнала с кротките и миловидни малчугани, в началото Мейра се боеше от пъпчивите, едри и шумни тийнейджъри. Ала много скоро за своя изненада откри, че буйните младежи я харесват и слушат. Много пъти бе размишлявала

върху този факт и бе стигнала до извода, че те виждат в нейно лице приятел. Разликата в годините им не бе чак толкова голяма, освен това тя не принадлежеше нито към групата на учителите, нито към тази на родителите, затова вероятно смятаха, че е на тяхна страна.

Често си мислеше, че след някоя друга година децата от групата ще пораснат, ще станат ученици в гимназията и ще посещават часовете ѝ по самоподготовка. Колко бързо лети времето! Тази мисъл едновременно я натъжаваше и плашеше. Тя обаче се опитваше да не разсъждава за това.

Влезе забързано в класната стая, която бе по-пълна от всякога, и се насочи към катедрата. Учениците се подсмихнаха и зашушукаха.

— Даскалицата пристигна! — извика едно момче от дъното на стаята. Изпод избелялото му джинсово яке се виждаше тениска с щампа на „Айрън Мейдън“. Мазната му руса коса, в която се мъдреше яркооранжев кичур, се спускаше чак до раменете. Носеше тъмни рокаджийски очила, а на лявото му ухо висеше златен кръст.

— Здравей, Джейсън! — усмихна се Мейра. — Как е костенурката ти?

Момчето изведнъж загуби своя нахален и самоуверен вид и придоби загрижено изражение:

— Не знам, госпожице Стийн. Взех някакво мазило от ветеринаря, както ми казахте, и ѝ го слагам на очите, но още няма подобрение. Целите са в гъбички.

— Ще ѝ мине. То не става така бързо — кимна Мейра.

— Хей, госпожице Стийн — махна с ръка дебеличко момиче на първия чин. — Погледнете косата на Кевин. Виждали ли сте такова нещо?

Кевин, слаб, мрачен и напрегнат, хвърли към Мейра поглед, едновременно предизвикателен и умоляващ. Беше се подстригал нула номер, само най-отгоре бе оставил тънка ивица коса, около два-три сантиметра, която стърчеше дръзко на обръснатата му глава.

Мейра го огледа замислено и мълчаливо. Накрая рече:

— Харесва ми. Така изглежда по-интересен.

В стаята се разнесоха подсвирквания и одобрителни възгласи. Смутен, Кевин се усмихна с благодарност и отново наведе глава над книгата.

— А аз как изглеждам, госпожице Стийн?

Мейра седеше спокойно на бюрото. Знаеше, че в началото на всеки час младежите обичаха да се шегуват и да разговарят с нея, преди да се укротят и да се съсредоточат върху уроците.

Тя погледна момчето, което зададе въпроса. Лицето му бе бледо и изпито, а очите — зачервени.

— Ще изглеждаш по-добре, Стефан, ако спиш поне осем часа...

— Сигурно — съгласи се той. — До два и половина през нощта разнасям пици, после пиша домашните си, а в седем ставам да хвана автобуса, за да стигна навреме в училище. Кога да спя?

— Не знам — вдигна рамене Мейра и се обърна към класа: — И аз се чудя как се справяте. Колко от вас работят?

Почти всички вдигнаха ръце и се обадиха. Тя ги погледна замислено.

— А вие не работехте ли, когато бяхте в гимназията?

— Не — отвърна Мейра, — както и повечето мои съученици. Играех волейбол и гимнастика, учех за стипендия и просто се забавлявах. А младежите днес имат толкова много задължения и отговорности.

— Така си е. Сигурно родителите ви са богати.

— Нищо подобно — поклати глава Мейра. — Всъщност отгледа ме баба ми и изобщо не бяхме богати. Тя работеше в магазин за домашни потреби, а когато ме приеха в университета, взимаше надомна работа, за да ме издържа — Мейра замълча за миг, обзета от спомени. — Тогава времената бяха други. Понякога ми е жал за вас. Струва ми се, че сте твърде изморени и натоварени, за да се радвате истински на най-хубавите си години. Не знам дали си заслужава да работите толкова.

Учениците я гледаха мълчаливо и размишляваха върху думите ѝ.

— Е, хайде, край на приказките — рече Мейра с усмивка. — Залавяйте се за уроците, че не остана време.

Младежите отвориха учебниците и в стаята се възцари тишина. Мейра провери няколко диктовки, после стана и тръгна безшумно из стаята, като се спираше до учениците да отговори на въпросите им, да ги похвали и насърчи.

Приблжи се до едно момиче, което съсредоточено чертаеше карта. Светлорусата ѝ коса се спускаше като водопад по рамене и закриваше лицето ѝ.

— Здравей, Лиза — рече меко Мейра.

— Здравейте, госпожице Стийн — отвърна момичето, вдигна поглед за секунда и отново се наведе над чина.

Мейра наблюдаваше мълчаливо златната глава на Лиза. Чувстваше, че нещо измъчва момичето, ала нямаше ни най-малка представа какво е то.

Лиза бе стипендиантка последен семестър и от три години посещаваше редовно часовете по самоподготовка под ръководството на Мейра. Понякога, когато имаше свободен час, идваше в детската градина да ѝ помага и да си играе с децата. Бяха станали истински приятелки. Мейра я обичаше заради блестящия ѝ интелект и доброто чувство за хумор. Харесваше я, защото бе спокойна и сдържана, за разлика от повечето си връстници. Освен това ѝ съчувстваше, тъй като имаха сходни житейски съдби. Майката на Лиза бе избягала с друг мъж, когато Лиза била още бебе. Момичето бе израснало под грижите на суровия и строг баща, който вече приближаваше шестдесетте. Мейра познаваше добре чувството на самота и отчужденост, което изпитва едно дете в подобно положение.

Ала сега предусещаше, че проблемите на Лиза са свързани с нещо друго. Знаеше, че през лятото Лиза излизаше с някакво момче. Два пъти я бе видяла да се разхожда с него в парка и веднъж на път за плувния басейн. Надяваше се, че когато започне учебната година, момичето само ще ѝ разкаже любовните си приключения, тъй като винаги ѝ се доверяваше. Ала през целия първи месец от срока Лиза изглеждаше притеснена и напрегната и не намираше време да поговори с Мейра.

Учителката се поколеба за миг и рече:

— Случило ли се е нещо, Лиза? Напоследък не ми се обаждаш.

Момичето поклати глава, без да откъсва очи от картата.

— Е, добре — добави Мейра. — Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Лиза внезапно вдигна поглед... На красивото ѝ бледо лице се четеше болка и гореща молба. Мейра се вцепени от уплаха и изненада. Ала момичето мигновено сведе очи и отново се зае с картата. Буйната ѝ коса падна върху лицето ѝ и го закри.

Мейра остана при нея още малко, сложи приятелски ръка на рамото ѝ, после се отправи към бюрото. Загледа се през прозореца и се

замисли за странното сходство в реакцията на Лиза и поведението на Майкъл сутринта.

Имаше толкова много деца като тях, с толкова различни проблеми, и едва ли някой можеше да им помогне...

Тръсна глава сякаш да прогони тревожните мисли. Седна на бюрото и разтвори книгата.

Когато часът свърши, Мейра се върна в своята класна стая я остана да работи до късно. Трябваше да подготви плановете за уроците и отчетните доклади. След няколко часа огладня и реши да се прибере вкъщи. Взе чантата и дневника, наметна пуловера и се отправи навън. Заклучи стаята и след като прекоси опустелия коридор на училището, стигна до паркинга.

Спря се до своята малка спортна кола и зарея поглед в небосвода. Слънцето бе ниско над хоризонта и пълзеше бавно зад планината. Небето бе обагрено в седефенорозови и бледовиолетови отблясъци. Мека златиста светлина се процеждаше на места през облаците. Целият свят сякаш бе потопен в ярките сияйни цветове на залеза.

В гърдите на Мейра се прокрадна неясен копнеж да се издигне над облаците, да полети високо в това царство на красота и великолепиe далеч от земните грижи и тревоги. Тя се отпусна за миг на крилете на фантазията и се понесе като волна птичка над назъбените планини, гмурна се в пухкавите облаци и се наслади на топлия вятър. Испита опияняващо чувство на свобода и ѝ се прииска да не се връща...

Изведнъж от съседната улица долетя вой на клаксон, скърцане на спирачки и детски вик и видението изчезна. Мейра отключи вратата на малкия си червен нисан, сложи книгите на предната седалка и бавно излезе на заден ход от паркинга.

Докато караше по мрачните, притихнали улици към дома, в съзнанието ѝ неочаквано изплува образът на Алън Уилямсън. Виждаше лицето му така ясно, сякаш бе на седалката до нея — гъстата руса коса, живите сини очи, очарователната трапчинка на бузата, строгите, изваяни устни и волевата брадичка. Спомни си как внимателно и грижливо оправи якичката на Майкъл и го погали по главата, после сякаш отново чу гласа му: „Жена като вас трябва да има свои деца.“

Сетне чу собствения си глас, рязък, нелюбезен, почти груб: „Едва ли.“

Необичайното мрачно и потиснато настроение, което я преследваше цял ден, отново я връхлетя. Изпадна в униние и отчаяние. Животът ѝ изглеждаше празен и безсмислен, а бъдещето — безнадеждно. Бремето на отговорностите изведнъж ѝ се стори непоносимо тежко. Ала с характерната за нея самодисциплина тя бързо прогони неприятните мисли, изправи се, пое дълбоко дъх и продължи бодро напред. Пусна една касета, усили до края звука и без особен ентусиазъм запя с Роджър Уитакър, докато къщите, парковете и търговските улици пробягваха бързо покрай стъклата на колата.

Мейра прибра нисана в гаража и се затича пъргаво по стълбите. Отключи страничната врата на голямата стара двуетажна къща, която се намираше на тиха улица наред с сенчест двор.

— Здравей, бабо! — извика тя, като влезе в кухнята. — Върнах се. Извинявай, че...

Замълча и се послуша.

Нещо не бе както трябва. Къщата изглеждаше мрачна и пуста, радиото не свиреше, не се чуваха стъпки, наоколо не се виждаше никой.

Баба ѝ я нямаше.

Мейра се изненада и се притесни. Излезе от тъмната кухня и се втурна по коридора към спалните.

— Бабо, къде си? — викна тя, ала не получи отговор.

С растяща тревога изскочи от къщата и хукна към задния двор. Там с въздишка на облекчение забеляза слабата дребна фигура на баба си, която едва се виждаше в падащия мрак. Старата жена събираше с гребло есенните листа, разпръснати по цялата градина, и пухтеше от усилие. Учудена ѝ загрижена, Мейра се спря до ъгъла на къщата и се загледа в нея.

Баба ѝ бе облечена в избелял пенъор, овехтяла жилетка и стари, но здрави маратонки. Работеше неуморно, събираше листата в кофи, после ги изхвърляше на огромен куп, по-висок от самата нея.

Господи, помисли Мейра. Сигурно е работила цял ден без почивка.

— Здравей, бабо — приближи се към големия куп тя. — Върнах се.

Баба ѝ изсумтя нещо неразбираемо и се наведе да вдигне пълна кофа листа.

— Какво каза?

— Крайно време беше.

— О, закъснях ли? Извинявай Работих до късно, имах да проверявам много диктовки...

Баба ѝ продължи мълчаливо заниманието си.

— Бабо, стига толкова за днес. Хайде да се приберем и да вечеряме.

Старата жена не ѝ обърна внимание. Сграбчи греблото и забодне гневно купчина разпръснати листа. Изглеждаше напрегната. Очевидно нещо я измъчваше.

Мейра взе решително греблото от ръцете ѝ, хвана я под ръка и я поведе към два стола от ковано желязо под една висока топола близо до къщата.

— Нещо не е наред, нали? Искам да седнем тук и да ми разкажеш какво се е случило.

Мейра се вгледа внимателно в лицето на баба си. Стиснала упорито устни, старата жена изглеждаше разстроена и нещастна на неясната вечерна светлина. Макар да минаваше седемдесетте, Агнес Стийн бе все още запазена и симпатична. Имаше гъста прошарена коса и същото дребно, слабо и стегнато тяло като на Мейра, а чертите на лицето ѝ бяха фини и деликатни. Големите ѝ сини очи бяха все още ясни и изразителни. Накрая Агнес вдигна поглед към разтревожената си внучка и Мейра с учудване забеляза в очите ѝ страх и почти детска молба.

Младата жена неочаквано изпита безкрайна умора, странно примесена с облекчение и нежно съчувствие. Хората, които не харесваха баба ѝ и се обиждаха от грубото държание и острия ѝ език, никога не я бяха виждали в подобно състояние: самотна, уязвима, безпомощна и напълно зависима от Мейра. Другите забелязваха само силния ѝ характер, ала единствено Мейра бе свидетел на нейните мигове на слабост.

— Какво е станало? Обаждал ли се е някой по телефона, идвал ли е някой?

Агнес поклати упорито глава, без да поглежда Мейра.

— Виж какво — поде младата жена и се опита да запази спокойствие. — Имах тежък ден. Изморена съм, гладна съм и нямам настроение да търпя капризите ти. Кажи ми какво се е случило и да приключваме.

Агнес се поколеба, затвори очи и се облегна уморено на стола.

— Бабо! — извика вбесена Мейра. — Какво има!

Старата жена отвори очи и по набръчканата ѝ буза се търколи сълза.

— Рейчъл се мести — прошепна тя.

— Мести се?! — недоумяваше Мейра. — Та тя е на осемдесет години, за Бога! Къде отива?

— В старчески дом. В онова отвратително място в Блякфут Трейл, което изглежда като огромен мравуняк на термити. Там ще живее — гласът ѝ отново стана силен и мощен, както обикновено, и затрепери от гняв. — Тази гадна егоистка Долорес казва, че Рейчъл ѝ създавала твърде много проблеми с диабета и болестите си, а Уейн... Уейн няма думата и нищо не може да направи, макар че му е майка. Горката Рейчъл, трябва да напусне къщата, семейството, приятелките и да отиде в онзи... онзи отвратителен...

Агнес млъкна, зачервена и задъхана от ярост, отпусна се в стола и затвори очи.

— Бабо... — погледна я разтревожена Мейра.

— А пък ако искаш да знаеш, това изобщо не е вярно — отвори очи Агнес и продължи: — Рейчъл не им създава никакви проблеми. Тя само трябва да си взима лекарството навреме и да внимава какво яде. Цялата работа е в това, че те искат да са свободни, да пътуват, да се забавляват, а тя им пречи.

— Бабо — повтори Мейра.

— На всичкото отгоре ти закъсня и аз толкова се притесних и разстроих, че...

— О, Боже — възкликна безпомощно младата жена. Протегна ръце, прегърна малкото, крехко тяло на Агнес и долепи буза до печалното ѝ мокро лице. — Не бива да се притесняваш. Знаеш много добре, че никога няма да те оставя сама. И никога няма да те пратя в старчески дом! Нали сме говорили?

— Обещавах ли? — погледна я жално Агнес.

— Да, мила, обещавам. А сега престани с тези глупости и хайде да вечеряме.

— Ами добре... — поуспокои се Агнес, седна по-уверено в стола и постепенно възвърна обичайното си безстрашно изражение.

— Какво ще ядем? — изправи се Мейра и прибра греблото под дървения навес. — Да стопля ли вчерашната яхния?

— Да — тръгна по поляната към къщата Агнес. Неочаквано се спря и погледна купа листа, който се извисяваше към пурпурночервеното небе. После се обърна към Мейра и в очите ѝ проблесна дяволито пламъче: — Хубав огън ще стане, а?

— Не знам — поколеба се младата жена. — Наведнъж ли смяташ да ги запалиш?

— Естествено — отвърна спокойно баба ѝ. — Надявам се, че глупавата Долорес ще извика пожарната като миналия път и ще стане за смях.

— Опасна си! — засмя се Мейра.

— Знам — заяви невъзмутимо Агнес и отвори вратата на къщата.

По-късно след вечеря, когато двете прибираха масата, Агнес отново се върна на темата за Рейчъл и принудителното ѝ заминаване в старчески дом.

— Старите хора са толкова безпомощни — каза огорчено тя. — Отнасят се към тях като към чувал с картофи и те не могат да направят нищо.

— Не е вярно — възпротиви се Мейра. Избърса една чиния и я прибра в бюфета. — Всеки има право на избор.

— О, така ли? И какъв избор има Рейчъл, ако смея да запитам?

— Е, може би изборът на Рейчъл действително е ограничен поради възрастта и болестта ѝ — призна Мейра, — но ти например не зависиш от никого и си в състояние сама да са грижиш за себе си.

— Какво значи това? — прекъсна я остро Агнес. — Нали каза, че никога няма да ме оставиш?

— Бабо — погледна я изненадано младата жена. — Не съм казала, че ще те оставя сама. Споменах само, че ти имаш по-голям избор от Рейчъл.

— Веднъж вече ме остави — промърмори Агнес. — Отиде да живееш с онзи глупав лентай въпреки предупрежденията ми. Но видя какво стана в крайна сметка, нали?

— Какво?

Агнес яростно захвърли кърпата, с която бършеше чиниите, без да отговори.

— Дейвид не беше лентяй — рече тихо Мейра. — Бе учител в гимназията и двамата държахме един на друг. Бяхме чудесни приятели.

— Затова ли те заряза и избяга? — подметна жестоко Агнес.

Мейра за миг онемя от тази несправедливост. Пое дълбоко дъх, за да не избухне, и пред очите ѝ изникна цялата случка сякаш беше вчера.

Баба ѝ почти загуби разсъдък от ярост, когато две години след завършването на университета Мейра ѝ съобщи по възможно най-деликатен начин, че смята да се премести да живее с Дейвид Янсен, симпатичният преподавател по физика в училището „Томас Карлтън“.

— Забранявам ти! — крещеше Агнес. — Ще те уволнят! Няма да те търпят.

— Бабо, тия времена отдавна отминаха. Днес никой не се интересува от личния живот на учителите. В края на краищата и аз имам право на избор.

Сетне спомените ѝ станаха още по-болезнени.

Пред очите ѝ сякаш отново се появи красивото лице на Дейвид, разкривено от гняв и тя го чу да казва:

— Хайде, Мейра! Зимният сезон вече свършва. Това навярно е последният уикенд, през който ще можем да караме ски. Всички отиват в планината. Защо да не отидем и ние?

— Дейвид, повторих ти вече сто пъти. Аз означавам всичко за баба. Жертвала е целия си живот заради мен. Безкрайно съм ѝ задължена, а тя просто ме моли да прекарам един ден с нея. Само неделя. Моля те, Дейвид, ще ни чака.

— О, да — каза той с горчивина в гласа. — А минавало ли ти е през ум, че може да ми се иска да правя нещо друго по-приятно през уикенда, вместо да се затворя с някаква бабичка, която ме мрази от дъното на душата си?

Застанала до умивалника с кърпа в ръка, Мейра стисна очи и се опита да пропъди неприятните спомените, ала те отново я връхлетяха...

В съзнанието ѝ изплува образът на щастливия и ликуващ Дейвид, който размахваше победоносно документите за заминаването

им в Германия по програмата за обмен на учители.

— Успях, Мейра! Одобрен съм! Заминаваме, скъпа! Утре купуваме билетите.

Спомни си собствената си радост и възбуда при хубавата вест.

— О, Дейвид...

И после неочакваното обаждане от болницата, страха, ужаса и вцепенението от лошата новина. Испита внезапна пронизваща болка в стомаха, когато чу лекарят да казва:

— Паднала е лошо, госпожице Стийн. Има счупване на бедрената кост. На нейната възраст ще са й необходими няколко месеца да оздравее. Трябва да остане дълго време на легло или в болницата, или в къщи под лекарско наблюдение и компетентни грижи. Посочила е вас като най-близък роднина.

Последва бурен спор с Дейвид.

— Какво толкова, ако остане в болница? Няма да умре, за Бога!

— Може и да умре, Дейвид. Тя се чувства добре само в къщи. Не може да понася болници.

— Добре, но не разбирам защо точно ти трябва да я гледаш. Наеми медицинска сестра. Ще платя, по дяволите. Можем да си го позволим. Готов съм на всичко, само да заминем двамата.

— Но, Дейвид, сам знаеш, че тя не може да търпи чужди хора около себе си, пък камо ли някой де се грижи за нея в това състояние. Просто не може и това е. Моля те, Дейвид...

Още не можеше да забрави гнева и разочарованието на Дейвид, че трябва да замине сам за Германия. В онзи ветровит дъждовен ден, когато той тръгна към самолета, и двамата знаеха, че всичко между тях е свършено. Оттогава минаха цели две години, ала той повече не се обади, макар че от време на време пишеше на Джо и съпруга ѝ. От тях научи, че там се е запознал с една американка и скоро смятат де се оженят...

Що се отнася до Мейра, след този случай тя така и не успя да се изнесе от къщи и да заживее самостоятелно, макар че след няколко месеца Агнес напълно се възстанови. Винаги, когато повдигаше този въпрос, баба ѝ толкова се разстройваше, че не след дълго Мейра се отказа дори да мисли за това и остана в старата си стая на втория етаж, където бе прекарала по-голямата част от живота си.

Повечето нейни съученички и колежки вече се бяха омъжили, говореха за рецепти, уроци по танци и дребна шарка. А мъжете, които срещаше напоследък, бяха или женени, или несериозни. Ала и малкото подходящи кандидати скоро се обезкуражаваха от високомерието на Мейра и острия език на баба ѝ.

— Какво мислиш?

— Моля? — попита Мейра и извърна глава към Агнес, която изстискваше влажната кърпа и бършеше умивалника с решителни, отривисти движения.

— Попитах за какво мислиш. Беше на хиляди километри оттук. Още ли ти е мъчно за онзи мъж?

— Не, отдавна го преживях.

— Браво — рече Агнес със задоволство. — Той и без това не заслужаваше. Никой не заслужава. Мъжете носят само неприятности и мъка, моето момиче, и ако имаш малко акъл в главата, ще стоиш далеч от тях, за да не те наранят.

— Не е честно — разгорещи се Мейра. — Може би действително нямах късмет, но не съм съгласна да зачеркна всички мъже заради това.

Агнес изгледа студено внучката си.

— А трябва, ако си умна, както ти казах. Но ако въпреки това сглупиш да се хванеш с някой, само не ми го води вкъщи. Не желая да имам нищо общо.

— Бабо...

— Ти си добро момиче, Мейра — каза Агнес с неочаквана нежност в гласа. — Не искам отново да страдаш. Не искам да ме напуснеш. Ще съм щастлива да сме винаги заедно. Нали си живеем хубаво? Какво повече му трябва на човек?

Мейра погледна възрастната жена и се почуди как да ѝ каже какво мисли, без да я нарани.

Ала Агнес избягна погледа ѝ, обърна се и се отправи към вратата на кухнята.

— Изморена съм — заяви тя. — Отивам да взема душ и си лягам. Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, бабо — отвърна механично Мейра, сгъна кърпата и я постави прилежно на мястото ѝ в кухненския шкаф.

Няколко часа по-късно, когато баба й вече спеше кротко в леглото и къщата бе чиста и подредена, Мейра влезе във всекидневната да си почине. Запали огън в камината, пусна любимия албум на Вивалди, затъмни светлините и се сви удобно на дивана по анцуг и чорапи. Обви с ръце коленете си, вторачи се в игривите пламъци на огъня и се замисли за странните противоречиви чувства на баба й.

Разговори като този преди малко напоследък се повтаряха все по-често. С напредването на възрастта Агнес все повече се страхуваше да не остане сама и безпомощна. Двете сякаш си разменяха ролите. Баба й, която винаги беше нейна утеха, опора и закрила, сега изведнъж бе станала непредсказуема и се държеше като дете. Мейра от своя страна поемаше ролята на родител, като се грижеше за нея и я защитаваше от опасностите.

Мейра затвори очи и се отпусна. Потопи се в неизчерпаемото богатство от звуци. Леката игрива мелодия я завладя, успокои духа й и повдигна настроението й. Ала не за дълго. Когато записът свърши, тя се изправи мълчаливо на дивана, втренчи блуждаещи очи в блещукащите оранжево-червени пламъци на огъня... и си спомни.

Целият й съзнателен живот бе свързан с баба й. Само с баба й и с никой друг. Майка й, Емили, бе единствено сянка — избледнял образ в стар албум с фотографии, нежно чувствително лице в сребърна рамка върху пианото.

Емили забременяла на седемнадесет години. Агнес минавала четиридесетте. Загубила отдавна съпруга си, тя била болезнено чувствителна и горда. Работела в кварталния магазин за домашни потреби, за да издържа себе си и единственото си дете Емили.

Емили се страхувала да сподели с майка си, че е бременна, докато не станало твърде късно за аборт. „Макар че аз едва ли щях да поискам Емили да направи такова нещо“, бе споделила с Мейра Агнес години по-късно.

С неприсъщо за нея упорство Емили отказвала да разкрие кой е бащата на детето дори и под силния натиск на Агнес, която изобщо не допускала, че Емили има приятел.

— Той не ми е приятел и не се интересува от мен — повтаряла непрекъснато Емили.

— Но, Емили — настоявала Агнес с характерната строгост и морал на нейното поколение. — Трябва да ми кажеш името му. Трябва

на всяка цена да говоря с родителите му. Той е длъжен да се ожени за теб.

— Да се ожени за мен?! — засмяла се истерично Емили. — Но той дори не ме харесва!

Агнес така и не разбрала името му. Пренебрегвайки съседските клюки и любопитни погледи, тя оставила дъщеря си вкъщи — в този същия дом, чийто праг някога прекрачила като булка. Когато дошло време Емили да ражда, Агнес я съпроводи до болницата. Стояла до леглото ѝ, държала я за ръка и плакала заедно с нея, когато болката ставала непоносима. Ала след като видяла Мейра за първи път, разбрала, че страданието не е било напразно. Гневът от предателството на Емили се стопил и тя неочаквано си представила как ще отгледат и възпитат тяхното хубаво малко момиченце.

Ала Емили не се върнала от болницата.

Всеки път, когато разказваше на Мейра за това, гласът на баба и изтъняваше и се разтреперваше. „Има лека инфекция, каза докторът. Дребно усложнение след раждането. Обясни, че до седмица-две ще се оправи. Ала тя не искаше да се оправи. Просто извърна лице към стената и умря.“

И така Агнес занесла своята малка внучка в старата двуетажна къща, когато тя била само на седмица и я отгледала съвсем сама.

През юношеските си години Мейра често се сещаше за нещастното момиче, останало завинаги на седемнадесет години, което бе нейна майка. Каква ли е била? Как ли се е чувствала, бременна и самотна, сред поколение, което е приемало подобно нещо като срамно и унижително? Кое ли е било онова егоистично и безчувствено момче, което е защищавала с упоритото си мълчание?

Рядко се сещаше и за него. Може би сега приближава петдесетте, може би все още живее тук в града. Вероятно дори е някой от съседите. Ала Мейра не изпитваше никакво любопитство към неговата личност. Пък в действителност малко се интересувахе и от майка си. И двамата ѝ се струаха като неясни образи от някой сън, който си припомняше седмици по-късно.

Само баба ѝ беше истинска, от плът и кръв.

Тя сякаш винаги бе съществувала. Всички спомени на Мейра бяха свързани с нея. Тя беше единствената витална, властна и силна личност в живота ѝ.

Баба й, доста по-възрастна от майките на останалите деца, седеше широко усмихната на първия ред в класната стая по време на коледните концерти в началното училище на Мейра. Стиснала игла в болните си от артрит пръсти, с разкривено от болка лице шиеше изящни, мънички дрешки за куклите на Мейра. Тичаше задъхана и викаше окуражително след Мейра, при първите й несигурни опити да кара колело. Седнала на края на игрището с термос и плетка в ръка, викаше с цяло гърло, щастлива от победата на Мейра в градското първенство по лека атлетика...

Ала постепенно хубавите спомени отстъпваха място на не толкова приятни случки...

Баба й, със сарказъм и зле прикрито недоброжелателство отблъскваше срамежливите гимназисти, които идваха от време на време къщи да търсят Мейра. Беше възмутена и отвратена от „разпуснатия“ начин на живот на момчетата и момичетата, при първото си посещение на Мейра в университетското общежитие.

Побесня от решението й да се изнесе от къщи и да се премести при Дейвид, подхвърляше иронични намеци и язвителни забележки, отправени към него... по същия начин, по който се бе отнесла и към Колин...

Свита на кълбо, Мейра се мятеше в леглото като ранено животно при болезнения спомен за грубостта на Агнес към Колин.

Неочаквано телефонът извънтя и наруши тишината в смълчаната къща. Мейра се затича към кухнята и сграбчи слушалката, като отчаяно се надяваше, че баба й не се е събудила. След няколко часа със Агнес обикновено бе отпочинала и в настроение да похапне и да побъбри, ала в момента Мейра искаше единствено да се пъхне в леглото и да се завие през глава.

— Ало — рече задъхано тя.

— Добър вечер. Госпожица Стийн?

Сърцето на Мейра заби лудо в гърдите й, а лицето й поруменя. Познаваше този глас. Беше го чувала веднъж по телефона и веднъж на живо и се чудеше дали изобщо някога ще го забрави. Тя се вкопчи в слушалката и сви в юмрук пръстите на другата си ръка толкова силно, че ноктите й се впиха в дланта.

— Да — чу гласа си тя. — Аз съм.

— Алън Уилямсън се обажда. Днес следобед говорихме за сина ми Майкъл.

Сякаш можеше да забрави! Тя промърмори нещо в отговор и той продължи:

— Мислех си за нашия разговор и реших, че за някои неща бях малко нетактичен. Нямам право да се бъркам в личния ви живот. Извинявайте, ако съм ви засегнал.

Искреността в гласа му бе толкова завладяваща, че тя мигновено се отпусна и напрежението ѝ изчезна.

— Но моля ви, господин Уилямсън — рече настойчиво тя. — Не се тревожете. Изобщо не съм се обидила. Вече почти забравих.

— Е, очевидно съм се надценил — засмя се той. Мекият му плътен смях сякаш изпълни притихналата стая. — Щом толкова лесно ме забравят, значи няма за какво да се тревожа, нали?

Мейра се усмихна.

— Не исках да кажа, че съм ви забравила. Имах предвид, че не съм се засегнала от думите ви — тя замълча и сетне, завладяна от неочаквано желание да бъде искрена с него, добави: — Всъщност заболя ме малко, просто защото бяхте прав. Всичко, което казахте, е вярно.

Последва кратка тишина.

— Вижте, оценявам вашата загриженост за сина ми. Готов съм да приема помощта и съветите ви. Чудех се дали имате нещо против да се видим някой път, да поговорим и да сравним вижданията си, така да се каже. Може би дори този уикенд. Ще ви бъде ли удобно?

Мейра изненадано замълча. Прекрасно разбираше какво има пред вид Алън. Пред очите ѝ изведнъж изникна красивото му и мъжествено лице, сякаш почувствува прегръдката на здравите му ръце и допира на неговото силно тяло до своето. Представи си удоволствието да върви до такъв мъж и радостта да говори, да се смее и да споделя мислите си с него.

Ала тези мечти се сблъскаха със суровата действителност: паниката на баба ѝ, гневът ѝ, неизбежното унижаващо грубо държание и нейната собствена нужда да лъже, да обяснява и да се извинява.

С ужас си даде сметка, че бе изпаднала в положение радостта от връзката ѝ с един мъж да бъде помрачена от съзнанието за ужасната цена, която трябваше да плати.

А това означава, помисли тя, че съм на двадесет и осем години и животът ми е свършил...

— Ало, госпожице Стийн?

Тя се върна към действителността и се помъчи гласът ѝ да звучи нормално, въпреки че в гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Много мило от ваша страна да ме поканите, но не смятам, че идеята е добра. Моля, не се притеснявайте да се обадите в училище, когато имате проблеми с Майкъл.

— Благодаря ви — отвърна любезно той. — Ще се възползвам от предложението ви при нужда.

Взеха си довиждане вежливо, ала хладно. Мейра затвори бавно и дълго остана загледана в телефона, преди да вдигне ръка от слушалката.

ТРЕТА ГЛАВА

Алън Уилямсън затвори телефона и оправи замислен поглед в далечината. Беше разочарован, но не и обезкуражен. Интелигентен и наблюдателен мъж, той бе усетил и разтълкувал правилно колебанието на Мейра, преди да откаже поканата му. Размишлявайки върху разговора им, той остана още миг в безупречно чистата кухня на малката фермерска къща. Сетне стана и закрачи нервно из стаята. По едно време се спря до прозореца и зарея поглед в безбрежното небе, изпъстрено със сребърни звезди. Стройното му мускулесто тяло изглеждаше огромно в тясното помещение, походката му бе плавна и грациозна, лицето му — спокойно и съсредоточено.

Накрая той седна на един стол до кръглата дървена маса под прозореца, покрита с вестник. Извади джобното си ножче и задялка ритмично парчето дърво, върху което работеше от няколко дни. Навити на колело стърготини се разхвърчаха наоколо. Скоро от дървото се оформи тяло и глава на куче. Движенията на Алън бяха бързи и сръчни. Майстореше подарък за рождения ден на Майкъл — голямо куче с цяло семейство кутрета, които тепърва щеше да направи. Къщата бе пълна с играчките на Майкъл. Някои от тях бяха доста сложни и скъпи, но повече от всичко момчето обичаше играчките, които баща му правеше.

Въпреки че на пръв поглед изглеждаше съсредоточен, вниманието му бе насочено другаде. Още мислеше за Мейра и анализираше реакциите ѝ по телефона. Ако има сериозна връзка, разсъждаваше той, или е влюбена в някой, изобщо нямаше да се колебае. Щеше да му откаже направо. Господи, толкова е хубава, помисли той и се сети как изглеждаше при кратката им среща. В усмивката му се прокрадна нежност, като си представи сведената ѝ глава, порозовелите бузи и дебелия златиста коса.

Бяха прекарвали заедно едва половин час, но си я спомняше с болезнена яснота. Мейра притежаваше необикновен чар и сексапил. Беше от тези жени, които човек иска да прегърне и да задържи в

обятията си за цял живот. В нея имаше нещо толкова сладко и привлекателно. Изглеждаше срамежлива и със сигурност не обичаше да флиртува. Напротив, бе мила и нежна жена с чувство за хумор, което личеше по усмивката ѝ. Ако обичаше някой и срещаше взаимност във връзката си, Алън се обзалагаше, че ще е богиня в леглото...

За миг остана стъписан и разтърсен от внезапното желание, надигнало се в гърдите му. Сетне изпита неясно раздразнение от безплодните си фантазии, тръсна глава и се върна към заниманието си.

— Няма да се предадем така лесно, нали приятел? — обърна се той към кучето, което го гледаше от парчето дърво. — Тя каза „не“, но това няма да ни уплаши. Ще опитаме отново. В края на краищата тя е...

Монологът му бе прекъснат от приглушен звук, който дойде от другата стая. Алън застина и се ослуша. Сетне скри недовършената фигурка под вестника на масата, стана и се отправи тихо към стаята на Майкъл.

Малкото момче се мятеше на сън, бълнуваше и плачеше, лицето му бе зачервено и измъчено. Алън седна на леглото до сина си и го докосна нежно по рамото.

— Майк — рече той. — Майк, събуди се! Сънуваш кошмари.

Очите на детето се отвориха и то втренчи поглед в лицето на баща си.

— Татко?

— Всичко е наред, миличък. Това беше просто сън. Няма нищо страшно. Аз съм тук. Успокой се и заспивай.

Детето премигна, после кимна, вкопчи се в силната ръка на баща си, стисна я здраво и почти незабавно заспа. Алън остана до леглото, докато се увери, че момчето спи дълбоко. Накрая полека измъкна ръката си и се върна на пръсти в тихата кухня, извади кучето изпод вестника и се зае отново с работа.

Отвъд прозореца цялата прерия бе обляна в лунна светлина. Някъде в далечината проплака нощна птица — три печални стона, после още три и отново, и отново. Алън се съсредоточи върху работата си, потънал в мисли, а навън нощта бавно обгърна земята и много скоро шумът от дялкането на дървото беше единственият звук, който нарушаваше мъртвата тишина.

Ефирни като дантела облаци плуваха в безбрежния небесен океан, а топлите златисти лъчи на слънцето нежно галеха полята. Дърветата и храстите бяха обагрени в пъстрата палитра на есента, а прохладният ветрец донасяше мирис, който напомняше за детството и за отдавна отминали дни на безгрижие.

Мейра вдигна лице към слънцето и се усмихна щастливо. Сетне извърна глава към Майкъл Уилямсън, който стоеше до нея на игралната площадка и я държеше за ръка. Всъщност, помисли Мейра, по-точно бе да се каже, че тя го държи за ръка, а той явно нямаше нищо против... Малката му длан лежеше отпусната и неподвижна в нейната. Двамата седяха един до друг сред веселите шумни деца. Майкъл мълчеше и наблюдаваше.

Мейра бе извела децата навън за часа по физическо. Днес играеха на „Избегни топка“. Децата се нареждаха в кръг и едно от тях заставаще в центъра... Останалите го замеряха с малка гумена топка, като се опитваха да го ударят по краката, а то се стремеше да се предпази. Първият, който го уцелеше, заемаше неговото място, а то се връщаше в кръга при останалите.

В момента в центъра бе Джеф. Гъвкавото му подвижно тяло подскачаше и се извиваше, а черната му лъскава коса блестеше на слънцето. Той се смееше и подвикваше предизвикателно на децата:

— Хайде, ударете ме! Не можете ли да се целите по-добре? Я да видим сега! У, срамота! Никой ли не може да ме удари?

Децата пицяха и се смееха, подскачаха възбудено и оживено, но никой не можеше да уцели Джеф. Той умело избягваше ударите им.

Мейра отново се засмя, като наблюдаваше неговото жилаво мускулесто тяло. Джеф бе помощник-учител и един от най-приятните хора, които познаваше. Той ѝ помагаше в подготовката и провеждането на часовете, внасяше радост и веселие в дните ѝ. Занимаваше се внимателно и търпеливо с децата, изслушваше проблемите на Мейра.

Джеф бе едва на двадесет години, второкурсник в университета в Калгари. Следваше предучилищна педагогика. Помагаше на Мейра три пъти седмично и това бе част от неговата задължителна практическа подготовка. Мейра знаеше, че програмата му е много натоварена,

защото освен часовете в училище трябваше да посещава лекции и упражнения, ала той не се оплакваше.

За работата си в училище младият мъж естествено получаваше някакво минимално възнаграждение, но явно парите не бяха от значение за него. Родителите му бяха лекари и живееха в голяма разкошна къща в покрайнините, а Джеф самият делеше луксозен апартамент в центъра на града с трима свои състуденти. От откъслечните забележки на младежа Мейра се досещаше, че водят интересен, но малко бохемски живот.

— Тази сутрин като се събудихме, във всекидневната имаше кон — бе казал един ден преди седмица той.

— Кон?! — зяпна от изненада Мейра. — Във всекидневната?!

— Да. Всъщност едно шотландско пони.

— Но какво правеше във всекидневната? — попита изумена тя.

— Ядеше цветята в саксиите. Бе унищожило една цяла бегония и половината от каучуковото дърво.

— Но как се е озовало там, за Бога?

— О — махна с ръка той, — някакви момчета го качили в товарния асансьор. Нали ти казах, че е малко пони. Само не знам откъде са взели ключ за апартамента.

— Но защо са го направили?

— Ами... — отвърна уклончиво Джеф. — Ами... за да сме квит.

Мейра прояви достатъчно здрав разум и не любопитствува повече какво са направили Джеф и приятелите му, за да им отмъщават по такъв начин.

Тя се усмихна, като си спомни разказа на Джеф, докато го наблюдаваше как играе с децата на яркото есенно слънце. Като знаеше какъв живот води, майчински загрижена, Мейра се чудеше кога намира време и за ядене, и за спане и за учене.

Ала той винаги бе весел и жизнерадостен. На загорялото му лице всеки път грееше усмивка и сякаш като по чудо получаваше само отлични бележки. Караше яркочервен корвет и за момичетата от „Томас Карлтън“ беше бляскава и неудържимо привлекателна фигура. Мейра се забавляваше от глупавите и неубедителни извинения, които гимназистките измисляха, за да влязат в часовете ѝ, когато Джеф беше там, и неумелите им трогателни опити да го съблазнят. Той упорито ги пренебрегваше или се отнасяше с тях като търпелив по-голям брат.

— Хайде, Джоуди! — викаше сега той. — Клатиш се като пиан! Я дай малко по-живо! О, хвърли на цял километър от мен! Мейра, ти си голямо момиче. Я ритни силно тази топка! Гледай, ще застана мирно. Дай да видим дали ще ме удариш, ако не мърдам.

Лаура наблюдаваше Джеф, прехапала съсредоточено устни. Той стоеше срещу нея с усмивка. Момичето се засили и хвърли топката право към глезените му. Изглеждаше сякаш ще го умери, ала миг преди това Джеф подскочи високо нагоре и топката се търколи под нозете му. Всички избухнаха в смях.

Децата продължиха играта. Наближи реда на Майкъл. Мейра стисна ръката му и се наведе към него.

— Хайде, Майкъл — окуражи го тя. — Хвърляй силно и ще го уцелиш.

Тя стрелна с очи Джеф, който ѝ смигна. Предварително се бяха уговорили Джеф да остави Майкъл да го удари, така че момчето да влезе в центъра на кръга, ала Майкъл поклати глава и остана безучастен. Следващото дете пое топката.

Сърцето на Мейра се сви. Бе минала седмица от разговора ѝ с Алън Уилямсън. Оттогава непрекъснато се опитваше да предразположи Майкъл. Беше ѝ мъчно за срамежливото затворено момче, чието детско съзнание бе обременено от толкова трагични и мъчителни спомени. Ала усилията ѝ досега оставаха напразни. Той бе все така далечен, мълчалив и необщителен както през първия ден на учебната година.

Играта продължи. Накрая Джеф се остави да го ударят и малката Трейси, почервеняла от щастие, победоносно зае мястото му. Мейра държеше Майкъл за ръка сред виковете и въодушевените крясъци и наблюдаваше грациозните чайки, които кръжаха над главите им...

Всичко се случи толкова бързо, че Мейра не успя да разбере какво става. Майкъл стоеше до нея тихо и кротко, а в следващия момент беше на земята захлупил с ръце лицето си, а крехките му раменца трепереха силно.

Децата се струпаха около него, като се бутаха и викаха.

— Джейми беше! Джейми ритна топката и удари Майкъл в носа!

— Обзалагам се, че носът му е счупен!

— Хей, Майкъл, тече ли ти кръв от носа?

Мейра коленичи до свитото момче, а в това време Джеф разгони децата и ги накара отново да се включат в играта.

— Майкъл — промърмори тя и го прегърна. — Майкъл, всичко е наред. Ти си добре, скъпи. Дай да видя лицето ти. Отмести ръце и ме остави да ти помогна.

Той с нежелание махна ръце от лицето си и като ги погледна, се вцепени от страх.

Дланите му бяха целите в кръв. Той вдигна поглед към Мейра и в сините му очи се четеше неописуем ужас. Сетне зарови лице в изцапаните с кръв ръце и се разтрепери неудържимо. Мейра го наблюдаваше в тревожно мълчание и мислеше за кошмарните спомени, които гледката на кръвта ще отприщи в съзнанието му.

— Майкъл — подкани го настойчиво тя. — Нищо ти няма. Потекла ти е само малко кръв от носа. Дай да видя.

Тя наклони главата му назад, отмести нежно ръцете на момчето, хвана с два пръста ноздрите му и ги стисна здраво.

— Дишай през устата. Кръвта ще спре веднага.

Очите му бяха затворени и Мейра не разбираше дали я чува. Той все още се тресеше конвулсивно, а устните му започваха опасно да посиняват. Мейра провери внимателно дали кървенето е спряло и избърса пръстите си вредна книжна салфетка. Сетне свали дебелия си пуловер и загърна треперещото телце.

Джеф дойде тичешком, коленичи до тях и впери загрижен поглед в Майкъл.

— Успя ли да спреш кръвта? — попита той Мейра.

Тя кимна. Джеф докосна треперещите рамене на Майкъл и я погледна въпросително.

— От кръвта е — прошепна Мейра. — Мисля, че не понася гледката на кръв. Има трагични спомени от детството.

Джеф смръщи лице в израз на съчувствие.

— Така ли? Горкото дете! Изглежда, сякаш е изпаднало в шок — замълча за миг, приковал очи в Майкъл. — Кога идва автобусът?

— След не по-малко от час — отвърна Мейра и погледна часовника си. Подпря се на пети се замисли. — Джеф, май ще е по-добре да го закарам у тях. Сигурна съм, че няма сериозни наранявания, но се притеснявам, че не изглежда добре. Ще останеш ли с децата до края на сутрешните занятия?

— Разбира се. Но знаеш ли къде живее, Мейра? Май беше някъде извън града, нали?

— Имам бегла представа — поклати глава Мейра... Ще се обадя по телефона на баща му, за да ме упъти. Можеш ли да прибереш децата в класната стая и да го поизмиеш малко? А аз през това време ще изтичам да телефонирам, че пристигаме.

Но както очакваше, в дома на Алън Уилямсън никой не отговаряше. Бързо прелисти папката с документите на Майкъл и намери номера на най-близката съседка, госпожа Хилда Шулц, чието име бе посочено за контакт при спешен случай. Отсреща вдигна приятна жена на средна възраст, която очевидно се притесни.

— Сигурна ли сте, че не е нещо сериозно, госпожице Стийн?

— Не, потече му само кръв от носа, ала като че ли е изпаднал в шок. Явно се изплаши от гледката на кръвта.

Жената от другата страна за миг замълча.

— Да — рече накрая госпожа Шулц. — Разбирам. Горкото дете!

— Знаете ли случайно дали баща му е вкъщи, госпожа Шулц? Бих искала до го докарам вкъщи с колата, вместо да го изпращам сам по автобуса, но не знам дали господин Уилямсън е там.

— Да, Алън е вкъщи. Елмър ходи преди около час да вземе няколко яйца и каза, че Алън правел нова кошара за добитъка близо до къщата.

— Чудесно! А ще ми кажете ли как да стигна до там?

— Разбира се, много е лесно...

Мейра слушаше внимателно и си записваше. Накрая благодари на госпожа Шулц за помощта.

— Няма защо. Горкото дете! Вие само го доведете вкъщи, пък Алън ще се погрижи за него. Веднага ще се оправи. Златно момче е той, да знаете. Направо прекрасен! Все казвам на Елмър, че по света трябва да има повече като него. От тридесет години сме съседи. Знаем го още от малък. Чудесен е!

Мейра за миг се обърка, преди да разбере, че госпожа Шулц не говори за Майкъл, а за Алън.

— Да — съгласи се тя за своя изненада. — Наистина е така. Благодаря ви още веднъж, госпожо Шулц.

Джеф я съпроводи до паркинга на училището и ѝ помогна да настанят пребледнялото момче на предната седалка, сетне се върна в

класната стая при другите деца.

— Добре ли си, Майкъл? — стрелна го с очи Мейра.

Той гледаше право напред към контролното табло и не отговори. Джеф бе почистил лицето и ръцете му, ала тениската му бе подгизнала и изцапана, а тежката миризма на кръв тегнеше в тясното затворено пространство на купето. Майкъл все още бе загърнат с дебелия пуловер на Мейра, лицето му бе бяло като тебешир, а тъмносините му очи — разширени от неизказан ужас.

Мейра запали колата и заговори на момчето да го предразположи и успокои:

— Отиваме у вас. Скоро ще видим баща ти. Госпожа Шулц каза, че днес правел нова кошара за добитъка.

Мейра излезе на заден ход от паркинга и се насочи към магистралата, да избегне натовареното градско движение и да стигне по-бързо до покрайнините.

— Радвам се, че ще видя вашата ферма — продължи тя. — Обожавам фермите, но много отдавна не съм била на село. Наистина изгарям от нетърпение да почувствам дъха на прерията!

И да видя баща ти, Майкъл, прошепна един вътрешен глас. Защото знаеш ли, баща ти е най-забележителният мъж, когото някога съм срещала, и мисълта, че ще го видя отново, ме кара да се разтреперя.

— Тук ли трябва да завием? Това ли е пътят за вашата ферма? — попита тя, въпреки че предварително знаеше отговора от грижливите указания на Хилда Шулц.

Извърна лице към Майкъл, ала той гледаше мълчаливо през прозореца пробягващите къщи и сгради, които постепенно се губеха в далечината.

Мейра обичаше природата, особено безбрежната прерия, където земята сякаш се сливаше с небето, а хоризонтът се виждаше навсякъде, обогрен в меки златистозелени оттенъци. Колкото повече се отдалечаваха на запад, индустриалната зона постепенно отстъпваше място на плодородни земи и обширни пасбища, притихнали под топлото октомврийско слънце. В далечината се виждаха назъбените върхове на Скалистите планини, а зад стоборите кротко пасяха коне и добитък. Реколтата бе прибрана, селскостопанските машини —

откарани под навесите и ремонтирани за новия сезон, а обработваемите земи изглеждаха голи и пусти.

— Два големи червени хамбара — бе подчертала госпожа Шулц. — Гледай за два големи червени хамбара и после веднага свий вляво.

Птичките, накацали по електрическите стълбове и оградите, ги наблюдаваха с интерес, а прахът се стелеше на гъсти облаци зад малката кола. От двете страни на пътя растяха високи зелени храсти и есенни цветя, плъзнали чак до телените огради. В една ливада на запад от шосето две антилопи вдигнаха уплашено глава да видят приближаващата се кола, сетне се втурнаха с пъргави, грациозни подскоци и изчезнаха за миг в далечината. Възбудена и очарована, Мейра ги показва на Майкъл, ала момчето не реагира.

Най-сетне пред погледа им изникнаха множество ниски, спретнати постройките и скоро те влязоха в голям, безупречно чист двор. Мейра спря пред малка къща, боядисана в бяло с тъмнозелени кантове около прозорците и вратите. Тя слезе, заобиколи колата и побърза да помогне на Майкъл да откопчее предпазния колан.

Като се изправи и се обърна, тя забеляза Алън Уилямсън при кошарите! Той ги погледна изненадано за миг, сетне захвърли чука, който държеше в едната си ръка, и хукна през глава към тях.

Мейра го наблюдаваше със затаен дъх. Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение.

Мили Боже, помисли тя. Този мъж не е излязъл от ума ми цяла седмица и въпреки това бях забравила колко е прекрасен!

Алън Уилямсън носеше стари ожулени работни ботуши, изтъркани джинси, избеляла памучна риза и джинсово яке, скъсано на лакътя на единия ръкав. Изпод козирката на прашния, изцапан каскет проницателните му сини очи се стрелкаха тревожно ту към Майкъл, който още седеше в колата, ту към Мейра.

— Стана малко произшествие — обясни бързо Мейра. — Нищо сериозно. Една топка го удари в лицето и от носа му протече кръв. Няма тежко нараняване, но се изплаши...

Алън кимна и взе в обятията си Майкъл. Детето се вкопчи неистово в него, дълго таеният страх и болка се отприщиха и то зариде на рамото му. Алън го люлееше лекичко в прегръдките си, шепнеше му гальовно и покриваше с целувки косата и мокрите му бузи.

Мейра ги наблюдаваше, трогната от нежността и любовта на бащата. В очите ѝ бликнаха сълзи, тя крадешком ги избърса и се обърна настрана, докато плачът на детето постепенно стихна.

Когато Майкъл накрая се успокои, заровил лице в гърдите на баща си, Алън хвърли поглед към Мейра.

— Благодаря — рече простишко той. — Добре направихте, че го доведохте вкъщи.

— Не исках да чака автобуса — отвърна Мейра. — Изглеждаше много разстроен, та реших... — гласът ѝ потрепери.

Очите му бяха толкова сини и се взираха в нея с такава настойчивост...

— Помислих си... — промърмори тя и извърна поглед към набраздените поля. — Реших, че ще е по-добре да го докарам лично. А сега... — добави Мейра, за да прикрие смущението си. — По-добре да тръгвам. Оставих помощника си сам с децата и наистина трябва да се връщам.

— Не още — каза спокойно Уилямсън. — Няма да ви пуснем да се измъкнете така бързо, нали Майк? — той свали детето на земята и прокара ръка през рошавата му коса. — Госпожица Стийн не може да си тръгне току-така, нали, миличък?

Майкъл кимна. Беше още твърде блед и лицето му бе подпухнало от плач, ала устните му бяха възвърнали нормалния си цвят и в очите му не се четеше предишният ужас и страх.

— Така-а-а — добави Алън с тон, който не подлежеше на възражение. — Значи госпожица Стийн остава с нас на обяд.

— Не мога — възрази Мейра. — Наистина трябва да тръгвам.

— Не трябва. Докато се върнете в града, ще стане време за обяд. И тъй като така или иначе трябва да обядвате някъде, защо да не ни правите компания? Заповядайте вътре.

Сякаш насън, Мейра се остави да бъде отведена в малката къща.

— Господи! Тук е толкова хубаво! — възкликна неволно тя и се огледа с удоволствие. — И толкова уютно!

Къщата бе наистина прекрасна. Всички стаи бяха малки, ала безупречно чисти. Във всекидневната, където първо влязоха, имаше меки давани и столове, покрити с пъстроцветни ръчно тъкани рогозки, а в единия край се мъдреше кокетна камина. Излъсканият под бе застлан с вълнен килим, а по стените висяха етажерки, отрупани с

книги. На няколко места висяха картини с маслени бои, изобразяващи сцени от живота в Дивия запад. Две от вратите на всекидневната водеха очевидно към спалните на Алън и Майкъл. През трета се виждаше кухнята. Това явно бяха всичките стаи в този дом, приветлив и подреден като миниатюрна къщичка за кукли.

Във всекидневната и в слънчевата кухня, където я отведе после Алън, всичко блестеше от чистота. През прозореца се откриваше гледка към голяма подредена градина в задния двор, а отвъд бялата дървена ограда чак до хоризонта се простираше прерията.

Тихо дрънчене на прибори я изтръгна от унеса. В кухнята бе настанало оживление. Алън, измит и преоблечен, сега наливаше вода в една тенджера. Майкъл, също с чиста тениска и панталони, подреждаше чиниите на масата под прозореца.

— Кой се грижи за всичко това? — попита Мейра и посочи излъскания под, подредените кухненски шкафове и блестящите съдове. — Всичко е толкова чисто! Може би сте наели жена за домакинската работа?

Алън се усмихна дяволито. Очите му се присвиха в ъглите, а очарователната трапчинка отново се появи на бузата му.

— Домашна помощница ли имате пред вид?

Мейра кимна.

— Тя стои пред вас.

Мейра го погледна изненадано. Бе запретнал ръкави до лакътя и шеташе пъргаво в малкото помещение. Стори ѝ се още по-висок и внушителен, отколкото при първата им среща.

— Искате да кажете, че вършите всичко сам? — недоумяваше тя.

— Майк много ми помага — отвърна той. — Какво предпочитате — гъбена каша или пилешка супа?

— Пилешка супа — отвърна мигновено Мейра и се засмя смутено. — Не ми е удобно да седя така със скръстени ръце, а вие двамата да работите. Мога ли да помогна с нещо?

— Разбира се — рече весело Алън. — Можете да направите сандвичи, ако желаете. В хладилника има твърдо сварени яйца, майонеза и маруля. Майк, извади хляба и маслото. И внимавай в картинката, момче! — добави той с мнима строгост.

Майкъл се засмя и се отправи към един шкаф. Мейра се вторачи в него с удивление. За първи път от толкова месеци го виждаше да се

усмихва.

Обядваха с удоволствие вкусна супа и сандвичи, седнали около обляната в слънчева светлина маса. Алън забавляваше Мейра с интересни случки от фермерския живот, като ѝ описваше чудатите нрави на съседите и техните особености, а Мейра на свой ред му разказа за колегите си, за организаторския талант на Милт, за хобито на Джо да сглобява коли и за убийствените преди на Айрийн. Смееха се весело и се шегуваха, Майкъл ги гледаше мълчаливо, ала бузите му бяха порозовели и от време на време се усмихваше.

Мейра бе изненадана от себе си. Обикновено бе срамежлива и ѝ трябваше време да се отпусне в компания на непознати. Ала сега сякаш нещо бе станало с нея. Обстановката ѝ се струваше толкова позната, като че ли винаги бе живяла тук, а компанията на мъжа и малкото момче — толкова приятелска, все едно че ги познаваше от години.

Алън стана и започна да прибира масата. Мейра предложи помощта си, но той категорично отказа.

— Вие стойте там и си пийте кафето — нареди той. — И без това кухнята е тясна. Няма място да шетат двама души. През цялото време ще се блъскаме и ще се настъпваме.

Приближи се усмихнат до стола ѝ и се пресегна да вземе чинията на Майкъл. Бе толкова близо, че усещаше миризмата му — на прах, крем за бръснене и одеколон, на силен здрав мъж.

Сърцето ѝ отново запрепуска в гърдите и бузите ѝ поруменияха! От очите му е, помисли тя. Никога не съм виждала такива сини очи. И тази трапчинка...

Усети раздвижване близо до себе си и, като сведе поглед, забеляза ръката на Майкъл върху коляното си. Момчето бе застанало до стола ѝ и я гледаше сериозно.

— Моята котка има малки котенца — рече той. — Те са в хамбара.

Мейра забеляза, че Алън внезапно замръзна на мястото си до умивалника. Стрелна го с очи и видя, че ги наблюдава. Лицето му бе съсредоточено, тялото издаваше напрежението му. Той ѝ хвърли многозначителен поглед и тя леко кимна. Двамата прекрасно осъзнаваха важността на момента — детето за първи път се бе претрашило да заговори на Мейра.

— Така ли? На колко месеца са? — сложи ръка върху неговата тя и се усмихна.

— Съвсем мънички са. Искате ли да ги видите?

Мейра понечи да отговори, но Алън я прекъсна:

— Майк, не мисля, че идеята е добра. В хамбара е прашно, а госпожица Стийн е с официални дрехи и ще се изцапа. По-добре да не ходи там.

Лицето на Майкъл посърна.

— Защо не вземеш някое от тях и да го донесеш тук — предложи бащата.

Детето мигновено се оживи.

— Добре! Кое, татко? Кое да й покажа?

Алън се замисли и накрая рече:

— Например онова, дето харесваш най-много — черното с белите лапички.

— Блеки? Йее! Тя ще го хареса.

Майкъл грабна якето си от една закачалка близо до вратата и заприпка към двора.

Алън го изпроводи с поглед, сетне се обърна към Мейра. Строгите изваяни черти на лицето му се бяха смекчили, а от очите му бликаше нежност.

— Това е чудо! — посочи той отдалечаващото се дете. — А вие, госпожице Стийн, сте магьосница!

— Ами! Мисля по-скоро, че вие бяхте прав. Просто времето лекува, а топлотата и грижите, с които го обгръщате, му помагат.

За миг и двамата се умълчаха.

— Моля ви, казвайте ми Мейра — добави тя. — Само децата ме наричат госпожица Стийн.

— Мейра — повтори той, сякаш да види как звучи. — Мейра. Какво хубаво име! Подхожда ви — добави с усмивка. — Звучно и напевно.

Тя сведе поглед към чашата с кафе. Чудеше се какво да каже. Езикът ѝ сякаш бе вързан. Не бе изпитвала такова чувство на смущение и неудобство от юношеските си години.

Алън изучаваше лицето ѝ, деликатните скули, златистите лунички, обсипали гладките ѝ бузи и дългата, дебела плитка руса коса.

— Сама ли живееш, Мейра? — попита неочаквано той. — Или с някой приятел?

— Живея с баба си — погледна го тя.

— Наистина ли? — вдигна учудено вежди Алън.

Мейра кимна.

— Тя ме отгледа. Майка ми починала веднага след раждането, а баща си изобщо не познавам. Баба винаги се е грижила за мен. А сега — добави тя с горчива усмивка — аз се грижа за нея.

Алън се замисли върху думите ѝ, докато внимателно бършеше с кърпа една стъклена чаша.

— И това, предполагам, е тежко задължение — подхвърли той с невинен глас, без да я поглежда. — Сигурно затова непрекъснато си заета — и вечер, и събота, и неделя...

Той я стрелна предизвикателно с очи. Мейра повдигна лице, погледна го и отвърна тихо:

— Не, не ми тежи, но е голяма отговорност. Преди няколко години, когато не живеях при баба, се случи нещастие. Паднала и си счупила крака. Лежала няколко часа в агония, докато дойде някой. Сега изпитва почти патологичен страх да не остане сама и безпомощна. Тя зависи много от мен и аз... аз наистина не знам как...

— Как да се освободиш от всичко това и да заживееш свой собствен живот, без да изпитваш ужасна вина?

— Нещо такова — отговори Мейра и почувствува благодарност за разбирането му.

— Разкажи ми за нея — помоли той и се зае да избърше масата.

— Ами какво да кажа, има малко труден характер. Не обича да общува с други хора, а понякога се държи доста грубо. По-скоро би умряла, отколкото да отиде в старчески дом. Толкова се страхува да бъде сама и в същото време в компания е една такава... — Мейра замълча, затруднена от задачата да опише баба си.

Алън замислено избърса супника, прибра го в един шкаф и понечи да каже нещо, ала в този момент влезе Майкъл.

Мейра допи нервно кафето в чашата и с облекчение посрещна появата на момчето, което внимателно крепеше в шепи черно-бяла пухкава топчица.

Мейра се наведе да разгледа котенцето и се усмихна от удоволствие.

— Божичко, колко е сладко! Толкова е мъничко...

— Още е сляпо — заяви гордо Майкъл. — Татко каза, че тази седмица ще прогледне.

Мейра пое внимателно пухкавата топка от протегнатите му ръце. Испита странно чувство, че държи нещо крехко и чупливо. Котето се въртеше в дланите ѝ, махаше с краченца, свиваше розовите си лапички и мяукаше жалостиво. Мейра го приближи към лицето си, като му бърбореше нежно и вдишваше чистия, топъл мирис на сено и козина. Алън и Майкъл стояха до нея и се усмихваха.

— Колко са малките? — попита тя Майкъл.

— Пет. Две сиво-черни на райета, Блеки, едно чисто черно и едно шарено.

— Чакай само да отворят очички и ще видиш какви сладки ще станат. Всичките ще искат да си играят с теб.

— Трябва да ги донеса в училище да ги покажа на другите деца. Може ли? — попита с надежда момчето.

Мейра погледна въпросително Алън, който се усмихна дяволито и се пошегува:

— Разрешавате ли, госпожице Стийн? Какво ще кажете за пет шавливи котенца, които щъкат из класната стая?

Майкъл гледаше с широко отворени очи ту единия, ту другия. Мейра се поколеба.

— Добре, но не всичките, Майкъл. Можеш да донесеш едно. След като прогледне, де — добави нерешително тя.

— Голям компромис — подхвърли Алън подигравателно.

Мейра го изгледа сурово.

— А баща ти — продължи твърдо тя — може да му скове една къщичка, в която да пътува в автобуса и да стои в стаята. Трябва да има дупки, през които да влиза въздух.

— И малко легло — добави радостно момчето. — И прозорец, и врата, маса и картини по стените...

— Моля, моля! Чакайте да се разберем! Ще направя само дупки и най-много да му постеля парче старо одеяло. Никакви прозорци, маси и картини, да сме наясно!

Майкъл се засмя и погледна баща си.

— Тогава може би децата ще ме харесат — промълви той срамежливо. — Всички ще ме харесат, ако донеса Блеки в училище.

— Те и сега те харесват, Майкъл — увери го нежно младата жена.

Момчето взе котето от ръцете ѝ и я погледна сериозно в очите.

— Наистина ли? Мислех, че не ме харесват.

— Какво говориш! Естествено, че те харесват. Просто искат да си играеш с тях и да се забавляваш.

— И днес Джейми не хвърли топката нарочно?

— Разбира се, че не беше нарочно. Той толкова се разстрои, дори се заплака. Не видя ли?

— Плакал ли е? Горкият Джейми! — поклати замислено глава детето и додаде: — Ще му подаря едно от моите камиончета. Може ли, татко?

— Май имаш толкова много камиончета, че можеш да подариш по едно на всички деца в Калгари и пак ще останат — пошегува се Алън.

Мейра се засмя, стана на крака и протегна ръка към пуловера и чантата.

— Е, време е да вървя. Ще закъснея за следобедните занимания.

— Толкова скоро? — попита Алън с тон на искрено разочарование. — Искях да те разведа из фермата.

— С най-голямо удоволствие, но сега действително не мога. Трябва да се връщам. Достатъчно дълго отсъствах.

Алън я изпрати до входната врата. Майкъл се шмугна покрай тях и се затича към хамбара да върне котето.

Двамата стояха на верандата и наблюдаваха как малката му фигурка се скри в старата селскостопанска постройка. Сетне се обърнаха един към друг и се усмихнаха. Погледите им се срещнаха, накрая Мейра не издържа, извърна лице и взе да рови нервно в чантата за ключовете.

— Остави ги в колата — напомни ѝ меко Алън. Сетне добави небрежно: — Фермата е смесена. Правя от всичко по малко, за да свързвам двата края. Предимно сея зърно, но имам и добитък. Гледам също прасета и кокошки. Майк събира яйцата.

Мейра кимна, сложи ръка на очите си да се предпази от силното есенно слънце и огледа чистия двор и грижливо поддържаните постройки.

— Колко декара е имението?

— Около двадесет хиляди декара.

— Двадесет хиляди?! — отвори широко очи тя. — Притежавате двадесет хиляди декара?!

— Това е нещо нормално за този район — кимна Уилямсън. — Най-обикновена ферма със средни размери. Ала местоположението ѝ е добро.

— И сам обработвате толкова много земя?

— Да. На този етап не мога да си позволя да наема помощници.

— Наистина ли икономическото положение на фермерите е толкова тежко? По радиото и телевизията непрекъснато говорят за това, но нямам реална представа каква е действителната ситуация.

Алън кимна мрачно, подпря се на парапета на верандата и зарея поглед в прерията.

— Да, положението наистина е доста тежко. Но аз съм малко по-добре от другите, за щастие. По-голямата част от фермерите изкарват едва колкото да покрият лихвите по кредитите. Аз поне успях да купя земята и машините. Е, имам малки заеми, но след някоя друга година ще ги изплатя и ще започна да печеля.

— Действително сте късметлия — спря се за миг на стъпалото Мейра и се загледа с тъга и копнеж в малката горичка около вятърната мелница, сетне отпрати очи към безкрайната прерия. — Може работата да е тежка, ала имате щастието да живеете тук. Бих дала всичко да имам възможността да живея на подобно място и да пътувам до града на работа.

— А какво ти пречи?

Тя се вторачи в него с недоумение.

— Защо не живееш на такова място, щом желаеш? Животът е толкова кратък. Хората трябва да живеят както искат, не мислиш ли?

— Само в приказките — в гласа ѝ неочаквано се прокрадва мрачна нотка. — А в действителния живот хората вършат това, което се изисква от тях и изпълняват задълженията си независимо дали това им харесва или не.

Младата жена тръгна по пътеката към колата. Алън Уилямсън закричи до нея. Русата му коса се развяваше на топлия вятър, Мейра се спря до колата и той ѝ отвори вратата.

— Благодаря за обяда — рече учтиво тя. — Беше прекрасен — понечи да се качи на шофьорското място, ала гласът му я спря.

— Мейра...

Тя се обърна и го погледна.

— Ще дойдеш ли някой друг път на гости? — протегна ръка той и я хвана нежно за рамото. — Не всеки може да живее във ферма наистина, но ти можеш да идваш тук, когато пожелаеш. Чувствай се поканена — усмивката му бе приятелска и непосредствена, ала очите му я изпиваха.

Тя го погледна за миг, сетне извърна лице.

— Всъщност, смятам, че трябва да ми обещаеш, че ще дойдеш. Мисля, че е твое задължение на учител. Виж колко полезно бе посещението ти за Майкъл.

— Добре де! — усмихна се тя с неудобство. — Обещавам.

Бе готова на всичко, само да избяга от неговите пронизващи очи и силната ръка, чийто допир сякаш я изгаряше през дебелия пуловер.

Ала като му махна за сбогом и подкара колата през красивите, притихнали есенни поля към шумния, пращен град, тя си даде сметка, че го е излъгала.

Нямаше да дойде повече тук. Никога.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Малко след като отби от околоръстното шосе по една от главните магистрали, Мейра попадна в задръстване и пристигна в училището, ядосана и притеснена, почти час след започване на следобедните занятия. Влетя като ураган в класната стая с куп извинения на ум, ала завари почти идилична картина: Джеф бе седнал спокойно на катедрата, кръстосал крак върху крак, а децата кротко и безшумно преписваха в тетрадките си думички от буквара.

— Извинявай, Джеф — рече задъхано тя. — Много съжалявам. Задържаха ме на обяд у Майкъл, а на връщане имаше задръстване на края на „Шестнадесето Авеню“. Така се притесних! Струваше ми се, че никога няма да изляза оттам!

— Спокойно! Всичко е наред. Няма произшествия. Защо реши, че си незаменима?

Мейра се вгледа в приведените главички на децата, които работеха съсредоточено над заданието си.

— Наистина ли няма проблеми?

— Ами какво да ти кажа — поде весело Джеф. — Както обикновено. Лесли повърна на средата на стаята. Шон си извади предния зъб и изцапа всичко с кръв. Джейсън скри парцалената кукла на Марси в мъжката тоалетна и тя посиня от рев.

Той скочи от катедрата, събра на купчина тъпите и счупени цветни моливи от работната маса и ги занесе до прозореца. Сетне взе една острилка и се зае да ги остри внимателно.

— И ти казваш на това „никакви проблеми“?! — повтори младата жена с недоумение.

— Нямаше нищо, с което да не мога да се справя. Стаята е почистена. Зъбчето е увито и прибрано на сигурно място за домашната колекция. Отвлечената кукла е върната на законната ѝ собственичка.

— Джеф, ти си истинско съкровище! — усмихна се Мейра с благодарност.

— Тъй ли? Надявам се, че и училищното настоятелство споделя мнението ти. Една блестяща препоръка може да направи чудеса с успеха ми. Как е Майкъл?

— Доста по-добре. Всъщност, оправи се веднага щом го заведох при баща му. Това дете обожаваше баща си!

— А той как изглежда? Бащата, де. Сигурно е бил в деня на записването, но имаше толкова много деца и родители, че всичко ми е като в мъгла.

— Как да ти кажа... — отговори уклончиво младата жена. — Ами симпатичен е — бързо отвори дневника да провери отсъствията.

Джеф я погледна изпитателно.

— Симпатичен ли? Какво значи това симпатичен, Мейра?

— О, Джеф! Я престани! Просто симпатичен и толкова!

Джеф вдигна вежди, усмихна се многозначително и отново се зае с моливите.

— Какво правят всъщност? — попита Мейра, като хвърли поглед към вгълбените деца, стиснали в малките си потни ръчички дебели моливи.

— Преписват думи от буквара.

— От колко време?

— От десет минути. Всеки момент ще им омръзне и ще захвърлят тетрадките. Намирам, че времето на концентрация на петгодишните не е кой знае колко по-кратко от моето.

— Не е лъжа — усмихна се Мейра и продължи сериозно: — Мисля да попеем малко. Ще извадя китарата, а ти ако искаш излез да си починеш.

— Добре. Трябва да реша още няколко задачи, че довечера имам контролно по математика.

— Защо не си ходиш тогава? — погледна часовника си Мейра. — Стига толкова за днес.

— Как?! Да пропусна часовете? За нищо на света! — възкликна той, привидно възмутен.

Мейра се засмя. С обич наблюдаваше как Джеф събира в чантата си огромния куп учебници и тетрадки.

— Три единадесетокласнички дойдоха следобед — подметна небрежно Джеф, като се спря на прага на вратата. — Но аз им казах, че нямам нужда от помощ и ги отпратих.

— Браво — рече Мейра. — Не обичам да се мотаят наоколо, особено когато ме няма.

— Да, знам — Джеф се поколеба. Черната му къдрава коса блестеше на светлината от коридора. За миг красивото му момчешко лице придоби сериозно изражение. — Идва и едно друго момиче — добави той със същия нехаен тон, ала Мейра го погледна с неочакван интерес.

— Така ли? Кое?

— Не знам. Не съм я виждал досега. Изглеждаше по-голяма от другите и беше изключително красива. Висока, слаба със светлоруса коса.

— Това е Лиза — сети се Мейра и се зарадва на посещението на момичето. — Каза ли нещо?

— Не. Искаше да те види и каза, че ще наmine друг път. Как беше името ѝ?

— Лиза. Лиза Стенли. Тази година завършва гимназия и вероятно ще кандидатствува филология. Има отлични бележки по всичко, но най-много ѝ вървят езиците. Исква да стане преводач в Организацията на обединените нации.

Джеф замълча за миг.

— Питам се защо не съм я виждал досега. Човек трудно може да отmine момиче като нея.

— Напоследък и аз се чудя, честно казано — призна младата жена. — Преди идваше често да ме види и да ми помага. Лиза обича децата и е много мила с тях. Но от началото на тази учебна година не беше се отбивала... Поне до днес.

— Може да е чула, че аз съм тук и да е решила, че не ѝ подхожда да общува с такива като мен — подхвърли дяволито Джеф.

— Може. Във всеки случай има с кого да общува, не се притеснявай! Лятото излизаше с едно момче. Няколко пъти ги видях заедно.

— С кое момче?

— Кевин Донър.

— Оня полузащитника ли? Това момиче ходи с полузащитник?! Жалко, мислех, че има по-добър вкус.

— Не знам дали още ходи с него. Отдавна не съм ги виждала заедно. Пък и Лиза напоследък изглежда една такава тъжна и

затворена...

— Кой знае? Може да е открила, че полузащитниците не са чак толкова добри, колкото се говори. Мислиш ли, че имам шанс?

— С Лиза ли? О, не знам, Джеф? Тя се отнася много сериозно към учебните си задължения. Не вярвам изобщо, че излиза често. Не съм я виждала с друг, освен с Кевин.

— Не мога да повярвам! Момиче като нея да се затвори вкъщи и да учи!

— Или да се среща с полузащитници — подразни го приятелски Мейра.

— Ами да! Срамота! Както и да е. И без това не е професионално да излизам с ученички, нали?

— Е, не бих казала такова нещо за теб, но виж за мен — със сигурност — добави сериозно тя.

— Тогава по-добре внимавай — засмя се Джеф, — защото само преди половин час Тревър ми каза под секрет, че смята да се ожени за теб.

— Ти нямаше ли работа? — подкани го Мейра.

Джеф направи една крачка и отново се обърна.

— А професионално ли е да се срещаш с бащите на учениците? — смигна ѝ лукаво той.

— Изчезвай! Веднага!

Той се отдалечи надолу по коридора към учителската стая. Джинсите му, избелели от пране, бяха небрежно провиснали, а ризата с емблема на колежа — протъркана на ръкавите.

Като го гледа човек, трудно може да каже, че получава стипендия за отличен успех, а родителите му принадлежат към елита на обществото, помисли Мейра.

Тя се върна с усмивка в класната стая, където децата вече се бяха размърдали, и се запъти към един голям шкаф да извади китарата.

По-късно същия ден Мейра седеше срещу баба си в светлата топла кухня на къщата. Вечеряха пиле с лук. Яденето, приготвено от Агнес, както винаги беше прекрасно. Мейра привърши втората порция, въздъхна от удоволствие и премигна от изненада при вида на топлия ябълков пай със сладолед, който се появи незабавно пред нея.

— Ох! Не мога повече.

— Хайде, хайде! Да ги нямаме такива! Не съм готвила цял следобед за този, дето духа.

— Но, бабо, преядох...

— Хайде започвай!

Мейра послушно взе вилицата.

— Ммм — промърмори тя с наслада. — Бабо, правиш най-хубавия ябълков пай на света...

— Вярно — съгласи се с готовност Агнес. — Всички така казват. Знам колко го обичаш още от малка.

Мейра се усмихна. Баба ѝ изглеждаше чудесно тази вечер. Бузите ѝ бяха зачервени, настроението ѝ — приповдигнато. Носеше синя памучна домашна рокля и снежнобяла престилка на харбали. Косата ѝ, която Мейра бе подстригала и фризирила само преди седмица, беше грижливо сресана.

— Изглеждаш страхотно, бабо! Сигурно си имала хубав ден.

— Ами! Както обикновено — седна Агнес и наля чай в чашите. — Сутринта събирах листа в градината и ги изгорих на един голям куп. После отидох с рейса до старческия дом и обядвах с Рейчъл.

— Наистина ли? — прекъсна я Мейра. — Как е тя?

— Ами, предполагам, че е добре. Нали я знаеш — добави Агнес с умиление. — Вече си е подредила стаята. Уейн е успял да внесе незабелязано стария ѝ бюфет, едно котлонче за чай, възглавничките, покривките и другите ѝ неща и сега стаята ѝ е почти същата, както в предишния ѝ дом.

Мейра се вторачи в Агнес.

— Не мога да повярвам, че са успели да вкарат бюфета — рече тя. — Знам го тоя бюфет. Голям е колкото фризер.

— Така е. Мисля, че сестрите я гледят, защото е много мила.

— Сигурно. Обзалагам се, че вече знае имената на всичките, историите им и проблемите им — отпи от чая Мейра. — Както и да е. Радвам се, че е добре.

— Не е чак толкова добре — в гласа на Агнес неочаквано се промъкна остра нотка. — Държи се храбро и не се оплаква, но знам, че ѝ липсва дома, съседите, приятелите. Горката Рейчъл! — тя замълча за миг и се втренчи в дъното на чашата. Накрая отново прикова поглед в Мейра. — Мразя онова място. Колкото и да се стараят да го разкрасят,

си остава един старчески дом и нищо повече. Хората там са като затворници.

— О, бабо! Знаеш, че това не е вярно. Много от възрастните хора са доволни, че...

— По-скоро бих умряла, вместо да отида там — прекъсна я рязко Агнес. — Не бих издържала.

Тази тема на разговор често се повтаряше, ала в момента Мейра нямаше никакво желание да я обсъжда.

— Искам още чай — каза тя и добави, за да отвлече вниманието на Агнес: — Какво прави, като се върна от Рейчъл?

— Ами първо отидох до месарницата на Хари и купих месо...

— Бабо, вече говорихме, че цените при Хари са много високи и по-добре да пазаруваш от супермаркета.

— Но аз познавам Хари. Държа да знам от кого купувам месото.

— Бабо...

— И освен това умея да се пазаря с Хари. Да беше видяла какво тлъсто месо се опита да ми пробута днес, но аз му казах: Хари, точно ти би трябвало да знаеш, че... — Агнес продължи да разказва клюките от магазина на Хари, който бе сборен пункт на възрастните хора от квартала.

Мейра престана да я слуша. Мислите ѝ отлетяха към малката, спретната ферма наред смълчаната прерия, самотна под черното кадифе на небето, и високия красив мъж със загоряло лице и пронизващи сини очи...

— А ти какво прави днес?

Последва напрегната тишина.

— Моля? — стресна се Мейра.

— Божичко! — възкликна Агнес с любов. — Колко си разсеяна! Питам какво прави днес.

— О, нищо интересно. Просто...

Мейра се поколеба. Чудеше се дали да разкаже на баба си за случката с Майкъл и за пътуването си до фермата. Днес Агнес бе толкова мила и сигурно щеше да прояви интерес към историята на Майкъл. Ала с баба ѝ винаги трябваше да се внимава. Човек никога не знаеше кое ще предизвика в нея отрицателна реакция, особено що се касаеше до мъже.

— Е? — попита нетърпеливо Агнес. — Случи ли се нещо или не?

Мейра реши да не рискува и скочи чевръсто да разчисти масата.

— Не. Всичко бе както обикновено, нали знаеш?

Агнес я изгледа с неочаквано подозрение. Мейра се престори, че не забелязва изпитателния ѝ взор и взе да трупа чиниите в мивката. Агнес седеше на масата, отпиваше от чая и гледаше с изпепеляващ поглед внучката си.

— Така ли? Изглеждаш странно, Мейра. Случи ли се нещо? Защо не ми кажеш?

— Няма нищо за казване, бабо. Денят мина съвсем нормално, както всички останали — тя пусна топлата вода и когато умивалникът се напълни до средата, изсипа малко препарат на гъбата и започна да мие съдовете.

— Криеш нещо от мен — отбеляза замислено Агнес. — Винаги усещам. Знаеш, че не ги обичам тия работи, Мейра. Притеснявам се, не мога да спя и се чувствам толкова...

— Стига де — прекъсна я уморено Мейра. — Казах ти вече, че нищо не се е случило. Абсолютно нищо.

Дните на есента бавно се нижеха един след друг. Рано сутрин сланата покриваше храстите и дърветата с прозрачна бяла дантела, а следобед сенките в прерията постепенно се издължаваха и застиваха под косите лъчи на слънцето.

В сивото ежедневие и монотонния ход на дните Мейра се опитваше да потисне самотата и чувството на безпомощност ѝ безизходица, които я измъчваха. Дните минаваха бързо, изпълнени с тревогите и проблемите на децата, ала вечерите ѝ се струваха безкрайни. В сънищата я преследваше образът на Алън, красивото мъжествено лице, чувствените устни; усещаше силата на тялото му, допира на дланите му до плътта си.

Събуждаше се с чувство на безгранична тъга и в същото време копнееше отново да заспи и да го сънува.

Един следобед в края на октомври Мейра влезе в часа по свободноизбираема подготовка и с облекчение забеляза Лиза на обичайното ѝ място. След разговора с Джеф тя често мислеше за

момичето и бе истински разтревожена, когато Лиза не се появи в час две поредни седмици. Ала сега бе тук, бледа и спокойна. Носеше светлосин пуловер от ангорска вълна, а косата ѝ бе хваната на опашка.

Като отговори на обичайните шеги и закачки на учениците и проведе редовния кратък разговор с тях, Мейра ги остави да четат. Сетне по навик стана от катедрата и закрачи безшумно между чиновете.

Щом се приближи към дъното на стаята, Лиза вдигна глава от учебника и ѝ се усмихна. За пореден път Мейра бе впечатлена от изключителната красота на момичето. Кожата ѝ бе нежна, тънка и почти прозрачна, а тъмносините очи и разкошната златисторуса коса ѝ придаваха ангелско излъчване. Обичаше да се шегува и имаше силно развито чувство за хумор, а понякога, разбира се, бе в състояние да се разкиска без повод като всяко друго момиче на нейната възраст.

Мейра се усмихна в отговор и се вгледа в лицето на девойката. С тревога забеляза, че нещо не е в ред. Лиза изглеждаше спокойна и прекрасна както винаги, ала веселото пламъче в очите ѝ сякаш бе угаснало. В изражението ѝ се долавяше отчаяние, безизходица и примирение.

— Здравей, Лиза — промърмори тя.

— Здравейте, госпожице Стийн. Как са хлапетата?

— Чудесно. Трябва да дойдеш да ги видиш. Тая година има големи сладури.

— Сигурна съм — усмихна се печално девойката. — Искях да дойда, но... имах доста работа — тя се изчерви и мигновено сведе поглед, като се заигра нервно с химикала.

— Джеф ми каза, че онзи ден си идвала — подхвърли небрежно младата жена. — Съжалявам, че не бях там.

— Той е вашият помощник, нали — попита момичето.

— Един вид. Аз му казвам така, но всъщност е студент по предучилищна педагогика и си кара практиката при мен.

— Наистина ли? — прояви интерес Лиза. — Стори ми се... стори ми се доста симпатичен.

— Често се чудя как щях да се справям без него — отбеляза Мейра с усмивка и добави: — Макар че понякога е голяма драка. Има ужасно чувство за хумор.

Лиза се усмихна и лицето ѝ за миг се оживи както преди. Ала скоро тя отново помръкна, сведе нервно очи и прикова поглед в разтворените книги на чина. Мейра нежно докосна главата на момичето и рече:

— Притеснявах се за теб, Лиза. Нямахте те няколко часа подред.

— Да, не се чувствах добре. Но вече се оправих — вдигна поглед тя и се усмихна насила. Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне в сълзи. — Госпожице Стийн? — прошепна тя.

— Кажи, Лиза.

— Бих искала... Искам да поговоря с вас. Мога ли да намина в... Не знам кога...

— Разбира се. По всяко време. Какво ще кажеш за четвъртък следобед? Тогава нямам час по свободноизбираема подготовка, така че можем да си поговорим на спокойствие.

— Благодаря ви — порумения от неудобство девойката.

Мейра се засмя, потупа я по крехките рамена и се забърза към предните чинове до прозореца да разреши спора за един скъсан и смачкан пакет чипс.

На следващата сутрин Мейра седеше на бюрото си ѝ наблюдаваше игралната площадка през прозореца. Неочаквано забеляза нещо необичайно и се надигна да види какво става. Децата вече пристигаха за сутрешните занимания, ала вместо да се насочат към входа на училището, те се трупяха до катерушките, очевидно възбудени и очаровани от нещо. В средата на групата се виждаше черната лъскава коса и червеното яке на Майкъл Уилямсън.

Първата ѝ мисъл както винаги бе да не се е случило нещо лошо с детето. Загрижена, тя извади вълнената си жилетка от гардероба, наметна се и тръгна по коридора към площадката. Когато се приближи до малката групичка, няколко деца се развикаха въодушевено и взеха да сочат нещо:

— Вижте, госпожице Стийн! Вижте какво има Майкъл!

— Хей, госпожице Стийн, той се казва Блеки! Елате да го видите!

— О, госпожице Стийн, той има най-сладките розови лапички на света! Погледнете само!

Усмехнатата, Мейра си запробива път през веселите, оживени деца. Майкъл нервно стоеше в средата на групата и притискаше до гърдите си картонена кутия. Когато видя Мейра, той се усмихна срамежливо. Тя му кимна приятелски и той мигновено сведе очи.

През двете седмици, изминали след посещението на Мейра във фермата, Майкъл бе постигнал голям напредък в общуването с нея и децата, макар че имаше още много какво да се желае, за да заприлича на нормално петгодишно момче. В клас никога не беше така спокоен и непосредствен, както в познатата, сигурна обстановка на дома, ала от време на време се усмихваше и понякога отговаряше на въпросите ѝ. Бе направил колеблив опит да се сприятели с Джейми, стеснително и вгълбено дете като него, и двамата си играеха настрани измислени, сложни игри.

Майкъл безмълвно ѝ подаде кутията. Тя я отвори внимателно и надникна вътре. Блеки я погледна сърдито, премигна гневно на светлината и веднага се помъчи да избяга. Младата жена бързо затвори капака и забеляза цветните рисунки и знаци от външната страна на кутията.

Като я разгледа отблизо, Мейра с изненада откри, че прилича досущ на малка къщичка. Виждаха се прозорчета със стъкла и шарени перденца, а на первазите се мъдреха саксии с цветя. Тъмни линии очертаваха ъглите на къщата. Входната врата бе много внушителна, с малка шпионка, обла медна брава и чукало. Мейра се вгледа внимателно в това приспособление и се засмя. Чукалото наподобяваше миниатюрна котешка глава.

— Кой я нарисува, Майкъл? — полюбопитствува тя.

— Татко — отвърна гордо детето. — Каза, че ще я харесате.

— Разбира се! Та тя е прекрасна!

— Татко рече, че малко се е престарал — отбеляза Майкъл.

— Има нещо такова — засмя се младата жена. — Но кажи на баща ти, че къщата на Блеки е направо страхотна!

Тя взе кутията и я понесе към училище, следвана от шумна тълпа весели деца.

Тъй като вниманието на всички бе изцяло погълнато от Блеки, Мейра отложи планираните за деня уроци и реши да насочи заниманията към темата за котките. Децата рисуваха котки, пяха песни за котки и играха на игра, където всеки подред се преструваше, че е

котка, а другите трябваше да отгатнат какво прави. Играта толкова им хареса, че продължиха дори след като удари звънецът за края на сутрешните занятия. Тъкмо бе дошъл редът на Мейра, тя пълзеше по пода и удряше земята с длани, сякаш търкаляше нещо, после се вдигаше на колене и размахваше яростно ръце във въздуха. Децата бяха клекнали в кръг около нея и се мъчеха да отгатнат движенията ѝ.

— Миеш си лапите.

Тя поклати глава.

— Бориш се с друга котка.

— Не.

— Опитваш се да хванеш рибка, а тя непрекъснато се изплъзва.

— Хитро, но грешно.

— Търкаляш кълбо прежда и се оплиташ в него — разнесе се плътен глас над главите им.

Мейра мигновено вдигна очи и зяпна от изненада. На вратата стоеше Алън Уилямсън и се усмихваше.

ПЕТА ГЛАВА

Смаяна от неочакваната поява на Алън Уилямсън, младата жена седеше стъписана на пода.

— Всеки път, когато идвам, те намирам на земята — подхвърли шеговито мъжът.

Мейра не отговори. Още не можеше да се съвземе от изненадата. Днес Алън изглеждаше различно, ала бе по-прекрасен от всякога. Носеше кафяв костюм с вратовръзка на райета и излъскани официални обувки. С изключение на задебелите мазолести ръце и бронзовия тен на лицето той приличаше на всеки друг млад бизнесмен, тръгнал на делови обяд с клиенти.

— Имам среща с банкера — обясни той и посочи дрехите си. — Трябва да направя добро впечатление. Да ви помогна, госпожице Стийн?

Той протегна ръка с лукава усмивка. Мейра се изправи на крака и гордо пренебрегна предложената помощ.

Докато учителката обличаше децата и ги изпращаше до вратата, Алън прекоси стаята и се облегна на прозореца. Майкъл го последва, като му разказваше оживено за сутрешните занимания. Баща му го слушаше, ала погледът му бе прикован в стройната, грациозна фигура на Мейра.

Тя бе с бледорозова кадифена рокля, която плътно прилепваше по тялото ѝ и очертаваше закръглените ѝ бедра и гърди. Буйната ѝ коса както винаги бе сплетена.

Най-сетне, когато и последното дете напусна класната стая, тя се обърна и погледна Алън.

— И без друго бях в града — обясни той. — Та реших да мина и да взема тия двамата. Не съм сигурен, че шофьорът е останал очарован от необичайния пътник — посочи той кутията на Блеки, която Майкъл държеше внимателно близо до гърдите си.

Мейра кимна, като се чудеше какво да каже.

— И тъй като съм тук — продължи Алън небрежно, — и тъй като е време за ядене, реших да те поканя на обяд.

— О, господин Уилямсън! Съжалявам, но трябва да...

— Наричай ме Алън — прекъсна я твърдо той. — И без откази, моля! Днес имам повод и искам да го отпразнуваме. Изплатих един от заемите и получих нов кредит.

— С удоволствие бих дошла, господин Уилямсън... Алън, но наистина... — тя се помъчи да измисли някаква неотложна задача за обедната почивка.

— Моля ви, госпожице Стийн! — обади се срамежливо Майкъл. В очите му се четеше настойчива молба. — Елате с нас! Толкова ще е весело!

Младата жена го погледна разколебано.

Какво пък толкова, помисли тя. Та това е само един обяд. Освен това важно е да се държа приятелски с Майкъл тъкмо когато започна да се отпуска...

— Добре — съгласи се накрая Мейра. — Приемам.

Големият зелен камион на Алън ги чакаше до тротоара пред училището. Беше безупречно чист, а във вътрешността му се носеше едва доловима приятна миризма на сено и добитък.

Спряха пред един италиански ресторант и влязоха вътре. Алън сложи приятелски ръка на рамото ѝ, докато си пробиваха път в препълнения салон, и Мейра с удивление забеляза, че много млади жени в заведението я гледаха с искрена завист. Нищо чудно, отбеляза тя на ум. С красивите черти и внушителната си фигура Алън беше изключително привлекателен мъж.

Намериха свободно сепаре и Майкъл се настани до баща си. Цялото му лице сияеше от радост. Обядът премина сред веселие и смях. Мейра почти не усети как се изтърколи един час и както преди остана изненадана колко спокойна и непосредствена се чувствава в компанията на Алън. Той сякаш четеше мислите ѝ, а шегите и необичайното му чувство за хумор я удивляваха и забавляваха. Истински съжаляваше, когато дойде сметката и Алън затършува из джобовете си за портфейла.

— Ще ходя в зоологическата градина — похвали се Майкъл, а лицето му грееше от оживление.

— Така ли? Кога? — попита Мейра.

— Днес следобед. Татко ми обеща.

Алън я погледна красноречиво и рече:

— Дете! Какво да го правиш! Нищо не забравя.

— Защо, татко? — разтревожи се момчето. — Нали каза, че ще ходим този следобед?

— Спокойно, Майк. Помня, че ти обещах — той отново се усмихна на Мейра. — Горкото дете почти не излиза никъде, защото винаги съм много зает да го изведа, и все си играе сам вкъщи. Та реших поне веднъж да му направя подарък.

Мейра се усмихна в отговор и сетне погледна Майкъл.

— Мислиш ли, че Блеки ще се чувства добре, докато се разхождате в зоологическата градина, Майкъл? — попита тя.

— Донесох му малко мляко — отвърна вместо него Алън. — Ще паркирам камиона на сянка, пък то и без това не е много топло днес.

Майкъл подскочи от радост и се обърна към Мейра.

— А вие обичате ли да ходите в зоологическата градина?

— Много. Още от малка — отговори тя и хвана Майкъл за ръка.

Последваха Алън към изхода на ресторанта и изчакаха наблизко, докато плати сметката.

— Кое е любимото ви животно? — заинтересува се детето.

— Пингвинът — рече тя след кратък размисъл.

Алън им отвори врата с усмивка и всички излязоха на ясното октомврийско слънце.

— Ех, как ми се иска да дойдете с нас! — възкликна момчето с копнеж.

— О, Майкъл, би било чудесно, нали? — развълнува се Мейра.

— Наистина прекрасна идея — отбеляза Алън. — Не можеш ли да се измъкнеш за един следобед и да дойдеш с нас?

Тя го погледна изненадано.

— Какво има, Мейра? — учуди се той. После със странното си умение да чете мислите й добави: — Ти май днес си свободна, нали?

— Всъщност да — призна младата жена. — Бях забравила, преди да ми напомниш. Един следобед в месеца Джеф трябва сам да организира и проведе занятията. Преподавателят му от университета

идва да го наблюдава, а аз не съм задължена да присъствувам. Смятах да прекарам останалата част от деня в учителската стая и да пиша планове за уроци.

Майкъл я гледаше с широко отворени очи, а Алън се усмихваше.

— Нали няма да имаш проблеми, ако отсъстваш от училище? — попита мъжът.

Мейра се замисли за миг и сетне му се усмихна. В очите ѝ проблясваха игриви пламъчета.

— Не, ако кажа, че съм ходила до зоологическата градина, за да уговоря с ръководството посещение с учебна цел. И без това отдавна смятах да го направя, особено откакто Джеф ми помага.

— Е, госпожице Стийн — Алън отвори вратата на камиона с вежлив поклон, — мисля, че точно сега е моментът за това.

— Да, господин Уилямсън — отговори сериозно и тържествено тя. — Вие сте напълно прав.

Алън и Мейра вървяха един до друг по криволичетската пътека към водните басейни. Младият мъж отдавна бе свалил вратовръзката, ризата му бе широко разкопчана на врата, а сакото му висеше небрежно преметнато на едното рамо. До него Мейра крачеше с голям книжен плик пуканки, целият на мазни петна. Майкъл тичаше напред с голям балон във формата на мечка. По лицето му личаха следи от шоколад и кетчуп.

От време на време Алън протягаше ръка към книжния плик в чантата на Мейра и си вземаше пуканки.

— Хей! — възмути се Мейра. — Я стига! Нали изяде твоите!

— Моите бяха в по-малък плик — възрази той.

— Не е вярно! Беше колкото моя. Но ако не можеш да проявиш малко усилие на волята, то е друг въпрос...

Той обърна глава към нея и я погледна. Тя се смееше. В очите ѝ бликаше щастие. Бузите ѝ бяха порозовели като роклята ѝ. Непослушни кичури коса бяха изскочили от плитката и се развяваха около главата ѝ като златен ореол на лъчите на слънцето.

— О, Мейра — промълви той. — Не можеш да си представиш само какви усилия на волята проявявам в този момент...

Погледите им се срещнаха. Мейра вдигна глава, устните ѝ леко се отвориха. Лицето ѝ бе открито и нежно. Взираха се един в друг сякаш един безкраен миг, сетне Мейра бързо извърна очи настрани.

— Майкъл — извика тя и затършува в чантата си за книжна салфетка. — Ела тук да те избърша.

Спря се да намокри салфетката на една чешмичка покрай пътеката. Малкото момче се втурна към тях, застана мирно пред Мейра и послушно подаде лице. Младата жена го избърса, оправи косата му с ръка и се наведе да го целуне по бузата.

— Това е най-хубавият ден в целия ми живот — каза детето и отново се втурна по пътеката с балона в ръка.

Мейра гледаше малката му фигурка. Внезапно в гърлото ѝ заседна буца, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— О, Алън! — промърмори тя. — Погледни го само...

Алън обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Знам какво имаш предвид — рече дрезгаво той.

Мейра стоеше безмълвно в прегръдките му, разтреперана от допира на силното му тяло. Заля я топла вълна на неизмеримо щастие. В гърдите ѝ се надигна дълбоко настойчиво желание и краката ѝ се подкосиха. Никога не бе изпитвала такива чувства. Дори и с Дейвид. За първи път срещаше мъж, който ѝ въздействаше по подобен начин.

Погледна го отново.

Той се взираше в нея, очите му бяха сериозни и настойчиви. Сведе лице към нейното и устните ѝ се разтвориха в очакване на целувката му...

— Хайде! — извика Майкъл и се затича към тях. — По-бързо! Тук има пингвини, които се пускат по пързалка!

Мейра и Алън смутено се отдръпнаха един от друг и последваха момчето по пътеката.

— Проклети пингвини! — промърмори Алън.

Младата жена се засмя и ускори крачка да настигне Майкъл.

Накрая следобедът свърши и те се насочиха с неохота към училището. Майкъл дремеше в скута на Мейра, изморен от вълненията през деня, а двамата възрастни си говореха неспринудено за обикновени неща от ежедневието.

Като спря до тротоара пред гимназията „Карлтън“, Алън чевръсто скочи да отвори вратата на Мейра и ѝ помогна да слезе.

— Довиждане, Майкъл! — извика тя. — До утре! Чао, Блеки!

Алън я изпрати до входната врата, спря се в началото на коридора и се обърна към нея.

— Благодаря ти за всичко, Алън! — рече тя. — Прекарах чудесно!

— Мога ли да ти се обадя тази седмица?

Мейра го погледна разтревожено и побърза да каже:

— Не. Моля те не ме търси.

Той се взираше мълчаливо в нея.

— Заради баба — промърмори неловко младата жена. — Много се разстройва, когато...

— Значи какво излиза? Че нямаш собствен живот, така ли? Не можеш да излизаш с мъж, защото на баба ти не ѝ харесва?

— Не, не е съвсем така — почервения тя. — Разбира се, че имам собствен живот. Та аз съм вече на тридесет години! Просто не искам... — тя замълча, като се опитваше да намери най-подходящите думи. Сетне вдигна лице и го погледна в очите. — Не можеш дори да си представиш в какво положение се намирам. Обичам баба, ала понякога тя се държи отворително. Изпада в ужас при мисълта, че мога да се обвържа с някой, или дори че излизам с мъж. Толкова се страхува, че ще я напусна и ще я оставя сама, че... — Мейра се поколеба.

— Никой не те кара да пренебрегваш задълженията си, Мейра — възрази спокойно мъжът. — Знам много добре какво значи да носиш отговорност за някой, но не виждам защо това трябва да ти пречи да водиш нормален живот.

— Виж какво — рече Мейра, подразнена от невъзмутимия му тон и правотата на думите му. — Това че не искам да ме търсиш вкъщи, не означава, че не водя нормален живот. Ще правя, каквото си искам.

— Чудесно! Ела на гости във фермата тогава. Преди две седмици обеща, че ще дойдеш и още не си изпълнила обещанието си.

Гневът ѝ се стопи така бързо, както бе дошъл. Тя го погледна, а в очите ѝ се четеше молба.

— Не ме насилвай, Алън! Моля те! Не знаеш колко ми е тежко!

— Представям си. Затова ти казвам, че ако не дойдеш, ще се обадя у вас. Пък ако и това не подействува, ще дойда лично да си поговоря с баба ти.

Мейра потрепери от ужас, като си представи конфузното положение, в което щяха да изпаднат всички при една такава среща. Тя се вторачи уплашено в него и прошепна:

— Алън, моля те!

— Ще го направя, Мейра — отсече безмилостно той. — Ако не дойдеш, аз ще дойда у вас.

Мейра се взираше с невиждащ поглед в гърдите му. В главата ѝ цареше хаос от мисли и чувства.

— Говоря съвсем сериозно — повтори мъжът.

— Добре — предаде се тя. — Ще дойда.

— Този уикенд — настоя Алън.

— Добре — съгласи се безпомощно младата жена.

— Чудесно! Можеш ли да яздиш?

— Кон ли? — стрелна го с очи изненадано тя.

— Да, кон — усмихна се Алън.

— Ами... да. Една от приятелките ми в колежа ходеше често да язди извън града и аз се запалих покрай нея.

— Много добре. Ела тогава рано сутринта в неделя. Да речем около осем, става ли?

— Май нямам друг избор — усмихна се мрачно Мейра. — Ти ме притисна до стената.

— Ще събираме добитъка в общинското пасбище — продължи Алън, без да обръща внимание на забележката ѝ. — Ще яздим през целия ден. Сигурен съм, че ще ти хареса.

— Вероятно — съгласи се машинално тя. Все още се удивляваше колко хитро и безсрамно Алън я бе принудил да приеме и се ядосваше, че не може да направи нищо.

— Това исках да чуя — усмихна се весело мъжът. — Значи неделя сутрин. Довиждане, Мейра!

Тя кимна, без да продума.

Алън протегна ръка, нежно я докосна по бузата и я погледна право в очите. Сетне сведе глава и я целуна по устните — дълга, страстна, настойчива целувка.

— До неделя — промърмори той с пресипнал от вълнение глас. — Горя от нетърпение да дойде този миг.

Погледна я още веднъж, усмихна се и закричи бързо по коридора към изхода.

Мейра стоеше с ръка на бузата и наблюдаваше отдалечаващата се фигура на мъжа с разтуптяно сърце.

Целия следващ ден Мейра изпълняваше механично задълженията си, а мислите ѝ бяха насочени към Алън Уилямсън. Част от нея негодуваше и се съпротивляваше срещу властния и безцеремонен начин, по който Алън бе влязъл в живота ѝ и се разпореждаше с него, ала в същото време една друга, дълго потискана страна от личността ѝ се радваше и ликуваше: Неделя... Неделя... Неделя... Ту се усмихваше без причина, ту лицето ѝ помръкваше.

Сутринта Джеф отсъстваше, защото имаше изпит по английски, ала следобед за щастие дойде да ѝ помага. Младежът веднага забеляза странното ѝ поведение, хвърли ѝ няколко любопитни погледа и се опита да научи нещо, ала тя не му обръщаше внимание и упорито мълчеше. Накрая той се отказа и се съсредоточи върху работата с децата.

— Нещо става. Сигурен съм — промърмори той, докато извеждаше децата на двора. — Все едно, рано или късно ще ми кажеш. Няма да те оставя на мира.

Мейра само се усмихна.

Изчака, докато Джеф организира децата в игра и се запъти към класната стая на Джо. Отвътре долиташе врява и Мейра почука няколко пъти, преди да ѝ отворят.

Накрая се появи самата Джо с дълга шарена роба и тюрбан на огненочервените ѝ къдри.

— Страхотна си! — усмихна се Мейра. — Изглеждаш много екзотично.

На лицето на Джо грейна лъчезарна усмивка и тя потупа приятелски Мейра по рамото.

Шумът в класната стая се усили, чу се тропот и стържене по пода. Джо се обърна и извика:

— Казах ви да вдигнете чиновете, а не да ги влачите по пода — извърна отново лице към Мейра и обясни: — Разчистваме място за сцена. Днес имаме час по импровизация. Учениците са написали сценариите на етюдите. Искаш ли да погледаш малко?

— Не мога, Джо — отвърна тя с искрено съжаление. — С удоволствие бих останала, но трябва да се връщам при децата. След малко ще имаме час по рисуване. Дойдох само да те помоля нещо.

Нещо в изражението ѝ впечатли Джо. Тя извика „Тихо!“ в класната стая, излезе в коридора и затвори плътно вратата след себе си.

— Какво? — попита тя с любопитство.

— Искам да изляза в неделя, но не мога да призная на баба къде отивам. Съгласна ли си да кажа, че съм с теб?

Джо се вгледа замислено в лицето на приятелката си и накрая рече:

— Мейра, не ти ли мина времето за тия номера? Защо просто не ѝ кажеш истината?

— Ти поне я познаваш. Всеки повтаря: „Не се примирявай с това. Не я оставяй да ти съсипе живота...“ Но какво мога да направя, за Бога? Имам ли някакъв избор?

— Прави каквото искаш, но според мен по-добре да ѝ кажеш. Трябва да свикне. Пък ако не ѝ хареса, ще го преглътне.

— Лесно е да се каже — поклати глава отчаяно младата жена. — Не съм дете и не ме е страх, Джо. Но действително мисля, че на този етап, ако баба остане сама или е принудена да живее с непознати, дори само ако почувствува, че има опасност да се случи подобно нещо, или ще полудее, или ще направи опит за самоубийство. Ако върша, каквото искам, как ще понеса последиците, без да се чувствам виновна до края на живота си?

— Господи! — промърмори Джо и на лицето ѝ се изписа състрадание. — Наистина си в капан. Трябваше да заминеш с Дейвид, когато все още имаше шанс да се измъкнеш.

Мейра я погледна, но не отговори.

— Всъщност, май по-добре, че остана, защото нямаше смисъл да замениш един капан с друг. Дейвид беше същата стока като баба ти.

Двете жени потънаха в мълчание.

— По кое време в неделя? — обади се накрая Джо.

— През целия ден. От сутринта до вечерта.

— Добре — рече Джо. Ненапразно бе преподавала импровизация толкова години. — Кажи ѝ, че организирам парти за почистване на

басейна. Спомени, че повечето колеги ще дойдат и че не може да те търси по телефона, защото номерът не фигурира в указателя.

— Парти за почистване на басейна?! — попита тя с недоумение.

— Естествено — усмихна се невъзмутимо Джо. — Всички известни хора организират такива събирания. В един хубав есенен ден каниш дузина приятели и им даваш метли и четки за почистване. После подреждаш маса с питиета и закуски и ги оставяш да се забавляват. Хем ти вършат черната работа, хем си прекарват весело уикенда.

— Наистина ли смяташ го направиш? — попита Мейра.

— Ами! Какво говориш! Измислих го, защото ще прозвучи убедително пред баба ти.

— Благодаря, Джо — засмя се Мейра и прегърна високата жена.

— Целия ден, а? — погледна Джо сияещото лице на приятелката си. — Предполагам, че ще излизаш с оня привлекателен субект, с който беше вчера.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

— Останах след часовете в учителската стая да проверя отсъствията и те видях, като се върна с онзи голям зелен камион — Джо сложи ръка на гърдите си и въздъхна театрално: — О, Боже! За такъв мъж съм готова да лъжа, да мамя, да крада... дори да убивам — неочаквано тя се усмихна нежно на Мейра и отново отвори вратата на класната стая. — Забавлявай се, скъпа! Господ ми е свидетел, че го заслужаваш.

Мейра понечи да отговори, ала от отворената врата се разнесе невъобразим шум. Джо влезе решително в стаята и за миг въдвори ред, а Мейра се отдалечи с бърза крачка по коридора.

Най-сетне следобедът свърши и Мейра изпрати децата по домовете. После седна на бюрото да поработи. Джеф излезе за малко навън и не след дълго се появи отново с цветна ролка хартия в ръка.

— Какво е това? — попита Мейра.

— Тапет. Намерих го в килера на апартамента. Розов на златни точки. Предишните наематели явно са си падали по такива безвкусици.

— Аха. Какво смяташ да правиш с него?

— Ще облепя къщичката на куклите — отвърна тържествено Джеф.

— О, Джеф! — възкликна изненадано тя. — Но това е ужасно пипкава работа! Наистина ли искаш да го направиш?

— Разбира се — отвърна невъзмутимо той, премести къщичката на бюрото и взе ножица и лепило. — Обичам пипкави работи, а в момента уча детски неврози и имам нужда да си почина.

— Как мина изпитът по английски? — Мейра наблюдаваше как Джеф сръчно отмерваше и изрязваше малки парченца тапет.

— Горедолу. На две места не можах да определя поетичната стъпка — той хвърли поглед към Мейра. — Знаеш ли, че почти всички стихотворения в английската литература са в анапест?

— Сериозно? — попита нехайно Мейра. — Каква ценна информация! Между другото — добави тя, като гледаше разноцветните изрезки, — този тапет не е чак толкова лош.

— Днес май сме в добро настроение, а? — засмя се Джеф. — Човек трябва да е малко мръднал, за да харесва този боклук.

— Не съм казала, че ми харесва — възпротиви се Мейра. — Просто... — тя замълча, сепната от изненадата, която се изписа върху красивото лице на Джеф.

Мейра проследи погледа му и забеляза Лиза. Момичето стоеше срамежливо на вратата по бели панталони и широк розов пуловер.

— О! — възкликна учителката. — Лиза, съвсем забравих, че днес трябваше да дойдеш. Радвам се да те видя.

Лиза влезе нерешително в стаята.

— Мога да намина и друг път, ако сте заета — промълви девойката.

— Не, не съм заета. Просто си говорехме. Джеф...

— Да — рече той. — В действителност тъкмо си тръгвах. Здравей, Лиза. Аз съм Джеф. Приятно ми е — добави той, събра изрезките от тапета и прибра къщичката за кукли.

— Здравей, Джеф. Не искам да те притеснявам.

— Няма проблем. И без това имам лекция от пет.

Лиза се приближи да разгледа миниатюрната къщичка и Мейра забеляза с тайно задоволство напрежението на Джеф, когато красивото момиче застана близо до него.

— Чудесна е! — отбеляза Лиза и докосна стената на мъничката всекидневна. — Значи на това ви учат в университета?

— Изобщо не мисли, че е лесно — заяви сериозно Джеф. — Много колеги въобще не могат да го направят.

Лиза се засмя и двамата младежи за миг застанаха до прозореца.

— Е, по-добре да вървя — рече накрая Джеф. — До вторник — спря се до вратата той и погледна Мейра. После се обърна към Лиза и каза: — Довиждане, Лиза. Отбий се някой ден. Ще ми бъде приятно да си поговорим.

Той си тръгна и двете се загледаха след него.

— Страхотен е — рече Мейра. — Умее да се занимава с децата и те много го обичат.

— Чувам разни неща за него още от началото на учебната година. Момичетата все разправят колко бил красив, каква страхотна кола имал, от какво богато семейство бил и така нататък... Мислех си, че е надут и че не може да се говори с него.

— Напротив, държи се съвсем естествено и приятелски.

Двете замълчаха за миг.

— Мисля, че те харесва — добави Мейра.

Лиза отново я погледна с онова изражение на безкрайна болка, което бе потресло младата жена до дъното на душата.

— Какво има, Лиза? Случило ли се е нещо? — попита меко учителката.

Лиза седна на един стол и взе в скута си парцалена кукла от рафта на играчките.

Мейра мълчаливо я наблюдаваше и чакаше момичето да заговори, докато Лиза свиваше и кръстосваше меките ръце на куклата.

Накрая девойката се обърна към нея. В очите ѝ бликаше отчаяна молба.

— Имам нужда да поговоря с някой, а вие сте единственият човек, който ще ме разбере.

— Благодаря за доверието, Лиза. Ще се радвам да ти помогна.

— Вече никой не може да ми помогне! — тя отново замълча. После се съвзе с видимо усилие, пое дълбоко дъх и погледна Мейра. — Бременна съм.

ШЕСТА ГЛАВА

Мейра онемя от изненада. Въпреки че бе мислила върху причините за нещастния вид на Лиза, и през ум не ѝ бе минало, че момичето може да е бременно.

— О, Лиза! — възкликна тя. В съзнанието ѝ нахлуха всички изтъркани въпроси, които хората обикновено задаваха в подобна ситуация. Сигурна ли си? Откога знаеш? Кога е терминът? Кой е бащата на детето? Един по един Мейра отхвърли всичките. Буквално не знаеше какво да каже или да попита.

Момичето се усмихна измъчено:

— Не е за вярване, нали? Не можете да си представите обаче какво облекчение изпитвам да го споделя с някой, след като съм се измъчвала дни наред.

— Страхувам се, че наистина не мога да ти помогна — призна младата жена. — Не съм в състояние да измисля и нищо утешително — замълча за миг. — Но първо искам да се уверя, че си сигурна и че не е фалшива тревога.

— Абсолютно съм сигурна. Направих тест за бременност още преди месец и резултатът беше положителен. А миналата седмица, след като не ми дойде за втори път, отидох на гинеколог. Бременна съм втори месец.

Гласът ѝ потрепери. Учителката я загледа със загриженост и рече:

— Е, и? Сега какво?

— Да — засмя се тихо момичето, ала смехът му неочаквано премина в ридание. — Сега какво?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които след миг се затъркаляха по бледите бузи. Мейра взе салфетка от кутията на бюрото, стана от стола и се приближи до девойката. Подаде ѝ кърпичката и прегърна крехкото ѝ тяло. Лиза поплака тихичко за малко, сетне избърса очи и пое дълбоко дъх, да се съвземе.

Мейра седна върху катедрата близо до момичето и протегна ръка да го помилва по рамото.

— Извинете — промълви Лиза. — Знам, че няма смисъл да плача, но сте толкова мила... Вече всичко съм премислила и няма причина да се държа като малко дете.

— Какво смяташ да правиш?

Лиза погледна през прозореца. На лицето ѝ се появи решимост и предизвикателство. Сетне се обърна към учителката и заяви твърдо:

— Ще запазя детето, ще го родя и ще го гледам.

— О, Лиза... Труден път си избрала.

— Зная. Нищо в живота не е лесно. Но какво друго ми остава?

— Има и други възможности.

— Какви? Осиновяване ли? Да дам детето на някой непознат и никога да не разбере дали е самотно, гладно, изплашено или му е студено... — Лиза поклати глава. — За някои хора навярно това е най-правилното и хуманно решение, но аз не съм в състояние да постъпя така.

Двете замълчаха и очевидно мислеха за третата възможност.

— Не мога да направя и аборт — обади се накрая девойката. — Мислих дълго и за това, но не мога.

— Добре. Никой друг не може да решава вместо теб. Смятам, че си достатъчно интелигентна, за да направиш сама своя избор. И тъй като вече си взела решение, ще трябва да видим какво може да се направи в дадената ситуация. Имаш ли намерение да завършиш?

— Да. Терминът ми е в края на май. Ще родя бебето и ще се явя на матура. Бременните ученички не са прецедент в тази гимназия. Освен това имам отлични бележки по всичко.

Мейра кимна. Това, което казваше девойката, действително бе вярно. Ала Мейра се въздържа да отбележи, че бременните момичета с интелекта и способностите на Лиза бяха рядкост дори и за училището „Томас Карлтън“.

— А какво ще стане с плановете ти за университета? — попита младата жена.

— Предполагам, че ще трябва да се откажа от тази идея поне за няколко години. Таксите за колежа са твърде високи, а татко със сигурност няма да ми помогне. Особено пък сега.

— Той знае ли за бебето?

Лиза отново поклати глава и с мъка се сдържа да не заплаче.

— Страх ме е да му кажа. Сигурно ще побеснее и ще ме изхвърли от къщи.

— О, Лиза! Няма да го направи. Сигурна съм, че те обича.

— По свой начин — Лиза отново се заигра разсеяно с куклата. — Но е толкова груб. Никога няма да направи компромис, нито пък да се опита да види нещата от моята гледна точка.

Мейра кимна.

— Убедена съм, че ще каже: „Ха така! Тя е същата кучка като майка си. Няма да ѝ позволя да гледа копелето си в моята къща!“ Ще смята, че има пълно право да ме остави сама да се справям с последиците от постъпките си — момичето замълча и добави искрено: — И е прав, нали? Ужасявам се при мисълта какво ще стане с мен, като завърша училище: сама, на улицата, с бебе на ръце и една диплома за средно образование.

— А бащата на детето?

— Кевин. Познавате ли го? — лицето ѝ помръкна.

— Виждала съм го.

— От четири години бях влюбена в него. Мислех, че няма красив мъж на земята. Така планирах деня си, че винаги да съм наблизо до гардеробчето му, когато се връщаше от физкултурния салон или от тренировка по футбол. Доставяше ми удоволствие да стоя там и да го гледам как прибира спортния екип или изважда учебниците си. Бях на седмото небе от щастие. Не е ли странно? И това лято, когато най-сетне ме забеляза, не можех да повярвам на късмета си.

— Разбирам — кимна Мейра и се усмихна с отнесено изражение.

— Ала когато го опознах отблизо, се разочаровах до дъното на душата. Той е само едно хубаво тяло и красиво лице. Нищо повече! Та ние няма за какво да си говорим! — Лиза добави отчаяно: — Той няма представа що за човек съм, какви са моите ценности и мироглед... — думите ѝ секнаха. Тя погледна Мейра с тъжна усмивка. — Все пак, в интерес на истината е готов да се ожени за мен. Не бяга от отговорност.

— А ти?

— Преди смятах, че ще съм на върха на щастието, ако прекарам само една вечер с него. Ала сега мисълта да се оженим ме хвърля в

ужас. Животът ми ще се превърне в истински ад.

— Знам, Лиза — кимна нежно учителката. — Излизате ли още?

— Какъв е смисълът? Всичко свърши и двамата го знаем. Всъщност никога не е имало нищо. Във въображението си съм си представяла един човек, който изобщо не е съществувал в действителност. Но чудно защо никое друго момче не ми харесва след Кевин. Не е ли странно?

— Жените са странни същества — отвърна Мейра. — И така, какво ще правиш, след като смяташ да задържиш детето, а баща ти и Кевин няма да се грижат за теб? Има ли някой друг да ти помогне?

— Не. Нито лели, нито баби, никой. А мама... Тя непрекъснато пътува от град на град и все забравя да ни изпрати новия си адрес. Но едва ли мога да разчитам на нея. Тя самата трудно свързва двата края.

— Значи си съвсем сама?

— Точно така. Но всичко съм премислила. Ако си намеря работа на минимална заплата, например келнерка, продавачка или нещо подобно, ще печеля около седемстотин долара на месец. Двеста за наем, четиристотин за бавачка и остават около сто долара за храна и пелени. Ще се справя.

— Не е възможно, Лиза! — гледаше я уплашено Мейра. — Няма да успееш.

— Ще успея! — рече упорито девойката. — Хората преживяват и с по-малко пари.

— Но при условие, че си намериш постоянна работа за осем часа на ден. А това никак не е лесно, като имаш само средно образование. Конкуренцията е голяма.

— Не ме плашете, госпожице Стийн! Нямам друг избор, така че по-добре да съм оптимистка.

— Оптимизмът е хубаво нещо, Лиза, но когато е подплатен с реализъм... Аз все пак смятам, че положението не е толкова безнадеждно, защото според мен баща ти ще прояви повече благоразумие и разбиране, отколкото очакваш. Мисля, че ще ти помогне.

— Не го познавате — поклати глава с недоверие момичето.

— Ами в такъв случай може би ще е добре да се срещна с него. Какво ще кажеш някой ден след училище да дойда с теб у вас и да

видим как да му съобщим й да го убедим, че не е настъпил краят на света?

— О, наистина ли? — лицето на девойката се оживи. — Никога нямаше да посмея да ви помоля, но щом искате да ми помогнете... Ще е чудесно!

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Лиза. Просто ми кажи, когато си готова.

Лиза импулсивно захвърли куклата, скочи на крака и прегърна Мейра. По лицето й отново потекоха сълзи.

— Госпожице Стийн, вие сте най-милата... — тя се задави, избърса с ръка сълзите си и се усмихна печално. — Извинете! Обещах, че няма да плача. По-добре да си вървя. Благодаря за всичко!

Момичето стана и се отдалечи към вратата. Мейра наблюдаваше стройното й, грациозно тяло.

— Лиза — извика неочаквано тя.

Лиза спря и се обърна.

— Лиза — рече тихо младата жена. — Майка ми била на седемнадесет, когато забременяла с мен и не се омъжила.

— Наистина ли? — отвори широко очи девойката.

— Да. Живееела само с майка си.

— И какво станало... — пристъпи колебливо Лиза.

— Родила съм се аз и баба ме отгледала.

— Но какво се е случило с майка ви?

— Починала наскоро след раждането. Баба казва, че просто не искала да живее.

— Но аз искам да живея! — в очите на момичето проблесна борбеност и тя вдигна решително брадичка. — Искам да живея и да отгледам детето си!

— Значи така ще бъде — усмихна се Мейра. — Вярвам в теб. Знам, че си способно момиче.

Лиза я погледна замислено. По разтрепераните й устни се появи едва доловима усмивка на благодарност. Сетне се обърна и се отдалечи бавно по празния коридор.

В неделя сутрин Мейра се събуди рано, скочи от леглото, изтича до прозореца и надникна с тревога навън. Въздухът беше студен и

миришеше на сняг, ала небето бе кристално синьо, сякаш сияйното октомврийско слънце бе прогонило всички облаци.

Мейра отиде в банята за сутрешния тоалет. Изми лицето си и разплете плитката, като весело тананикаше позната мелодия. Косата ѝ се спусна по раменете като буен златист водопад. Тя я среса чевръсто, вдигна ръце назад ѝ с лекота отново заплете трите дебели снопа.

След дълбок размисъл си сложи парфюм и червило. Облече джинси, бяла риза, дебел червен пуловер и маратонки.

В края на краищата не отивам на бал, реши тя. Той каза, че ще бъдем навън цял ден... Надявам се, че няма да има много хора... Чудя се какво е това „общинско пасбище“?

Погълната от мисли, тя грабна едно топло джинсово яке с подплата и се спусна пъргаво по витата дървена стълба. Тайно се надяваше, че поне днес баба ѝ ще спи до късно. Но уви! Когато стигна края на стълбата, до обонянието ѝ достигна апетитна миризма на бекон и горещо кафе.

Мейра пое дълбоко дъх и влезе в кухнята. Баба ѝ стоеше до печката. Мейра я прегърнали я целуна.

— Мирише на хубаво — рече тя. — Как е моята любима баба?

Агнес присви устни и отбеляза:

— Днес май подранихме. Каква е причината?

— Защо трябва да има специална причина? Неделя е, денят е прекрасен и светът е хубав.

— Хубав значи — изсумтя Агнес. — Колко яйца?

— Само едно, ако обичаш — отговори Мейра и си наля чаша кафе. — Ще ходиш ли днес при Рейчъл?

— Защо?

— Бабо, нали каза, че ще прекараш деня с Рейчъл, защото аз няма да съм вкъщи. Не помниш ли?

— Не — отвърна глухо старата жена. — Къде ще бъдеш цял ден?

Мейра отново пое дълбоко дъх.

Още мъничко, повтаряше си тя. Още няколко минути търпение и ще излезе оттук без скандал. Само да не трябваше да лъже. Защо ме принуждава да мамя? Мразя това. Не е хубаво да лъжа, след като не върша нищо нередно.

Агнес стоеше с лъжица в ръка и наблюдаваше подозрително Мейра.

— Бабо — поде внимателно младата жена. — Казах ти вече. Отивам у Джо. Организира парти за почистване на басейна. Ще остана там цял ден — сега обяснението ѝ се стори толкова неубедително, че ѝ се прииска да бяха измислили с Джо някоя по-правдоподобна история.

— А мога ли да попитам що за парти е това? — Агнес сложи няколко препечени филийки хляб в една чиния на масата и се обърна към печката.

— Джо казва, че напоследък всички организирали подобни събирания — взе една филийка Мейра. — Джо и Стан живеят извън града. В двора имат голям плувен басейн и през есента, когато дойде краят на сезона, канят приятели, за да им помогнат в почистването. Господи, какво божествено сладко! — възкликна Мейра с надежда да отклони вниманието на баба си, ала напразно.

— Парти за почистване на басейн! — повтори тя със сарказъм. — Пълни глупости! Тия хора са полудели. Чудят се какъв повод да измислят, за да празнуват!

— Животът е празник — възрази весело Мейра.

— Само за някои — отвърна мрачно Агнес.

— Горе главата, бабо! Виж какъв хубав ден е днес. Ще прекараш деня с Рейчъл. Може дори да вземете рейса и да отидете до търговската улица. Нали Рейчъл обича да ходи по магазините? — добави Мейра въодушевено.

Агнес за миг се оживи, ала веднага провеси нос и отвърна:

— Ще бъде много по-хубаво, ако дойдеш и ти. Ще ни закараш до центъра с колата, вместо да се тъпчем по автобусите. В неделя рейсовете са нередовни и винаги са препълнени.

— Знаеш, че не мога. Обещала съм. Всъщност вече закъснявам — добави тя с привидно безпокойство и погледна часовника си. — По-добре да вървя.

— Парти за почистване на басейна — промърмори отново старата жена с дълбока горчивина. — Срамота! Сякаш не могат да намерят по-разумен начин да прекарат свободното си време!

Мейра излезе на заден от гаража и затвори вратата. Чак когато къщата се скри от погледа ѝ и тя пое по магистралата за запад, младата жена въздъхна с облекчение и се успокои.

Слънцето се издигаше бавно на хоризонта, а облаците, надвиснали ниско над планините, бяха обагрени в златисторозово.

Завладяна от сладостно чувство за свобода и приключения, Мейра караше весело на запад и сърцето ѝ пееше от радост. Зави покрай червените хамбари и се насочи на юг по дългия чакълест път към фермата на Уилямсън, където цареше оживление.

Зеленият камион на Алън бе спрял по средата на двора, а към него бе прикачено голямо ремарке за животни. Алън идваше от конюшната и водеше два коня, а Майкъл седеше върху каросерията на камиона и гледаше съсредоточено пътя. Когато съзря малката кола на Мейра, момчето заподскача от радост. Алън явно му се скара, защото детето мигновено се укроти и застана мирно, тръпнещо в очакване.

Младата жена спря пред къщата, облече дебелото ватирано яке и се приближи към камиона.

— Здравей, Майкъл!

— Здравейте, госпожице Стийн. Страхувахме се, че няма да дойдете — бузите му бяха порозовели, очите му горяха от възбуда и нетърпение.

— Как няма да дойда? Нали обещах? Ще бъде весело, нали?

Майкъл кимна с ентузиазъм.

— Отиваме на общинското пасбище. Ще има много хора и голям пикник. Взел съм си камиончетата и велосипеда.

Задъхан от вълнение, Майкъл замълча, когато Алън се приближи усмихнат със сини джинси, ботуши за езда, джинсово яке, подплатено с овча кожа и син каскет.

— Здравей, Мейра — спря наблизо той с конете.

— Здравей, Алън — погледна го тя и коленете ѝ се подкосиха. Всеки път неизменно оставаше поразена от мъжественото му излъчване. Като си спомни неповторимото удоволствие от страстната му целувка и топлата му силна прегръдка, с мъка се удържа да не се хвърли в обятията му, да притисне лице в широката му гръд и да целуне изваяните му устни...

Сведе очи, протегна ръка да погали единия кон и рече:

— Как се казват?

— Жребецът е Крикет, а малката кобила — Файърфлай. Ще яздиш нея. Нежна е като котенце.

Сякаш в потвърждение на думите му кобилката побутна галъвно с нос ръката му и Мейра се засмя.

— Надявам се, че не е буйна наистина.

— Дръж я, докато натоваря жребеца.

Той подаде на Мейра поводите и поведе по-големия кон към ремаркетото. Вдигна желязната преграда над главата на жребеца, сетне го потупа леко по задницата да се придвижи напред. После самият той влезе в ремаркетото, очевидно да завърже поводите, предположи Мейра, почти веднага излезе и се върна при нея.

— Имаше ли проблеми с баба ти?

— Не. Излъгах я.

— Тъй ли? — стрелна я въпросително той.

Младата жена му разказа за Джо и партито за почистване на басейна, описа му нагледно реакцията на баба си и той избухна в смях. Развеселен, мъжът отведе кобилата в ремаркетото и свали внимателно Майкъл от каросерията на камиона.

— Взе ли всичко? — попита той малкото момче. — Знаеш, че ще се върнем довечера по тъмно.

Майкъл кимна и Алън се обърна към Мейра:

— А ти готова ли си?

— Ами... — промърмори смутено тя.

— Хайде бързо! — засмя се мъжът. — Къщата е отключена. И без това трябва да взема седлата.

Мейра се втурна към къщата, благодарна за досетливостта му. Когато излезе отново на верандата, той крачеше по пътеката към нея.

— Ще заключа вратата — той се спря и я докосна по рамото, като я гледаше настойчиво. — Прекрасна си тази сутрин — промърмори Алън, привлече я в обятията си и я задържа за миг. — Радвам се, че дойде, Мейра!

Тя се усмихна колебливо и го изчака да заключи. Сетне младият мъж сложи ръка на крехките ѝ рамене и двамата тръгнаха по пътеката към камиона, където Майкъл подскачаше на седалката и им махаше с ръка през прозореца.

Мейра седна в камиона между двамата и се загледа в ясното есенно утро. Излязоха от чакълестата алея, минаха покрай ръждясала тексаска порта и поеха по пращен път през прерията.

Алън караше внимателно и ловко избягваше неравностите, за да не се друсат конете в ремаркетото. Мейра наблюдаваше с възхищение

изящния му профил. Той почувства погледа ѝ върху себе си, извърна лице и се усмихна.

— Между другото, какво представлява общинското пасбище? — попита го тя.

— Голям участък земя, взет под наем от група фермери, които си поделят работата и разходите, и всички могат да пасат определен брой животни в пасбището. По този начин имаме достъп до повече земя, отколкото всеки един поотделно може да си позволи.

— Колко декара е пасбището?

— Нашето е двеста и петдесет хиляди.

— Божичко! — хвърли поглед тя към безкрайната прерия, където тези мъже изкарваха прехраната си.

— Не е чак толкова голямо — продължи Алън. — По тези места е необходима много земя за отглеждане на добитък особено през сушави години. За изхранване на една крава са нужни около сто и шестдесет декара пасбища. Това значи към петнадесет хиляди крави общо за целия участък земя. И тъй като ние сме дванадесет фермери и всички гледаме крави и телета, на човек се падат по стотина глави добитък, което не е чак толкова много.

— А днес какво ще има?

— Ще събираме добитък. През зимата не оставяме животните в пасбището. Всяка година, обикновено последната неделя на октомври, всички идваме тук да приберем кравите в кошарите. После ги отделяме по породи и ги откарваме с камиони по домовете си. Мъжете водят жените и децата си, носим много храна и бира. Така съчетаваме работата с удоволствието.

— Значи ще има много хора? — притесни се Мейра.

— Само съседи. Не се тревожи — потупа я по рамото Алън и отново хвана волана. — И освен това ще те харесат.

— Не трябваше ли да нося нещо за ядене?

— Не. Ти си гостенка. Ти си с мен, а аз съм се погрижил за моя дял в празненството.

— Какво си купил?

— Три каси бира — засмя се той. — Мъжете, които не са женени, минават по-леко.

— Вижте, госпожице Стийн! — извика Майкъл. — Там има един койот — посочи в далечината момчето.

Мейра отправи очи нататък и възкликна:

— Да! Ето го! Сега излиза от онова дере!

Алън намали скоростта. Занемели от удивление, Мейра и момчето наблюдаваха вълка. Животното се изкачи по стръмния бряг на пресъхнала река с големи леки скокове, а опашката му гордо се развяваше. В грациозните му движения прозираше безгрижие и надменност. Когато стигна билото на възвишението, койтот се спря и обърна глава към тях. В погледа му сякаш се криеше насмешка и предизвикателство. Сетне се затича между избуялите храсти и се скри в далечината.

Алън продължи нататък, Мейра се облегна на седалката и се загледа блажено в развълнуваното море от пожълтяла трева, което ги заобикаляше от всички страни. Слънцето постепенно се издигаше в небето и обливаше земята в ярка светлина. На места растеше пелин, в оградени ливади пасяха кротки мулета, които вдигаха глави и гледаха отминаващия камион с големи черни очи.

— Обожавам прерията! — обади се Мейра. — Майкъл, ти живееш в най-хубавото място на света.

Момчето се усмихна, извади от джоба си две не дотам чисти ментови бонбончета и ѝ предложи едното. Тя любезно отказа, като си представи какво още може да има в джобовете му.

До нея Алън тихо се засмя, без да откъсва очи от пътя.

След това пътуваха почти цяла вечност, без да видят нищо — нито животни, нито постройки, нито далекопроводи, нито други превозни средства. Тъкмо когато Мейра вече бе сигурна, че са стигнали края на света, се изкачиха по едно хълмче и, като се спуснаха от другата страна, навлязоха в закътана долина, където кипеше оживена дейност.

Многобройни кошари с високи огради бяха разпръснати из долината, а около тях навсякъде бяха спрели камиони с ремаркета. Между кошарите се суетяха мъже, някои оседлаваха конете, други поправяха оградите и вратите, трети извършваха маневри с камионите и всички се поздравяваха приятелски. Деца щъкаха навсякъде, катереха се по оградите, играеха весели игри, караха велосипеди и язدهа малки понита. Мейра забеляза неголяма дървена постройка недалеч от кошарите, където очевидно се бяха събрали жените. Те

подреждаха дълги маси и ги застилаха с покривки, подвикваха на тичащите деца.

Когато се приближиха и спряха до другите камиони, Мейра разбра, че Алън не бе преувеличил. Близко до масите за ядене имаше дълго метално корито, пълно с лед и бутилки бира.

До нея Майкъл подскочаше възбудено на седалката.

— Всички са вече тук! Бързо, татко! Хей, вижте, и Джими е с велосипед! — той сграбчи нетърпеливо дръжката на вратата.

— Я по-спокойно, Майк! — рече строго баща му. — Чакай да спрем. Имаш цял ден за игра.

Алън паркира камиона, слезе пъргаво и мина от другата страна да помогне на Мейра, като весело поздравяваше минаващите хора. После извади колелото на Майкъл от багажника и момчето мигновено отпраши през прерията към другите деца. Мейра стоеше стеснително до камиона и наблюдаваше Алън. Той изкара внимателно конете от ремаркетото, свали дебелите им защитни одеяла и ги оседла.

В това време пълна ниска жена с червени бузи, накъдрена сива коса и кръгло лице се приближи с пъргава походка към Мейра и я сграбчи за ръката.

— Вие сигурно сте госпожица Стийн. Аз съм Хилда Шулц. Говорихме по телефона, помните ли?

— Да, разбира се! — Мейра се зарадва да чуе едно познато име в цялата тази нова и странна обстановка. — Радвам се да се запознаем. Казвайте ми Мейра.

— Какво хубаво име! Алън, тя е много сладка!

— Да — съгласи се мъжът и хвана конете за поводите. — Нали ти казах?

Мейра се усмихна и запротестира, когато Хилда я хвана за ръка и я поведе да я запознае със съседите си. На всички я представяше с думите: „Мейра Стийн. Приятелката на Алън.“

Младата жена се озова сред море от лица: мили, симпатични, застаряващи лица с приятелски усмивки и остри, пронизателни погледи. Домакините я наблюдаваха изпитателно, шушнеха благосклонно по неин адрес, бомбардираха я с откровени въпроси.

Най-сетне за нейно огромно облекчение отнякъде се появи Алън и я прегърна през рамо.

— Хей, я оставете на мира моето момиче! — подхвърли весело той. — Ще я изплашите. Тя не е свикнала с гостоприемството на тукашните хора.

Мейра се усмихна плахо и получи в отговор широки добродушни усмивки. Алън я поведе към едно друго ремарке, където висок, слаб фермер, около шестдесетте, обвиваше внимателно копитата на кобилата си със защитен плат.

— Уилсън — извика го Алън. — Искам да се запознаеш с един човек.

Възрастният мъж се изправи и се усмихна на Мейра. В стойката му прозираше финес и благородство. Лицето му бе загрубяло от вятъра и слънцето, а очите му бяха изненадващо сини, като сапфири, инкрустирани в напуканата от сушата земя.

— Мейра Стийн — рече Алън, — това е Уилсън Толмън, председател на кооператива.

Мейра подаде ръка и възрастният фермер я пое с изискан маниер.

— Много ми е приятно, госпожице Стийн — хвърли ѝ той изпитателен поглед. — Майкъл е мой добър приятел. Много ми е говорил за вас. И само хубави неща, разбира се.

Мейра се усмихна, поласкана от думите му.

— Е, Уилсън, имаш ли работа за нас? — попита Алън.

— Разбира се — извади Уилсън отнякъде един тефтер. — Предположих, че Мейра вероятно отдавна не е яздила и затова реших двамата да докарате добитъка от южните райони. Дотам не е далеч.

— Благодаря, Уилсън — отвърна Алън. — Колко са животните?

— Сто двадесет и шест — погледна в тефтера си фермерът.

— Добре — рече Алън и се усмихна на Мейра. — Хайде да тръгваме, преди Хилда да реши, че трябва да останеш тук, за да мажеш с масло хлебчета за сандвичите на децата.

— Ей! И сериозно! — викна след тях Уилсън. — Да не вземете да спирате на всяка крачка и да се размотавате само защото получихте лесна задача. Тук трябва да има ред и дисциплина.

Мейра се стресна, ала Алън отметна глава и се разсмя.

— Спокойно, Уилсън! — увери го младият мъж. — Няма да направя нищо, което ти не би направил.

Устните на възрастния фермер се разтеглиха в широка усмивка и той им махна за довиждане.

— Нямам ботуши за езда — промърмори Мейра. — Само маратонки. Става ли с тях?

— Разбира се. Няма да яздим дълго. Освен това кобилата е кротка.

— Надявам се.

— Хайде! Ела да ти помогна да се качиш — той я вдигна с лекота и я постави на седлото.

Мейра пое дълбоко дъх, сложи крака в стремената, взе поводите и се огледа. Кобилата стоеше кротко и мърдаше с уши. Младата жена протегна ръка и я потупа по буйната грива. Сетне се усмихна на Алън, който проверяваше ремъците.

— Как си? — попита той.

— Чудесно!

— Браво!

Той взе поводите на своя кон и се метна върху него. Големият жребец подскочи буйно и отстъпи настрани. Мейра се изплаши, но Алън седеше съвсем спокойно и без никакво усилие овладяваше животното. Когато конят му най-сетне се усмири, той го подкара бавно през прерията. Кобилата го последва, бързо влезе в ритъм и се понесе плавно до жребеца.

Мейра скоро разбра, че от нея се иска само да седи на седлото и да държи поводите. Постепенно увереността ѝ нарасна, тя се отпусна и се загледа с удоволствие в красивия пейзаж. Пред очите ѝ чак до хоризонта се простираше безбрежно море от трева, далечните планински върхове, покрити със сняг, блестяха ослепително на фона на сапфиреното небе. Високо над главите им като изящна бродерия на синия небосвод се носеше ято диви гъски. Птиците отлитаха на юг и огласяха простора с пронизителните си крясъци.

От югозапад подухваше лек бриз. Бузите на Мейра бяха порозовели, а сивите ѝ очи грееха като звезди. Алън я наблюдаваше крадешком и се чудеше докога ще издържи да не я грабне в обятията си и да обсипе лицето ѝ с целувки.

Още в първия миг, когато я видя, седнала на катедрата в класната стая, изпита към нея властно и непреодолимо желание. И колкото повече време прекарваше с Мейра, толкова по-силни ставаха чувствата

му. Трябваше обаче да бъде предпазлив. Явно съзнанието ѝ бе доста обременено, съществуваха пречки за нормалните ѝ отношения с мъж и ако настояваше твърде много, рискуваше да я загуби завинаги.

Не бих донесъл това, помисли той. Господ ми е свидетел, не искам да изгубя тази жена тъкмо когато съдбата ме среща с нея.

— Всичко наред ли е? — попита я той с усмивка.

— Алън, чувствам се прекрасно! Отдавна не съм имала такъв чудесен ден.

— Радвам се. Знаех, че ще ти хареса. Доста добре седиш на коня — погледна я той с одобрение.

Мейра се засмя, доволна от комплимента му.

— Разбира се — добави мъжът шеговито — не бива да пренебрегваме факта, че седлото ти е много хубаво, а това също не е без значение.

Мейра гордо пропусна забележката му и посочи един голям северноамерикански заек със снежнобяла козина.

След един час езда най-сетне откриха кравите, които си почиваха или пасяха кротко около голямо мочурище.

— Внимателно сега! — промърмори Алън. — Ще се приближим тихо и бавно да не ги изплашим и да побегнат.

Мейра кимна.

Подкараха предпазливо конете към малко възвишение и се спряха на върха, откъдето се виждаше цялото стадо.

— Трябва да са сто двадесет и шест — обади се Алън. — Хайде да ги преброим поотделно и да видим колко ще излязат.

Преброиха наум животните. Всички се оказаха налице.

— Ще слеза долу и ще ги подкарам от единия край. Ти стой тук и гледай да вървят надолу покрай оградата.

— Ще се постарая — кимна напрегнато Мейра.

— Не се притеснявай! Те сами ще следват оградата. Твоята задача просто е да стоиш тук и да не мърдаш.

Той обърна коня и препусна към мочурището. Като го видяха, животните се скупчиха едно до друго и се насочиха към оградата. Алън нагази с жребца в плитката вода да прибере няколко отлъчили се от стадото крави и ги подкара към другите животни. Когато цялото стадо затрополи покрай телената ограда, Алън направи знак на Мейра и тя се присъедини.

— Беше лесно — рече тя.

— Нали ти казах? Оградата продължава чак до кошарите. Само трябва да ги следваме.

Слънцето се бе качило високо в небето и ги милваше с топлите си лъчи. Съблякоха якетата и Алън показа на Мейра как да закрепим дрехата към седлото.

Младата жена вдигна лице към слънцето, затвори очи с удоволствие и вдиша с пълни гърди богатия аромат на трева и пелин. Имаше нещо безкрайно успокояващо, почти хипнотично в монотонното подскачане на коня, равномерното подрусване на кравите пред тях и приглушения тропот на стотици копита.

Разказа на Алън за Рейчъл и старческия дом, за тежкото положение на Лиза и очевидните симпатии на Джеф към младото момиче.

— Ти си като кошче за душевни отпадъци — пошегува се Алън. — Всеки ти доверява болката си. Дори и аз. Разправих ти целия си живот още първия път, когато те видях. А това не ми се случва често.

— Хората наистина споделят с мен. Предполагам, защото винаги съм на разположение. Искам да кажа, че не ходя почти никъде. Или съм у дома, или съм в класната стая.

— Не е това — поклати глава мъжът. — Причината е в теб. Прекалено много се вживяваш в чуждите проблеми и хората го чувстват.

Мейра мълчеше и се наслаждаваше на слънчевите лъчи и еднообразното приспивно полюшване на кобилата.

— Много хубаво, че помагаш на всеки в беда — погледна я отново Алън. — Но кога имаш време за себе си?

— Сега — усмихна се тя. — Целият този прекрасен ден е само за мен.

— И за мен. И ще има още много като него, нали?

— Алън... — лицето ѝ се помрачи.

Ала той поклати глава и я докосна по ръката.

— Не днес, Мейра — рече меко мъжът. — Днес не искам да слушам за неприятности и проблеми.

— Добре — отвърна Мейра с облекчение. — Днес е ден за почивка.

Твърде скоро Мейра със съжаление забеляза в далечината очертанятията на кошарите, които приличаха на малки разпръснати къщички от детски конструктор.

Алън дръпна поводите, изправи се на стремената и хвърли поглед към кошарите.

— Сега животните сами ще стигнат кошарите — обърна се той към Мейра. — Децата ще ги посрещнат на понитата и ще ги приберат. Искаш ли да се връщаме за обяд или предпочиташ да си починеш и да се полюбуваш на слънцето?

— Не държа да се връщаме веднага, ако не е необходимо. Тук е толкова красиво.

— Наистина. Ела да ти покажа нещо.

Той обърна коня и препусна към малък хълм. Мейра го последва. Стигнаха до билото на възвишението и пред очите им се откри малка закътана долина. По средата ѝ се виждаше плоско скално образувание около един метър високо и три метра в диаметър. Земята около него беше гола и прашна като празен ров и образуваше широка плитка яма.

— Такива камъни има из цялата прерия — обясни Алън. — Получили са се след стопяване на ледниците.

— А от какво е ямата около основата?

— От бизоните. Търкали са се в камъка и са се валяли в прахта, за да се освободят от паразитите.

Очарована, Мейра наблюдаваше причудливото природно образувание с интерес. Спътникът ѝ се спусна с коня към камък и тя го последва. Алън спря наблизо до скалата, слезе от жребеца и помогна на Мейра. Сетне извади къс метален прът от торбата зад седлото, заби го в земята и завърза за него поводите на двата коня. Накрая взе джинсовите якета и ги понесе под мишница.

Мейра се разтърка наоколо да раздвижи схванатите си крака.

— Как се чувстваш? — любопитства мъжът.

— Горещо-долу. Всъщност доста добре, като се има предвид, че не съм се качвала на кон от десет години.

— Страхотна си. Ела тук! — хвана я за ръка и я поведе към големия камък. — Хайде, хоп! — вдигна я и я сложи върху гладката повърхност на скалата. Сетне сам скочи отгоре.

Мейра се засмя и скръсти крака. Наслаждаваше се на топлите лъчи на слънцето, радваше се на възможността да бъде сама с Алън.

Той постла якетата върху затоплената скала, свали каскета си и легна по гръб до нея, като замижа на силното слънце.

— Ммм — промърмори от удоволствие мъжът и протегна крака.
— Хубаво е, нали?

— Чудесно е.

Конете пасяха кротко наблизо, металните части на юздите подрънкваха между зъбите им. Полски чучулиги се гонеха в буйната трева, пърхаха с крилца и огласяха простора с омайните си трели. Голям бял облак закри слънцето, над прерията плъзна дълга студена сянка и вятърът утихна.

Алън протегна ръка, хвана плитката ѝ и я сложи върху лицето си. Сетне взе да я дърпа лекичко, сантиметър по сантиметър.

— Мейра — прошепна той.

Тя се облегна на лакът до него и погледите им се срещнаха.

— О, Мейра! — рече отново той с дрезгав глас. Повече не бе в състояние да потиска желанието, което го измъчваше от седмици. Протегна ръце и я взе в обятията си.

Мейра се сгуши в прегръдките му, замаяна и разтреперана от допира до здравето му мускулесто тяло. Той се повдигна, погледна я настойчиво, после сведе глава и обсипа с целувки очите, бузите и шията ѝ. Накрая устните му се разтвориха и жадно се нахвърлиха върху нейните. Дългата, страстна целувка събуди в гърдите ѝ отдавна забравени копнежи и желания. Тя се притисна до него, опиянена от сладостта на устните му и досега със стройното му мъжествено тяло.

— Мейра — промълви задъхано той. — О, Мейра...

Целуна я с неукротим плам, ръцете му се спуснаха по тялото ѝ. Дланите му проследиха извивката на ханша и бедрата ѝ, докоснаха гърдите ѝ с безкрайна нежност.

— Алън — прошепна тя. — Моля те...

Тя се освободи от прегръдката му и седна на якето, поруменяла и разтреперана. Приглади косата си и си оправи дрехите.

Той лежеше безмълвно и я наблюдаваше.

— Мейра — обади се най-сетне Алън.

— Да?

— Какво има?

— Не съм готова, Алън — обърна се и го погледна в очите тя. — Не мога толкова бързо.

— Защо? Съмнения ли имаш? Или може би искаш да узнаеш нещо за мен? Питай. Готов съм да отговоря на всеки твой въпрос.

— Не, не е това. Просто...

— Да не би да съм отгатнал грешно чувствата ти? Ако не ме харесваш, по-добре кажи веднага.

— Напротив — отвърна искрено Мейра и отново го погледна в очите. — Но в момента не е толкова важно какво чувствам, а в какво положение се намирам. Просто не съм готова за... за това, което искаш.

Алън седна до нея и се вторачи в сивите облаци на хоризонта. Накрая рече:

— Мейра, не можем да продължаваме така безкрайно...

— Моля те — прекъснато уморено тя. — Сега не желая да говорим за това. Искам поне един ден да забравя всички грижи и неприятности и да си почина. Моля те!

— Добре — скочи леко от скалата той и протегна ръце да ѝ помогне. — Щом така искаш, така ще бъде. Но не можеш да ме отблъскваш вечно. А аз няма да се откажа лесно, предупреждавам те!

Красивото му лице бе спокойно и решително, движенията му — точни и отмерени. Помогна ѝ да се качи на седлото, после се метна върху своя жребец. Пришпориха конете и мълчаливо се отправиха към кошарите, които се намираха отвъд обширното разлюляно море от сребриста трева.

СЕДМА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Мейра караше към дома сред мрака и тишината на есенната вечер, а фаровете на малката кола образуваха два дълги самотни снопа светлина върху празното шосе.

Настроението ѝ още бе приповдигнато от чистия въздух, ездата и веселия обяд в кошарите, където, седнали на дървени пейки и груби столове, хората се шегуваха, разправяха интересни истории, хапваха вкусни сандвичи, пийваха и се забавляваха. Съседите на Алън и техните съпруги я приеха в малкото си общество с топлота и сърдечност. Гледаха на Мейра просто като на приятелка на Алън и се отнасяха към нея със същата привързаност и уважение, както към него.

Не мина, разбира се, без духовити забележки и закачки по техния адрес, но Алън не остана дължен и отвърна с много такт и хумор. Стоеше близо до нея, грижеше се чинията и чашата ѝ да са пълни и отблъскваше не дотам деликатните атаки и погледи на по-младите фермери. Когато храната привърши към залез слънце, Майкъл се сгуши в скута ѝ, изморен от тичане и игра. Тя го притисна до гърдите си и го залюля, като милваше черната му коса, и детето скоро заспа в прегръдките ѝ.

Най-ярък и болезнен бе споменът за прегръдките на Алън, за жадните му чувствени устни, притиснати в нейните, за досега на силните му ръце до плътта ѝ и страстните му ласки. Тя потрепери и стаи някъде дълбоко в сърцето си мисълта за него.

Не можеш да ме отблъскваш винаги, бе казал той. А аз няма да се откажа.

Тогава бе замълчала, ала в един кратък миг, там, до Алън, на голямата скала сред прерията, бе повярвала, че може да се намери изход и да се постигне компромис. Толкова сигурно и естествено се бе почувствала в обятията му, че всичко ѝ се бе сторило възможно. Ала сега, колкото повече се приближаваше до града, толкова по-ясно и болезнено се очертаваха проблемите и отговорностите и оптимизмът ѝ постепенно се стопяваше.

А когато стигна до къщата и прибра колата в гаража, вече се притесняваше за реакцията на Агнес и скандала, който вероятно я очакваше.

Сложи резето на вратата и влезе на пръсти в тъмната кухня.

— Здравей, бабо! — извика тихо тя. — Будна ли си?

— Във всекидневната съм.

Сърцето ѝ се сви от неприятно предчувствие. Бавно влезе във всекидневната, където Агнес гледаше телевизия на тъмно.

— Божичко, нищо не се вижда тук — рече весело Мейра и запали лампата. — Как мина денят ти?

— А твоят? — попита горчиво Агнес и я погледна гневно.

— Много добре — Мейра почувства напрежение. — Всъщност прекарах чудесно. Времето беше хубаво през целия ден, но на запад са надвиснали облаци и през нощта може да завали сняг. Вятърът се усилва и става студено... — думите ѝ секнаха, като осъзна, че говори общи приказки, за да прикрие нервното си напрежение.

— Лъжеш — процеди Агнес.

— Бабо...

— Лъжеш — повиши глас възрастната жена. — Изобщо не си била у Джо. Излъга ме най-долно, за да прекараш деня с някакъв мъж.

— И какво, ако е така? Вече съм на тридесет години, по дяволите! — помъчи се да се овладее Мейра.

— Мръсна лъжкиня! — викаше Агнес. Лицето ѝ бе разкривено от ярост. — Измъкваш се от къщи и отиваш в леглото на някакъв долен мъж, без да мислиш за последиците. Мъжете причиняват само болка, а ти си една невменяема глупачка!

— В такъв случай — заяви Мейра с леден глас — отивам да си събера нещата и се изнасям още тази нощ. Едва ли гориш от желание да живееш с такава като мен.

Тя прикова разярен поглед в Агнес и лицето на старата жена се сгърчи от ужас:

— Мейра — прошепна тя и протегна разтреперана ръка, не казвай това, моля те! Съжалявам. Не исках да те обидя. Не си отивай, скъпа!

— Бабо, омръзнаха ми тези сцени. Вече съм на двадесет и седем години и трябва да имам собствен живот. Трябва!

Агнес, промърмори нещо, взе разсеяно едно одеяло и си зави колената.

— Извинявай, не те чух.

— Казах, че само ти преча и съм едно досадно бреме за теб.

— Не говори глупости! Знаеш, че те обичам, но имам нужда от малко свобода.

— Каква свобода, Мейра? — вдигна глава Агнес и очите ѝ се замъглиха от сълзи. — Да ме изпратиш в старчески дом като Рейчъл ли? Или да си отидеш оттук и да ме оставиш да умира като животно?

— Говориш врели-некипели! Как ще умреш! Ти си здрава и права като мен. Освен това всички съседни те познават. Можеш прекрасно да се грижиш за себе си и да се справяш сама.

Агнес поклати упорито глава.

— Хайде, бабо. Знаеш добре, че така. Как живя сама, когато бях в университета, пък и после като... като ходех с Дейвид!

— Сега е различно — прошепна Агнес. — Толкова ме е страх, Мейра. Не можеш да си представиш какъв ужас изпитах, когато паднах и си счупих крака. Лежах тук цял ден и виках ли, виках, ала никой не идваше... Можех да умира там на пода и кой знае кога щяхте да ме откриете.

— О, бабо...

— Когато съм сама, чувам гласове и имам чувството, че някой ходи в мазето. Виждам лица на прозореца и се страхувам да вляза в спалнята да няма някой зад вратата.

— Можем да наемем някое симпатично момиче да живее тук и да ти прави компания — предложи Мейра.

— В никакъв случай! — извика Агнес с гняв. — Непознат човек в къщата! Не! Да се разхожда из стаята и да ми пипа нещата, да рови в книгата ми? Само през трупа ми! Забрави това, Мейра! То със сигурност ще ме довърши — Агнес удряше с немошни юмруци по коленете си и се тресеше от ярост. Устните ѝ трепереха.

— Добре де, добре! — побърза да каже Мейра. — А какво ще кажеш за едно куче? Хем ще ти прави компания, хем ще лае, ако дойде някой. Ще го извеждаш на разходка, а Уейн или някой друг ще се отбива тук всеки ден...

Мейра се поколеба. Агнес изучаваше лицето ѝ със странно, напрегнато изражение.

— Значи наистина си решила — промълви тихо тя. — Обмислила си всичко, нали? Действително ще се изнесеш оттук и ще ме оставиш сама, а?

— Бабо, аз просто...

— Няма значение. Прави, каквото знаеш. Щом искаш свобода, ето ти свобода! Аз и без това няма дълго да ти създавам проблеми.

— Не ставай глупава!

— Има начини — продължи Агнес, сякаш насън. — Хапчета, бръсначи, газ... Съществуват много начини да те освободя от присъствието си.

— Престани! — побесня Мейра. — Нямах право да говориш така! Това е живо изнудване. Не желая да те слушам, разбра ли?

Тя скочи на крака и се приближи заплашително към баба си. Лицето ѝ гореше от ярост.

Агнес зарови глава във възглавницата и зарида.

— Мейра, толкова ме е страх, когато казваш, че ще ме напуснеш! Моля те, не ми се сърди! — хълцаше тя.

Мейра погледна баба си с познатото чувство на съжаление и безсилие. Тези сълзи я държаха в капан, осъзна печално тя. Не заплахите и гневните изблици на старата жена определяха живота ѝ, а слабостта на Агнес, сълзите и безпомощността, многобройните мигове, когато беше нежна и беззащитна.

Изтощена, Мейра взе примирено в обятията си хлипащата, немощна жена, притисна я до гърдите си и ѝ заговори утешително.

— Стига, бабо. Успокой се! Няма нищо. Аз съм до теб.

— И няма да си тръгнеш, както обеща? — попита Агнес с разтреперан глас. — Нали няма да ме оставиш сама?

— Няма! Ще стоя при теб. Само се успокой и престани да плачеш.

Постепенно Агнес утихна и Мейра внимателно я отведе до спалнята ѝ. После се качи в стаята си, пхна се уморено под завивките и се вторачи в тавана.

Навън вятърът виеше в стрехите на старата къща и първите снежинки трополяха по прозореца. Мейра потрепери в топлите постели. Лежеше неподвижно със затворени очи и се опитваше да си спомни чувствата, които бе изпитала в обятията на Алън. Ала оттук, в

тази ветровита зимна нощ, светът на Алън изглеждаше безнадеждно далеч.

Следващата сутрин снегът бе затрупал улиците и дворовете, а дърветата бяха целите покрити с лед. Продължи да вали, ден подир ден, докато градът и полята потънаха под дебела бяла пелена.

Мейра тревожно се занимаваше с ежедневните си задължения и се надяваше, че времето ще се оправи за Празника на Все Светии. Мразеше годините, когато на този ден имаше сняг, защото лошото време разваляше удоволствието на децата. Малчуганите трябваше да слагат палта върху костюмите и да си пробиват път до домовете в тежки виелици.

Сякаш в отговор на желанието ѝ топъл сух вятър задуха откъм планините и буквално за часове стопи снега в прерията. Улиците се напълниха с вода, а в падините и деретата потекоха буйни пенливи рекички. Слънцето грееше високо в небето. До вечерта по тротоарите нямаше и следа от сняг, само по сенчестите възвишения и хълмове тук-там се белееха малки петънца.

Децата пристигнаха в училище с костюми, бледи и напрегнати от вълнение и радост. Пленена от техния ентузиазъм, Мейра за миг забрави проблемите и се включи във всеобщата веселба. Джеф също бе чудесен и участваше в забавлението. Облечен като пират, с превръзка на окото и пояс на кръста, той се преструваше, че се бои от вампирите, шепнеше желания на ухото на вълшебницата и хрупаше сладко курабии с джинджифил.

По време на една от игрите Майкъл, който бе пират, се приближи до нея и ѝ прошепна:

— Татко иска да ви чуе. Каза да му позвъните довечера, ако може.

Мейра, с шарен костюм на клоун и жълта перука, погледна момчето с тревожно мълчание. Не бе говорила с Алън от уикенда, не знаеше какво да му каже. Разкъсваше се между чувствата към Алън и отговорността към Агнес.

А поведението на баба ѝ през последните няколко дни само усложняваше нещата. Ако бе груба и враждебно настроена както обикновено след подобни скандали, Мейра някак по-лесно щеше да се

справи с положението, а дори и да се бори. Но Агнес ходеше на пръсти из къщата, плаха и разтревожена, и се стараеше да се държи добре и да изкупи вината си. Тази кротост и благост ѝ бяха толкова неприсъщи, че Мейра се чувстваше обезоръжена. Бе направо трогателно да я гледа човек как готви любимите ѝ ястия, как изрязва от вестника интересни новини и ги обсъжда на вечеря с Мейра, как работи по цял ден да поддържа в къщата изрядна чистота и ред...

— Госпожице Стийн? — подкани я Майкъл.

— Да, скъпи? О, извинявай... — Мейра се поколеба. — Добре. Кажи му, че ще се обадя довечера, ако успея. Как е той? — попита тъжно тя.

— Добре е. Само дето си поряза ръката на електрическата дърворезачка и сега ходи с голяма превръзка.

— Какво? — сграбчи раменете на детето тя с неочаквана тревога. — Кога стана? Сериозно ли е наранен?

— Не. Той казва, че е драскотина. Но превръзката е доста голяма, де — добави момчето замислено. — Хилда я направи. Едно време била медицинска сестра.

Мейра неохотно го пусна и детето отново се включи в играта. Младата жена потисна желанието си да изтича до учителската стая още същата минута и да потърси Алън вкъщи. Изведнъж осъзна колко много ѝ липсва, колко отчаяно жадува да го види и да го докосне, да чуе гласа му, да целуне устните му и да потъне в прегръдките му...

— Събуди се, Кларабел! — прошепна ѝ Джеф. — Ще проспиеш празника.

Мейра се сепна, усмихна се пресилено и се присъедини към една весела, шумна групичка деца, които ловяха с въдица ябълки в пластмасова кофа.

Към края на деня, когато празненството течеше с пълна пара, се появи Лиза. Малките палавници я посрещнаха с ентузиазирани викове. След разговора с Мейра девойката изглеждаше някак по-весела и спокойна. Беше се отбила веднъж в класната стая за безкрайна радост на децата. Сега Лиза търпеливо се остави в ръцете на група момиченца, които искаха да я облекат като принцеса, и скоро заприлича досущ на Пепеляшка с корона от станиол и бяла дантелена мантия върху ризата и джинсите.

Мине, не мине Джеф току поглеждаше към младото момиче. Веднъж тя вдигна очи и му се усмихна приятелски, а той преглътна с усилие и бързо извърна глава.

Скоро следобедът свърши и малките духове и елфи тръгнаха към домовете си.

— Внимавайте, като пресичате довечера! — предупреди ги Мейра. — Оглеждайте се на всички посоки!

— И не яжте много да не ви стане лошо! — добави Джеф.

Когато децата си отидоха, Мейра и двамата младежи обходиха с очи класната стая, спогледаха се смаяно и се захванаха за работа.

— Недей, Лиза! — възпротиви се Мейра, като видя момичето на пода с парцала. — Джеф и аз ще се оправим.

— Не е честно! — възрази девойката. — Забавлявах се наравно с всички и сега трябва да помогна в почистването.

— Да, но принцесите не мият подове — обади се Джеф.

— Тъй ли? А пиратите събират ли по земята огризки от ябълки и черупки от орехи?

Двамата избухнаха в смях. Мейра, която се бе качила на една стълба да свали гирляндите, се усмихна, зарадвана на веселите им закачки.

Когато най-сетне подредиха и изчистиха и Лиза си отиде вкъщи, Джеф и Мейра се отпуснаха изморени в столовете.

— Е, всичко мина добре — отбеляза Джеф.

— Да, нали? Но Джеф... Толкова много работа и приготовления и сега изведнъж празникът свърши. Ей така! Сякаш сме хвърлили усилията си напразно.

— Не си права. Погледни с техните очи. Те ще запомнят това тържество до края на живота си.

— Мислиш ли? А ти спомняш ли си тържеството в твоята детска градина по случай Празника на Все Светии.

— Разбира се! Бях катеричка. Около врата си носех гердан от нанизани орехови черупки. А Треиси Симпсън пък преяде с фъстъци и повърна върху мен.

— И оттогава сигурно не можеш да понасяш фъстъци, а? — засмя се Мейра.

— Не знам за фъстъците, но след това със сигурност не можех да понасям Треиси Симпсън — извади от чантата си един термос и разви

капачката. — Искаш ли кафе, Кларабел?

— Ти си страхотен, Джеф! — възкликна искрено Мейра и му додаде чашата си. — Обичам те!

— Всички момичета казват така — отбеляза надменно той и наля кафе в чашите. — Омръзнало ми е да го слушам.

Отпиха от кафето и замълчаха за миг.

— Тая Лиза си я бива, а? — рече накрая той. — Може и да си въобразявам, но все ми се струва, че момичетата като нея са рядкост. Хем хубава, хем мила. Всеки път като я видя, се впечатлявам все повече и повече.

Мейра пиеше мълчаливо, приковала очи в катедрата.

— Няколко пъти я поканих да се видим — продължи той, — но ми отказа. Изглежда има имунитет срещу моя неотразим чар — сипа си още кафе, облегна се на стола и вдигна крака на масата. — В действителност не мога да разбера причината. Винаги се забавляваме, когато дойде тук. Освен това мисля, че е скъсала с полузащитника...

Мейра го погледна безмълвно и неочаквано взе решение:

— Джеф, трябва да ти кажа нещо.

— Да? Изглежда сериозно.

— Джеф, Лиза е бременна.

Той пребледня и пусна крака на пода.

— Съжалявам — рече тъжно Мейра, — но рано или късно трябваше да узнаеш. Скоро ще започне да й личи, така че всички ще разберат.

— От това момче... Кевин ли?

Мейра кимна, потресена от болката на лицето му.

— Ще се ожени ли за нея? Тя обича ли го?

Младата жена поклати глава.

— Той ѝ предложил, но Лиза отказала. Тя твърди, че всичко между тях е свършило. Сега осъзнава, че не е била влюбена истински в него, а просто се е поувлякла, заблудена от красивото му лице и тяло.

Джеф се замисли върху думите ѝ. Лицето му помръкна.

— Господи! Горкото момиче! Какво ще прави?

Мейра му разказа за плановите на Лиза и опасенията ѝ, че баща ѝ ще я изхвърли от къщи.

— Мили Боже! — възкликна покрусено младият мъж. — Но това е ужасно! Да захвърли цялото си бъдеще — университет, филология —

и да стане някаква си сервитьорка...

— Тя казва, че няма друг избор...

— По дяволите! — избухна той.

— Джеф, не е чак толкова унижително да си сервитьорка. Хиляди жени се издържат по този начин и дори успяват да завършат колеж.

— Да, но не са на осемнадесет с бебе на ръце.

— Някои от тях са в същото положение — отвърна тихо Мейра.

— Може и да си права, но ми е трудно да си представя момиче като Лиза... — думите му секнаха и той се загледа замислено през прозореца. Накрая се обърна към Мейра и рече с горчива усмивка: — Е, сега поне знам защо не иска да излезе с мен.

— И какво мислиш, Джеф? — попита спокойно Мейра. — Все повтаряше колко е мила и колко си впечатлен от нея. Ще се промени ли отношението ти към Лиза сега, когато знаеш, че е бременна?

— Разбира се — отвърна искрено мъжът. Лицето му беше загрижено и нещастно. — Ще те излъжа, ако кажа, че ми е все едно. В момента съм объркан. Трябва да премисля всичко.

— Тя има нужда от приятели, Джеф — рече меко младата жена. — Повече от всякога.

— Знам. Нямам намерение да се отдръпна от нея, Мейра. Но исках между нас да има нещо повече от обикновено приятелство, нали разбираш?

— Естествено. Но сега явно вече не си убеден какво желаш.

— Да, не съм сигурен — погледна Мейра и се помъчи да се усмихне. — Животът е гаден, нали?

— Не. Животът е прекрасен — отговори твърдо Мейра. — Хората непрекъснато забъркват разни каши и го правят гаден. Но все пак, от всяко положение има изход. Поне така изглежда.

— Наистина ли?

— Да. Както се казва, след всяка нощ идва ден, зад всеки облак изплува слънцето и така нататък. Хайде, Синдбад! Да си вървим, преди малките палавници да са тръгнали по домовете.

Той кимна и ѝ подаде ръка. Мейра прие с лек поклон и двамата се отправиха към изхода.

Алън докара Майкъл вкъщи след традиционната за Празника на Вси Светии обиколка по домовете на съседите, изкъпа го и го сложи да спи. Сетне се върна в кухнята и седна да оправи сметките. Бяха се събрали множество неосчетоводени фактури и касови бележки. Смяташе съсредоточено дълги колони от цифри и вписваше в дебелите книги резултатите, които по-късно щяха да му послужат при попълване на данъчните декларации.

Стана след час, направи си кафе, разходи се из стаята и хвърли замислен поглед към телефона. Поколеба се за миг, вдигна слушалката и се вслуша в сигнала. Сетне бързо затвори. По-зле от ученик си, каза си той. Тя не ти се обажда и веднага тичаш до телефона да видиш дали не е блокирал...

Взе чашата и се върна на масата. Запрелиства огромен куп фактури за гориво, ала цифрите се сливаха пред очите му, лишени от съдържание. Накрая се предаде, облегна се на стола и се вторачи в тавана, отпивайки кафе от чашата. Въздържа се да й позвъни вкъщи през изминалите дни, защото не искаше да я притеснява. Ала това безпомощно чакане го изнервяше. По характер бе упорит и последователен, поставяше си цел и я преследваше докрай. Подобно бездействие му бе неприсъщо.

Беше му още по-трудно заради чувствата му към Мейра. Бе потресен, почти изплашен от властното, непреодолимо влечение, което изпитваше към тази жена. Отношенията с покойната му съпруга бяха приятелски, но им липсваше плам и страст. Ожени се, защото бе решил, че е дошло време да се задоми. Бе обичал съпругата си, предполагаше. Трябва да е било така, след като бе подписал официално и бе създал семейство. Ала напоследък вече изобщо не можеше да си спомни лицето ѝ. Любовта му към нея изглеждаше като мимолетно юношеско увлечение в сравнение с дълбокото, изпепеляващо желание, което го обземаше при мисълта за Мейра, за нежната ѝ усмивка, тихия тембрист глас, ведрото ѝ чувство за хумор, големите сиви очи, тънкото стройно тяло и великолепната ѝ руса коса...

Телефонът иззвъня. Той подскочи и за миг стигна до апарата.

— Ало? — сграбчи слушалката той.

— Здравей, Алън!

— Мейра? Радвам се да те чуя. Мислех, че си ме забравила.

— Какво говориш! До късно стоях на вратата да раздавам на децата бонбончета и курабийки. После изчаках баба да си легне.

— Аха. Как си?

— Добре — отвърна Мейра и се поколеба. — Майкъл каза, че си се порязал.

— Ами! Просто драскотина — протегна ръка, придърпа стола до телефона и седна. — Човек не бива да борава с електрически уреди, щом в мислите му има жена.

— Тъй ли? А твоите има ли?

— През цялото време, когато съм буден — рече тихо той. — И като спя също. Напоследък имах няколко доста възбуждащи съня.

— Алън! — възкликна възмутено Мейра.

Той се усмихна нежно, като си представи поруменелите й бузи.

— Какъв ужас, а? — подметна весело той. — Най-възбуждащата част от сексуалния живот на един мъж да е в сънищата му!

— Виж какво — прекъсна го остро Мейра. — Бих предпочела да говорим за нещо друго.

— Добре. Искаш ли да дойдеш в неделя на гости у дома?

— Нещо специално ли имаш пред вид?

— Не. Един обикновен ден вкъщи с Майк и мен. Ще си направим пуканки, ще гледаме телевизия, може да поиграем и на карти, но да те предупредя, че Майк много хитрува и всеки път ме бие.

— Алън, звучи прекрасно, но... — тя въздъхна печално.

Алън усети колебанието и предпазливостта й. Сърцето му се изпълни със съчувствие. Но знаеше, че трябва да настоява, макар да й причинява болка.

— Но какво, Мейра?

— Баба беше много разстроена заради неделята. Още не може да го преживее. Просто не знам какво ще стане, ако отново я оставя сама цял ден. И то толкова скоро...

— Мейра — поде меко той. — Знам, че не искаш да говориш за това, но докога баба ти ще определя живота ти? Трябва да бъдеш по-самостоятелна.

Последва кратка тишина. Алън затаи дъх. Осъзнаваше, че поема известен риск, като се държи по този начин.

— Значи мислиш, че не съм самостоятелна, така ли? — рече най-сетне тя. Гласът й звучеше студено и далечно.

— Виж — започна искрено той. — Всички зависим от семейството си в една или друга степен и трябва да се съобразяваме с него. Все пак това са хората, които са ни отгледали, които обичаме и за които носим отговорност. Отношенията в семейството са много сложни и способността на човек да се справя с тях говори за неговата зрялост.

— Мисля, че съм достатъчно зряла, Алън, и мога да поема отговорност за постъпките си. Но се страхувам да не стане нещо лошо с баба, ако много се разстрои. Тя зависи от мен все повече и повече.

— А ти не ѝ помагаш твърде, като непрекъснато се подчиняваш на волята ѝ. Ако действително искаш да стане по-самостоятелна, трябва да я принудиш да се научи да разчита повече на себе си.

— Не съм сигурна, че е в състояние да го направи.

— Дай ѝ шанс. Може да те изненада.

Настъпи мълчание. Алън седеше в напрегнато очакване и сякаш усещаше вътрешната ѝ борба. Някъде дълбоко в себе си тя искаше да го послуша и да му се довери, ала в същото време се боеше, защото смяташе, че бяга от отговорност.

— Мейра — рече тихо той.

— Да?

— Искам да те видя. Копнея да те видя отново. Не мога повече да издържам.

— Алън — прошепна тя. — И аз искам да те видя...

— Тогава ела! Ела в събота! — настоя мъжът.

Отново последва дълго мълчание и Алън почти изгуби надежда.

— Добре — рече накрая тя. — Ще дойда.

ОСМА ГЛАВА

Неделя сутрин Мейра се събуди със свито сърце. Изчака Агнес да се облече и да се приготви за църква, преди да ѝ съобщи, че излиза.

— Може би няма да се върна за вечеря — помъчи се тя гласът ѝ да звучи колкото се може по-небрежно и се зае с препечената филия. — Отивам при един приятел, който има ферма извън града. При двама приятели всъщност — добави тя с усмивка, като се сети за Майкъл и навика му да послъгва на карти.

Вдигна глава и забеляза, че Агнес присви застрашително устни.

— Разбирам — отвърна старата жена с леден глас.

— Бабо, бих искала да...

— Надявам се, този път няма да ме лъжеш, че отиваш у Джо.

— Не — отговори тихо Мейра. — Нито този път, нито когато и да било за в бъдеще, защото смятам, че е унизително и за двете ни. Истината е, че отивам на гости на един мъж, който...

— Не ме интересува! — срязва я Агнес. — Не искам да знам подробности.

— Как може да си толкова груба? Наистина ли не желаеш да имам приятел и да съм щастлива? Нима не искаш да се омъжа, да имам дом и деца като всички останали жени?

— Глупачка! Значи и ти си от ония наивнички, дето си въобразяват, че един мъж и цяла сюррия деца ще ги направят щастливи? Е, нека ти кажа нещо, моето момиче. Мъжете са долни лъжци и негодници и причиняват само мъка. А децата? Каква радост носят те, ако не е тайна? Какво ми донесе Емили? А ти какво ѝ донесе, освен че я погуби? Кажи, да чуя! — лицето ѝ бе кървавочервено, а вените на слепоочията ѝ пулсираха застрашително.

— Ти не знаеш какво говориш — прошепна ужасено Мейра.

Агнес я погледна предизвикателно. Старото ѝ лице бе разкривено от гняв и болка.

— Тук живееш добре — продължи тя. — Имаш хубав дом, чудесна работа и приятели в училището. Ако искаш да захвърляш

всичко заради някакъв мъж — изсъска презрително тя, — твоя работа! Що се отнася до мен, надявам се, че няма да бъда жива да го видя!

Обзета от ярост, възрастната жена сграбчи палтото и чантата си и се втурна към задната врата. Мейра седеше печално на масата и я наблюдаваше. Изведнъж както се мъчеше да завърти бравата Агнес застина, издаде остър вик на болка, хвана се за гърлото и се свлече на пода.

— Бабо! — изтича до нея Мейра. — Не бива толкова да се разстройваш.

Агнес се мъчеше да си поеме дъх, гърдите ѝ хриптяха. Лицето ѝ беше бледо като на мъртвец, а зъбите ѝ тракаха. Тя се вкопчи в Мейра. От гърлото ѝ долитаха нечленоразделни звуци и несвързани думи. Накрая тя зариде и се отпусна в ръцете на внучката си.

— Стига, бабо! — промърмори Мейра. — Ще се оправиш. Хайде да те заведа до спалнята и да те сложа да легнеш. Не биваше да се разстройваш толкова. Хайде!

Агнес се размърда и промърмори нещо в знак на протест, ала думите ѝ все още бяха неразбираеми. По лицето ѝ се стичаха сълзи, а гласът ѝ идеше сякаш някъде отдалече.

Доколкото Мейра разбра по движението на устните ѝ, Агнес се притесняваше, че кухнята не е разтребена и по масата има храна и чинии.

— Спокойно! — рече кротко Мейра. — По-късно ще почистя и ще измия съдовете. Ти си легни, а аз ще ти донеса чай и бисквити. Хайде, ела!

Бавно и внимателно, тя отведе разтрепераната жена в стаята ѝ, като ѝ говореше утешително. Помогна ѝ да се съблече и остана потресена при вида на слабото, безсилно старческо тяло. Сложи ѝ топла вълнена нощница, отметна завивките, включи електрическото одеяло и нагласи Агнес в леглото. После изтича до банята за чаша вода и влажна кърпа да избърше лицето и ръцете на баба си.

Взе един стол и седна до леглото, като милваше Агнес по челото и говореше безцелно каквото ѝ дойде на ум — за времето, за костюмите на децата по случай Празника на Все Светии, за Джо и Айрийн. Когато не знаеше какво повече да разкаже, тя запя тихо с ясен, мелодичен глас песните, които Агнес ѝ пееше, като бе малка.

Най-сетне старицата се отпусна. Бързото ѝ неравномерно дишане се успокои, а цветът на лицето ѝ се подобри. Тънките устни все още се свиваха конвулсивно, от време на време от гърдите ѝ се откъсваше стенание, а главата ѝ се мятеше на възглавницата. Мейра пееше и галеше лицето и косата ѝ, докато накрая тънките, прозрачни мигли на старата жена потрепнаха и се затвориха и тя заспа.

Изтощена от напрежение, Мейра седеше до леглото ѝ и се страхуваше да помръдне, да не я стресне. Едва когато се увери, че баба ѝ спи дълбоко, тя стана безшумно от стола и прибра дрехите ѝ в гардероба. Измъкна се на пръсти от стаята и се върна в кухнята.

Почисти масата, изми чиниите и забърса навсякъде с мокра кърпа. Докато работеше, непрекъснато си повтаряше колко чувствителна и уязвима е баба ѝ, колко зависи от нея, колко много е жертвала, за да я отгледа и възпита. Ала в сърцето ѝ имаше единствено безпомощност, гняв и огорчение при мисълта, че няма да види Алън днес, че трябва да му се обади и...

Но той няма да приеме извиненията ѝ. Тя отново чу гласа му, мил и нежен, ала в същото време обвиняващ, и си спомни думите му, че не е зряла и самостоятелна.

Може би е прав, помисли тя. Години наред баба се разпорежда с живота ми... Но както казва Алън, навярно е време да преодолее този страх...

Изведнъж, както стоеше до умивалника с кърпа в ръка, нещо в нея сякаш се пречупи. Усети, че в гърдите ѝ се надига ново чувство на решителност и непоколебимост.

Ще отида, каза си твърдо тя. Стига толкова жертви! Стига!

Седна на масата и хладнокръвно прецени положението. В момента Агнес спеше, но скоро щеше да се събуди. Щеше да е добре, навярно само малко разчувствана както винаги след подобна сцена. Щеше да се срамува и да съжалява за постъпката и думите си... Но едва ли щеше да има сили за нов скандал. Мейра просто трябваше да отстоява своето, за да ѝ покаже, че нещата невинаги ще бъдат както тя иска...

Направи си кафе и седна да го изпие, докато наблюдаваше замислено часовника. После изплакна чашата и се качи да се изкъпе и преоблече.

След около час, когато, прецени, че баба ѝ се е събудила и се чувства по-добре, Мейра отвори вратата на стаята ѝ и надникна вътре. Старата жена седеше в леглото, подпряна на възглавниците. Лицето ѝ беше бледо и изпито.

— Привет — прошепна Мейра. — По-добре ли си сега?

— Малко — отвърна едва-едва Агнес. — Извинявай, Мейра, но толкова се...

— Няма нищо — тя влезе в стаята, оправи завивките и възглавниците и продължи небрежно: — Пуснала съм парното малко по-силно да не ти е студено. Тук е роклята ти, а чехлите са долу до леглото. В хладилника има малко от вчерашната яхния и ако искаш...

Агнес я гледаше втренчено с невярващи очи, а устните ѝ трепереха.

— Мейра — прошепна жално тя, — още ли смяташ да излезеш и да ме оставиш сама?

— Всеки ден те оставям сама — отвърна Мейра с пресилено весел глас. — Тръгвам за работа в осем сутринта и се връщам чак за вечеря. Днес какво е по-различно?

— Но аз не съм... не съм добре. Никога не си ме оставяла сама, когато ми е лошо.

Мейра погледна нещастното, умоляващо лице на баба си и усети прилив на съчувствие. Но в този миг си спомни думите на Алън и придоби решителност. Помъчи се гласът ѝ да звучи леко и весело:

— Не си чак толкова зле. Мисля, че просто си малко разстроена, но като си починеш, ще ти мине. Няма да се бавя — добави тя, като се спря на вратата. — Ще гледам да си тръгна веднага след вечеря и да се прибера по светло.

Затвори тихо вратата след себе си и забърза по коридора, като пътъом взе чантата и якето си.

Ала бледото, измъчено и жално лице на баба ѝ, мъничко и беззащитно върху големите възглавници, я преследваше дълго след като излезе от къщата и града.

Мейра влезе в двора, спря колата и изтича до верандата. Натисна звънеца с разтуптяно сърце.

Аз съм тук, не можеше да повярва тя. И вратата ей сега ще се отвори, той ще се появи и ще каже...

— Здравейте, госпожице Стийн. Правя космически кораб с конструктора „Лего“ — стоеше на прага Майкъл и се усмихваше.

— Здравей, Майкъл! Баща ти тук ли е?

— В обора е. Една крава ражда. Каза да отидете при него, като дойдете.

— О, разбирам. А може ли първо да погледна твоя космически кораб?

Лицето на Майкъл засия. Той я въведе във всекидневната, където гледаше анимационни филми. Целият под бе осеян с елементи от конструктора.

— Божичко, колко много играчки „Лего“ имаш!

— Леля Даян от Калифорния ми ги праща за Коледа и за рождените дни — отвърна гордо момчето, седна на пода и я погледна.

— Искате ли да останете тук и да си поиграем? Ще ви дам всичките ония части ей там. Не ми трябва за космическия кораб.

— Би било чудесно, но мисля, че е по-добре първо да отида при баща ти. Той дори не знае, че съм тук.

Майкъл кимна радостно.

— Той много ви харесва. Непрекъснато говори за вас. Колко сте мила и добра и така нататък.

— Наистина ли? — възкликна Мейра поласкана.

— Да — Майкъл се намръщи за миг, докато търсеше определен елемент, и се усмихна, като го намери под един от кожените фотьойли.

— Сигурен ли си, че си добре тук сам?

Детето кимна съсредоточено. В момента нагласяваше оръдията в предната част на кораба.

Мейра се усмихна, разроши косата му с любов и излезе от къщата.

Беше мрачен ноемврийски ден. Духаше студен вятър. Ниско в небето бяха надвиснали облаци. Мейра потрепери, вдигна яка, пхна ръце в джобове и се затича към обора.

Премести резето на масивната врата и влезе с облекчение на топло. Оборотът беше просторен и чист с бетонен под. На две от стените имаше отделения за крави, а на третата — ясли за конете. На

четвъртата стена висяха седла, юзди и какви ли не инструменти. Постройката бе топла и тиха и изглеждаше безлюдна.

Мейра вдиша приятния аромат на сено и добитък и тръгна по пътеката между отделенията.

— Алън? — извика тя. — Къде си?

— Тук — отвърна той.

Гласът му идваше откъм отворената врата на едно от отделенията. Мейра се приближи, надникна вътре и се вцепени.

Силна електрическа крушка, окачена на дълъг кабел, обливаше вътрешността на отделението в ярка светлина. Върху дебел слой прясно сено на пода се мятеше една херфордска крава, а до нея, с гръб към Мейра, бе коленичил Алън, гол до кръста.

Младата жена се вторачи онемяла в него. Беше само по джинси и ботуши, с каскет на главата. Мускулите на гърба му се издуваха и подскачаха под загорялата кожа.

— О! — възкликна неволно тя.

Той хвърли поглед през рамо, видя я и се усмихна.

— Здравей, скъпа! Ела тук и дръпни това въже, ако обичаш.

Тя колебливо пристъпи в отделението, прескочи протегнатите му крака и ужасено сложи ръка на уста.

— Алън... — прошепна Мейра.

Животното бе съвсем младо. То се извиваше и се мятеше, удряше безпомощно глава в сеното, а очите му бяха изцъклени от усилие и болка. Алън бе пхнал дясната си ръка почти до рамото и помагаше при раждането. Лицето му бе напрегнато и съсредоточено.

— Кое... кое въже? — заекна Мейра.

Той посочи с глава навито на колело въже, което лежеше от лявата му страна точно до бинтованата ръка. Тя го взе нерешително и възкликна ужасено:

— Но, Алън, това въже... Другият му край е там... вътре...

Алън се намръщи, извади внимателно ръката си и се отпусна до хълбока на кравата да почине.

— Теленцето излиза със седалището напред, а е доста голямо — обясни той, леко задъхан. — Трябва да се опитам да го завъртя, иначе майката няма да оживее. Успях да завържа предните крака на телето с това въже. Искam от теб да го дърпаш леко, когато ти кажа, а аз същевременно ще дърпам главата.

— Но как разбираш... Как се ориентираш там вътре?

— Лесно — усмихна се мъжът. — Е, поне главата от опашката мога да различа и силно се надявам, че съм вързал предните крака. Готова ли си?

Тя кимна утвърдително и хвана напрегнато въжето.

— Добре... Ще чакаш да ти кажа... Сега! Дърпай!

Мейра прехапа устни и дръпна въжето, докато той извършваше кръгообразни движения с дясната си ръка.

— Ох! — извика неочаквано Алън, строполи се на пода и замижа от болка.

— Алън! — неистово сграбчи тя свободната му ръка. — Какво има? Какво става?

Мъжът не отговори. На лицето му бе изписано страдание. По челото му избиха капчици пот. Най-сетне той отпусна мускули, отвори очи и се усмихна смутено.

— Господи! Какъв ужас!

— Какво стана?

— Майката получи контракция, имах чувството, че ръката ми ще стане на сол.

— О, Алън!

Мейра погледна изплашеното животно, което се мятеше на земята. Дишаше тежко, а големите му воднисти очи се въртяха като обезумели на всички посоки и от време на време се спираха върху двете човешки същества с отчаяна безмълвна молба.

— Горкичкото! — прошепна Мейра и докосна топлия хълбок на кравата. После се обърна към Алън с ново решение: — Хайде пак да опитаме, а?

— Чудесна си! — усмихна се той, докато разтриваше рамото си. — Направо прекрасна!

— Остави това. Дай да й помогнем.

— Добре. Знаеш какво да правиш, нали? Не още. Не още. Сега! Браво, дай още малко... леко, леко... Скъпа, справяш се чудесно... Още малко... Още малко... Най-последно!

Той извика победоносно и извади ръката си, цялата покрита с кръв и слуз. Потопи я във ведро с топла вода, наплиска гърдите и рамената си и се насапуни с груб домашен сапун. Изми се хубаво и се избърса с парче меко зебло. Мейра го гледаше със затаен дъх,

поражена от силата и симетрията на тялото му. Раменете му бяха широки, а големите бицепси се очертаваха на ръцете му. Черни къдрави косми покриваха мъжествените му гърди, спускаха се надолу към плоския, стегнат корем и се скриваха под сините джинси, прилепнали плътно до стройните му мускулести бедра.

Той почувства поглед ѝ върху себе си и се усмихна.

— Какво мислиш? Ставам ли?

— Добре си — извърна поглед тя и се престори, че не проявява интерес.

— Хубаво. Сега е твой ред. Събличай се да те огледаме.

— Алън — възкликна възмутено тя, — как можеш да се занимаваш с глупости, когато горкото животно умира!

— Права си! — разкая се той. — Работата преди удоволствията. Хайде!

Откачи дебелината си вълнена риза от един пирон зад вратата, облече я и я закопча несръчно с превързаната ръка. В това време Мейра наблюдаваше младото животно. Телицата се тресеше в пристъп на нова контракция, свиваше немощно крака и мяташе глава от една страна на друга.

— Не изглежда никак добре. Чудя се дали не сбъркахме нещо — обади се разколебано Мейра.

— Чакай само и ще видиш какво ще стане след минута.

Мейра стоеше напрегнато и се взираше в агонизиращото животно.

— Алън, виж! — изведнъж замръзна тя.

От родовия канал се показва малко черно носле, сгушено между две миниатюрни бледожълти копита, завързани с въже, и в следващия миг отново изчезна.

— Браво! Така трябва да бъде — възкликна Алън със задоволство. Наведе се над телицата, разгледа я внимателно и се намръщи: — Изтощена е до смърт. Трябва да ѝ помогнем още малко. Имаш ли нещо против, Мейра? Знам, че това не е най-приятният начин да прекараш неделния следобед, но какво да се прави?

Мейра още се взираше в мястото, където се бяха появили нослето и копитата.

— Алън, но това е чудесно! Никога не съм виждала подобно нещо.

— Ако продължаваш в същия дух, сигурно ще се влюбя в теб — предупреди я тържествено той.

Клекна до кравата, вдигна свободния край на въжето и го подаде на Мейра.

— Ще дърпаме при следващата контракция, разбра ли?

— Няма ли да я заболи?

— Ни най-малко. Повече я измъчва цялото това напрежение.

— Добре. Кажи ми кога.

— Чакай... Сега!

Стъпили здраво на земята, те дръпнаха силно въжето. Също както едно време в училище играеха на дърпане на въже, помисли Мейра.

— Почини си за минутка — каза Алън.

Тя се отпусна задъхана на рамото му и погледна кравата. Цялата глава на теленцето и предните му крака бяха отвън. Кожата му бе гладка като коприна, а очите — големи и черни.

— Алън — прошепна Мейра, — дали ни вижда?

— Разбира се.

Тя се страхуваше, че теленцето, отново ще се скрие в утробата на кравата, ала главата му стоеше навън. В очите му сякаш се четеше молба да го освободят от тесния затвор.

— Да дръпнем пак, а? — попита тя.

— Секунда само. Готова ли си?

Мейра кимна.

— Давай тогава!

Неочаквано съпротивлението в другия край на въжето изчезна, Мейра политна назад и тупна върху купчината сено, а Алън падна до нея. Дватамата се претърколиха в сламата, като се смееха, кашляха и размахваха безпомощно ръце и крака във въздуха.

Изправиха се с усилие, изтупаха праха от дрехите и насочиха вниманието си към новороденото теленце, което лежеше мокро на земята. Майката правеше неуспешни опити да се изправи, вдигаше задните си части и отново се сгромолясваше на пода. Алън развърза предните крака на телето, взе друго парче зебло и бързо изтри малкото телце, докато кожата стана суха и еластична и заблестя на силната светлина на електрическата крушка.

Кравата измуча, събра сетни сили и най-после се надигна. Краката ѝ трепереха, главата ѝ висеше надолу и се клатеше, цялото ѝ тяло се олюляваше. Алън хвана Мейра за ръката и я дръпна назад. Телицата направи няколко несигурни стъпки, спря се и се наведе да подуши и да измие малкото с език.

Алън вдигна нежно теленцето, постави го на крака и насочи главичката му към вимето на майката. Сетне дръпна ръце от него, ала то мигновено падна на земята и зарита безсилно във въздуха с тънките си крачета. Търпеливо, Алън отново го изправи и го закрепил. Този път то се задържа само, като въртеше сляпо главичка на всички посоки. Когато се натъкна на топлата плът на кравата, взе да души с носле, захапа вимето и лакомо засука.

Мейра и Алън стояха отстрани усмихнати и наблюдаваха как теленцето въртеше опашка и бозаеше, а майката нежно ближеше с език розовото му гръбче.

— Е, радвам се, че всичко свърши — въздъхна с облекчение Алън. — Вече имаме още едно голямо здраво теленце.

Очарована, Мейра още не можеше да откъсне очи от двете животни, застанали кротко в отделението. Кравата душеше и миеше рожбата си, като търкаше глава в малкото телце с безкрайна нежност и задоволство. Когато се измори да бозае, малкото сви крачета и се отпусна върху уханното сено. Майката легна до него да го топли и закриля.

— О, Алън — промълви Мейра. — Не са ли прекрасни? Има нещо толкова... Не знам... — не можеше да намери думи да изрази чувствата си.

Ала както винаги, той я разбра и се усмихна:

— Затова харесвам живота във фермата. Човек се изправя лице в лице с природата, с тайната на живота, с природния кръговрат.

— Да — кимна тя. — Толкова си близо до всичко това. Смяната на сезоните, раждането и смъртта...

— Секса и съвкуплението... — добави шеговито той.

— За човек, който се намира близо до природата, ти си твърде тесногръд — стрелна го гневно с очи Мейра.

— Само откакто те срещнах. Иначе по цял ден мислех за разумни неща като разходи за зърно, смяна на културите и така нататък.

Мейра се засмя и отново погледна двете животни, притихнали в ъгъла на отделението.

Алън се обърна към нея и почисти косата ѝ от няколко сламки сено.

— О, виж на какво приличам! — протегна ръка към тила си тя и премести отпред дългата плитка.

— Чудесна си! Изглеждаш така, сякаш си се въргаляла в сено.

— Ти също — засмя се Мейра.

Изтупаха дрехите си, хвърлиха прощален поглед към щастливата двойка и излязоха от отделението.

Алън се отпусна на мек куп чисти чували от зебло и направи знак на Мейра да седне до него.

— Ела да починем минутка. Видя ли Майк?

— В къщата е. Строи голям космически кораб. Предложи ми да се включа в играта, но предпочетох да дойда да те видя — настани се до него тя.

— Значи теленцето е добре, Майк е добре... А как е твоето бебе? — засмя се той, прегърна Мейра с ръка и я привлече към себе си.

— Моето бебе?! — недоумяваше Мейра. — О, баба ли имаш пред вид?

Той кимна.

— Не е като Майкъл — отвърна мрачно тя. — Всъщност Майкъл е много по-независим и самостоятелен от нея.

Алън се засмя и покри с целувки бузите и слепоочията ѝ.

— Ами да ѝ подарим едно „Лего“. Дали ще помогне, как мислиш? — промърмори той.

Мейра се засмя против волята си и се притисна към него.

— Целуни ме — прошепна мъжът. — Още не сме си казали „здравей“ както трябва.

Тя поднесе лице към неговото и затаи дъх, когато устните му се впиха в нейните, а силните му ръце се стегнаха в обръч около нея. Всичко в Алън ѝ харесваше — богатата възбуждаща миризма на мъж, гъстата рошава коса, стегнатото мускулесто тяло, страстните му чувствени устни...

Той се притискаше към нея нежно и настойчиво, докато накрая я повали върху чувалите. Обсипа с милувки лицето ѝ косите ѝ, като ѝ шепнеше гальовно и я целуваше с нарастващ плам. Тя откликна на

ласките му с жажда и неудовлетвореност. Изпитваше наслада да лежи в прегръдката на здравите му ръце, да чувства непреодолимия глад на устните му и топлия му дъх върху кожата си. Той разкопча якето ѝ и прокара пръсти по тялото ѝ. Ръцете му се спуснаха по кожата ѝ, прокраднаха се под ризата ѝ и нежно докоснаха гърдите.

Мейра потръпна от копнеж и усети как Алън се отпусна върху нея и пхна краката си между нейните. Тялото му възбуждащо се притискаше до нейното и движенията му ставаха все по-настойчиви.

— Мейра — прошепна в ухото ѝ той, — толкова те желая... Не можеш да си представиш как копнея за теб, скъпа!

— Алън... — гласът ѝ идваше сякаш отдалеч и издаваше собствената ѝ възбуда. — Алън...

Усети, че ръката му се промъкна между преплетените им тела и разкопча ципа на панталона ѝ. Цялото ѝ същество се стремеше към Алън и го желаше. Бленуваше да се слее с него, да стане част от него. Копнееше да я обладае и покори, ала знаеше, че не бива...

— Алън! — извика по-силно тя.

След кратка борба тя го отблъсна, измъкна се изпод тялото му и седна на чувалите, задъхана и поруменияла.

След миг Алън също се изправи, отдръпна се леко от нея и прикова тъжно очи в земята.

— Причиняваш ми болка, Мейра. Не можеш да продължаваш така безкрайно. Имам чувството, че ще умра.

— Извинявай! — стрелна го с очи нещастно тя и сетне бързо извърна поглед настрани. — Аз съм виновна. Знам, че постъпвам гадно. Но не го правя нарочно, повярвай ми. Желая те не по-малко от самия теб, но не съм... — тя замълча да намери подходящи думи.

— Не си готова — продължи тихо мисълта ѝ той. — Още ли е това проблемът?

— О, Алън! Ти просто не можеш да си представиш в какво положение се намирам.

— Тогава кажи ми! Искам да чуя. Имаш ли нещо против да говорим тук? Да не ти е студено?

— Прегърни ме!

— С удоволствие.

Алън се притисна плътно до нея и тя се сгуши в прегръдката му. Докато я слушаше мълчаливо и замислено, Мейра му разказа за Агнес

— за скандала след отсъствието ѝ в неделя, за държанието на баба ѝ през седмицата и ужасната сцена тази сутрин. От време на време гласът ѝ се разтреперваше и тя с мъка намираще сили да продължи. Когато свърши, тя търпеливо зачака мнението му, ала той се взираше безмълвно в отсрещната стена.

Мейра го погледна крадешком и се изплаши от мрачното изражение на лицето му.

— Алън...? — подкани го колебливо.

Той извърна глава за миг, сетне отново се вторачи в бялата стена. Накрая промърмори:

— Божичко!

— Съжалявам, Алън...

— За какво? Не си направила нищо лошо. Аз трябва да ти се извиня, защото заради мен си принудена да живееш в този ад.

— Сама взех решение. Никой не ме е карал насила.

— Може би. Но все пак съм длъжен да ти помогна. Не можеш да страдаш сама...

— Никой не в състояние да ми помогне.

— Но, Мейра, скъпа, това не бива да продължава!

Мейра мълчеше и с ужас подозираше какви ще бъдат следващите му думи.

— Трябва да я видя. Искам да говоря с нея.

— О, Алън, знам какво мислиш и съм ти благодарна, но положението е безнадеждно. Не можеш да си представиш що за човек е тя. Нищо не е в състояние да я промени.

Мейра стисна нервно ръце в юмруци. Алън взе едната ѝ ръка, погали я, разтвори пръстите ѝ и се заигра с тях, докато младата жена се поуспокои.

— Чуй ме, скъпа. Погледни нещата от тази страна. Ако продължаваш така, няма да постигнеш абсолютно нищо. Най-много Агнес да се отчужди, да се затвори в себе си или още по-лошо — да се разболее. Не е ли така?

Тя кимна с неохота.

— Тогава срещата ѝ с мен не би могла да влоши нещата. Прав ли съм?

Мейра мълчаливо се съгласи и Алън продължи:

— В такъв случай не виждам защо да не опитаме? Щом така и така по-зле от това няма накъде, а съществува, макар и незначителна надежда положението да се подобри.

Замислена върху думите му тя не отговори.

— Кажи „да“ — подсказа ѝ той.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Може би си струва да опитаме. Въпреки че самата мисъл ме ужасява. Не можеш да си представиш колко отвратително се държи понякога. Сигурно ще е груба и надменна, аз ще се притесня, а ти ще се обидиш и няма да искаш повече да ме видиш.

— Не се притеснявай за мен, Мейра. Не съм от тия дето лесно се засягат и се предават. Освен това не нападам беззащитни бабички с юмруци, когато ме ядосат, тъй че може да си спокойна.

— Но... Защо трябва да се подлагаш на всичко това?

— Много просто. Защото искам да премахна всички пречки по пътя ти към моето легло.

Свикнала с шегите му, Мейра порумения и се засмя:

— Има и по-лесни начини да удовлетвориш сексуалните си желания.

— Да — погледна я и неочаквано стана сериозен. — Но никога не съм желал така силно друга жена както теб, Мейра. Никога!

Гледаше я в очите и говореше съвсем искрено. Мейра срещна погледа му за миг, сетне сведе объркано лице и попита тихо:

— Кога?

— Когато кажеш, скъпа. Защо не тук? Аз съм готов — хапа нежно ухото ѝ той.

— Имах пред вид кога искаш да се видиш с баба?

— Кога смяташ, че ще е удобно?

— Не знам... Предпочитам да дойдеш без Майкъл в случай, че тя се държи ужасно. Не искам детето да се разстройва.

— Аз пък мислех, че присъствието му може да ѝ повлияе благотворно.

— Ами! Ако реши да прави сцени, нищо няма да ѝ попречи. Дори и такова ангелче като Майкъл.

— Чакай да помисля тогава. Какво ще кажеш за събота? Майкъл отива на гости у Джими по случай рождения му ден. Поканен е с

преспиване. Така че няма да го има от събота следобед до неделя късно през деня. Тогава ще е най-добре.

— Тази събота? — учуди се Мейра. — Мислех... поне Коледа или другото лято...

— Страх те е, а? Хайде, Мейра! Колкото по-скоро, толкова по-добре. Покани ме в събота на вечеря. Ще донеса бутилка вино и голям букет цветя да я очаровам.

— О, Алън... — Мейра неочаквано почувства прилив на надежда. Може да се случи чудо все пак. Може Алън да спечели Агнес на своя страна, да получи одобрението ѝ, да я убеди, че всички могат да са щастливи, ако не държи така упорито на своето и направи компромис.

В края на краищата кой е в състояние да устои на неговия чар? Той бе толкова прекрасен!

Тя импулсивно го прегърна и го целуна пламенно по устата. Преди Алън да реагира, тя скочи на крака и тръгна към къщата. Той гледаше изненадано след нея и се усмихваше със задоволство.

Мейра отключи страничната врата на къщата, вмъкна се на пръсти в коридора и се отправи тихо към спалнята на Агнес.

В стаята бе тъмно. Единствено светлината от електрическата крушка в коридора разсейваше гъстия мрак. Мейра остана на прага, докато очите ѝ свикнат с тъмнината, сетне видя, че Агнес лежеше върху дебелите възглавници, приковала поглед в отсрещната стена.

Роклята и чехлите бяха на същото място, където ги бе оставила, и по нищо не личеше дали старата жена е ставала или не.

Мейра светна лампата и влезе в стаята.

— Привет, бабо!

Агнес премигна на силната светлина, ала не отговори.

Мейра седна до леглото, протегна се да погали загрубялата ръка на баба си, по която ясно се очертаваха изпъкналите вени, и се вгледа внимателно в Агнес.

— Изглеждаш по-добре. Почина ли си?

Агнес присви устни, но отново не отговори.

— Става ли днес? Яде ли нещо?

— Много си се загрижила! — промърмори старата жена с горчивина. — Не те интересува дали съм жива или не.

— Напротив — отвърна търпеливо Мейра. — Интересува ме. И то много, защото те обичам. И ще те обичам, независимо от това дали в живота ми има... някой друг.

Агнес отново се втренчи в стената.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за ядене? Препечена филийка с яйца на очи?

Старата жена поклати упорито глава, без да я поглежда.

— Е, щом не ти се яде и не ти се говори, ще те оставя на спокойствие — рече весело Мейра. — Искях само да видя как си — стана и тръгна към вратата. По едно време се спря, пое дълбоко дъх и се обърна: — Между другото моят приятел иска де се запознае с теб. Казва се Алън Уилямсън — сърцето ѝ се сви от притеснение и съчувствие. Стрелна с очи Агнес, ала лицето на старата жена беше безизразно. Мейра добави: — Ще дойде на вечеря другата събота.

При тези думи в очите на Агнес сякаш проблесна някакво пламъче. По лицето ѝ се изписа неопределимо чувство, ала в следващия миг тя си възвърна предишното непроницаемо изражение.

Мейра се поколеба дали да каже още нещо. Сетне се отказа, излезе от стаята и затвори тихо вратата след себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В гимнастическия салон както обикновено беше горещо и миришеше на мухъл. Малкото помещение сякаш още кънтеше от гласовете и виковете на отдавна пораснали поколения деца. От ниския таван над сцената висеше самотна звезда. Мейра стоеше до пианото с лист ноти в ръка и гледаше нещастно групата деца на сцената. Обърна се към Джеф, застанал наблиз, и обясни:

— Идеята е следната: северните елени си играят в гората и заспиват. Спуска се нощта. Сцената се затъмнява, остават само няколко сини светлини, небето започват да се сипят снежинки и покриват елените. Толкова е хубаво в книгата, но това тук... — махна отчаяно с ръка. — Мразя коледните представления.

— Не е вярно. Обичаш ги както децата. Проблемът е, че северните елени трябва да танцуват, а хлапетата очевидно не могат — рече той след кратък размисъл. — Искam да кажа, че това не е Националният балет на Канада.

— Естествено, че не е. Но какво друго да правят, като не могат да танцуват? Да бягат по сцената ли?

— Хей, елени! — викна неочаквано Джеф. — Я елате тук!

Децата, облечени като елени, слязоха от сцената, дотичаха до Джеф, скупчиха се около краката му и го погледнаха с очакване. Повечето имаха тъжен и нещастен вид, три вече подсмърчаха, а рогата на едно от тях бяха на границата да паднат.

Джеф се вторачи замислено в тях.

— Мейра, какво ще кажеш, ако скачат? Децата, можете ли да скачате?

Всички кимнаха, при което рогата на въпросното хлапе изтрополиха на земята.

— Чудесна идея! — оживи се учителката. — Остави ги ей там, Томи — добави тя. — После ще ги сложим. Сега всички скачайте! Ей така!

Мейра заподскача из гимнастическия салон, лека и въздушна като перушинка. Малките еленчета я наблюдаваха. Печалното им изражение бе отстъпило място на радост и въодушевление.

Седнал на ръба на сцената, Джеф люлееше крака във въздуха и я гледаше с усмивка. Помисли си колко е сладка, като подскача така в бялата си вълнена рокля. Хубаво бе, че поне за миг бе успяла да се отпусне и да се разведри.

Обикновено бе спокойна и сдържана, мислеше Джеф, В клас се справяше с проблемите търпеливо и с лекота. Ала напоследък изглеждаше необикновено потисната и напрегната. Макар често да се питаше за причината, Джеф бе наясно, че няма шанс да разбере. Въпреки чувството си за хумор и приятелското си държание, тя бе много затворена и потайна. Човек лесно ѝ се доверяваше, ала много трудно можеше да научи нещо за личния ѝ живот.

Той скочи леко от сцената, отиде да вземе рогата на Томи и се върна на предишното си място. Дългите му изящни пръсти се заеха с повредения механизъм...

Зачервена и задъхана, Мейра най-сетне спря на едно място, раздели елените на две групи и седна на пианото. Нагласи нотите и засвири, като едновременно даваше наставления:

— Хайде сега, вие деца минете от тази страна, а вие — от другата. Сега подскачайте бавно в кръг... Малко по-бързо. Слушайте музиката... Добре! Става хубаво. Сега отново се разделете на две групи както преди — Мейра забави темпо. — Сега по-бавно, още по-бавно. Сега полека седнете на земята... така... Лягайте всички!... Заспивайте!... Браво! Отлично!

Някои от спящите елени вдигнаха главички, засмяха се, сетне отново затвориха внимателно очи.

— Добре! — извика учителката. — Снежинки! Ваш ред е!

Музиката се носеше бавно и сънливо. Зад кулисите се показаха снежинките с дълги бели пелерини и лъскави коронки и запристъпваха между спящите елени в такт с музиката.

— Чудесно! — усмихна се с одобрение Мейра. — Сега, снежинки, падайте! Леко... Леко... Леко, казах!

Снежинките разпериха плащове и тупнаха върху елените. Вдигна се прах. Децата отдолу облешиха очи и се разкашляха, а лицата им се зачервиха.

Малкият Томи, който почти не се виждаше под Канди, най-голямата от снежинките, размаха безпомощно ръце, очевидно на ръба да се задуши.

— Канди! — скара ѝ се Мейра. — Снежинките се сипят леко, а не се тръшкат с цялата си тежест върху елените! Махни се от Томи! Тихо, другите!

Дебеличкото момиченце се дръпна от Томи. Като видя мъничкото му сгърчено телце, Мейра се почуди как по-тактично да смени ролята на Канди в елен.

Другите елени нададоха викове на недоволство и се размърдаха. Децата се разшаваха и взеха да се гъделичат. Подът заприлича на мравуняк, бели и кафяви телца се боричкаха, коронки падаха, дрънчаха рога.

Джеф скочи от сцената, приземи се леко на маратонките и отиде да седне до Мейра. Мъчеше се да изглежда сериозен, ала в очите му проблесваха издайнически пламъчета.

Мейра го погледна навъсено, бузите ѝ бяха почервенели.

— Не се смей, Джеф, защото... — помъчи се да измисли някоя заплаха, но напразно. — Не знам какво. В книгата е толкова хубаво, а това... това тук е ужасно... — отпусна уморено ръце върху пианото тя.

В този миг Лиза влезе в салона и прекоси чистия, но захабен с времето под. Двамата се обърнаха да я посрещнат. Нямаше ги още външните признаци на бременността, ала изражението ѝ бе някак позряло и улегнало. Кожата ѝ бе придобила особена мекота и блясък, което ѝ придаваше още по-голям чар.

— Какво става? — попита тя. — Гледах от вратата, но не мога да разбера какво играят децата.

Девојката отмести очи от зачервеното, раздразнено лице на Мейра към дяволитата усмивка на Джеф и бързо извърна поглед настрана, като прехапа устни да не се засмее.

— Започнахме да репетираме коледната пиеса — отвърна Мейра. — Искях да избира нещо отсега, за да не се притеснявам да бързам другия месец и реших, че тази е идеална, тъй като вече имаме коронки и рога.

Погледна мрачно разпилените по сцената деца и обясни на момичето как елените трябва да заспят през нощта и снежинките бавно да ги затрупат.

— Ставайте всички! — викна тя на хлапетата, които се боричкаха и кискаха. — Престанете!

Лиза гледаше с присвити очи сцената и се опитваше да си представи картината, която Мейра току-що бе описала.

— А какво ще кажете... — поде тя и отново спря да помисли. — Какво ще кажете снежинките да носят малки бели кошнички, пълни с нещо... например памук или хартиени снежинки, и когато се носят по сцената, да ги пускат върху елените? Така децата ще са далеч едно от друго и няма да имат възможност да се закачат и борят.

Мейра размисли върху предложението и лицето ѝ светна:

— Чудесно! Лиза, ти си гений! — усмихна се с благодарност на стройното русо момиче и я потупа по рамото. — Джеф и аз ще приготвим кошничките веднага. Това решава всичко!

Отиде да вземе нотите от пианото, а в това време Джеф скочи на сцената, строи елените и започна да сваля рогата им.

Когато Мейра се обърна към Лиза, остана изумена от начина, по който девойката наблюдаваше Джеф. В изражението ѝ прозираше неутолим копнеж и блян. Момичето почувства погледа на Мейра и извърна мигновено глава. Сега на лицето ѝ се четеше единствено сдържаност и безразличие. За момент Мейра се почуди дали любовта и желанието в очите на девойката не са били само плод на въображението ѝ.

Знаеше, че не се лъже.

О, Лиза, помисли тя и сърцето ѝ се сви от съчувствие. Точно сега ли трябваше да срещнеш някой, който истински ти харесва!

— Томи иска да бъде снежинка — съобщи Джеф, като се върна при тях, натоварен с костюмите и коронките. — Не може ли да го сменим с някой?

— Може. Дори знам с кого — тръгна към децата Мейра.

Лиза мълчаливо взе няколко костюма и седна на пейката до пианото да ги сгъне.

— Благодаря, Лиза — каза Джеф.

— Няма защо. Обичам да помагам на госпожица Стийн за коледната пиеса. Децата са много сладки и толкова се радват!

Те се усмихнаха един на друг и бързо сведоха погледи.

— Лиза — промърмори Джеф, — Мейра каза, че си... Нали знаеш.

Момичето кимна, без да вдига очи.

— Надявам се, нямаш нищо против. Че ми е казала, де...

— Няма смисъл да крия — усмихна се тъжно девойката и извърна поглед. — Така или иначе януари всички ще знаят.

— Искях само да ти кажа — сгъна и приглади внимателно една коронка от станиол той, — че ако някога имаш нужда от нещо, с удоволствие ще ти помогна. Не че мога да направя кой знае какво, но все пак... — добави смутено младият мъж.

— Така е. Вече нищо не може да се направи — отвърна тихо тя, изправи се и погледна часовника си. — Благодаря ти все пак, Джеф. А сега по-добре да вървя. В четири и половина съм на преглед.

— При кой лекар?

— Доктор Гош, Първа гинекологична болница.

Джеф замълча за миг, приковал поглед в купа костюми, сетне вдигна очи към Лиза.

— Имам работа към центъра — рече небрежно младежът. — Искаш ли да те закарам? После мога да те взема и да хапнем по някой сандвич. Какво ще кажеш?

— Не, благодаря. Има рейс дотам. Спира точно пред сградата на болницата.

— Хей, защо реагираш така остро? Да нямаш нещо против червените корвети? — опита да се пошегува той.

— Не, но имам нещо против съжалението. Правиш го от съжаление към мен, затова предпочитам да взема автобуса.

Тя се обърна и излезе бързо от стаята тъкмо когато Мейра се върна с рогата на Канди.

Джеф се усмихна с неудобство.

— О, не! Чу ли това? Убит пред свидетели — добави нещастно той.

— Мисля, че тя каза истината, Джеф, така както я вижда и чувства.

— Сериозно ли говориш?

— Да. А не е ли така? — тя погледна кротко момчето. На лицето му се четеше болка.

— Не знам, Мейра. Влюбих се в нея още от пръв поглед. Никога не си бях представял, че ще срещна такова момиче — и красиво, и

умно, и мило, и забавно. И после изведнъж — хоп! Откривам, че е бременна от друг...

Думите му секнаха. Мейра го наблюдаваше със съчувствие и разбиране. В неговия безгрижен и осигурен живот това навярно бе първият сериозен проблем, с който се сблъскваше. Никой не бе в състояние да му помогне. Сам трябваше да се пребори и да вземе решение.

— Ала дори и сега — продължи той — не мога да я забравя. Непрекъснато мисля за нея, искам да ѝ се обадя, да чуя гласа ѝ, но като се сетя за... за детето... не знам какво да правя.

— По-добре реши! Заради теб самия и заради нея.

— А не е ли късно? — възкликна той с горчивина... — Може би тя вече е направила избор. Нали чу какво каза преди малко? От поведението ѝ става ясно какво е отношението ѝ към мен.

Мейра прикова очи в измъченото му, нещастно лице и се изкуши да му каже за начина, по който девойката го бе гледала преди минути.

По-добре да не се бърка, реши тя. Не им е лесно, но сами трябва да се разберат. Ако се намеси, положението може единствено да се влоши.

Мейра и Джеф безмълвно събраха останалата част от костюмите и последваха веселите деца по коридора към класната стая.

— И така — поде Джо, — ще ми кажеш ли какво става?

Тя седеше срещу Мейра на един от малките чинове в празната класна стая, вдигнала крака върху плота и опряла брадичка на свитите си колене.

— С кое? — намръщи се Мейра при вида на една рисунка, изобразяваща смачкано куче.

— С оня тип. Хайде, Мейра. Стига си се правила на потайна! Не можеш да го криеш в гардероба, я!

— Де да можех наистина! — рече замечтано Мейра. — Да го държа в гардероба и да го пускам само когато ми се иска да... — тя замълча и се изчерви, а Джо подскочи.

— Какво? Малко екшън, а? Хм, тук става нещо.

— Да, Джо. Но и аз не знам още какво — добави бързо тя.

— Въпрос на време — червенокосата жена се наведе да вземе от близкия рафт едно несръчно подобие на котка, изработено от пластилин. — Хубава играчка! Моят професор по изкуство би казал „трогателно примитивно“! Какво куку беше горкият!

Мейра се засмя.

— Баба ти как го приема? — погледна я Джо.

— Никак. Плаши ме до смърт, защото изобщо не реагира. Иначе се държи нормално, весела е, но стане ли въпрос за Алън — все едно, че не съществува. Сякаш е плод на въображението ми или нещо такова.

— Е, не е чак толкова зле. Какво те притеснява?

— Не знам докога ще издържи така. Освен това утре той ще дойде на вечеря — добави Мейра и потрепери от страх.

— Уау! — подсвирна Джо. — Вълкът отива право в кошарата. Какво сте намислили? Да не ти иска ръката?

— Не, разбира се. Какво говориш! Идеята беше негова. Иска просто да се срещне с баба и се надява, че щом се запознае с него, Агнес няма да е толкова против нас... Така де, да се виждаме.

— Планът не е лош. Но какъв е смисълът, Мейра? Смятате само да излизате по срещи и да си държите ръцете в киното през следващите двадесет-тридесет години или имате по-сериозни планове за бъдещето?

— Засега нищо определено — отговори Мейра и добави искрено... — Всъщност не знам, Джо. Има толкова много неизвестни. Освен това още е много рано да мислим за такива неща. Ние само...

Ала Джо не я слушаше. Гледаше съсредоточено вратата, а в зелените ѝ очи проблясваха дяволити пламъчета.

— Виж ти! — рече тя с подчертано отношение и добави мислено: „Виж ти! Виж ти!“

Мейра проследи погледа ѝ. Сърцето ѝ подскочи и заби лудо в гърдите.

На прага стоеше Алън с каскет, работни дрехи и ботуши. На силната светлина на електрическата крушка от коридора, косата му блестеше като бронзова, а красивото му лице сякаш бе оградено в златен ореол.

Джо го гледаше с неприкрито възхищение.

— Страхотен мъж! — обърна се тя към Мейра. — Първокласна стока!

— Здравей, Мейра! Приятелката ти ми харесва — прекоси стаята Алън и се настани върху един от малките чинове.

— Джо Морис, Алън Уилямсън — каза автоматично Мейра, все още замаяна от неочакваната му поява.

— Радвам се да се запознаем, Джо. Мейра много ми е говорила за тебе.

Джо обаче не си падаше много-много по любезностите, затова премина направо към въпроса:

— Чувам, че се каниш да посетиш вълка в бърлогата му. Страх ли те е? Да не си размислил?

— Нищо подобно! — отвърна весело Алън. — Не мога да разбера защо всички вдигате такъв шум за една бабка. Сигурен съм, че в момента си седи вкъщи и ми плете чорапи в знак на благодарност — облегна се удобно той и протегна дългите си крака.

— Благодарност ли? — премигна Мейра в недоумение. — За какво?

— Ами затова, че проявявам такъв интерес към внучката й — отговори съвсем невинно той.

Джо избухна в смях.

— Така ще да е! — скочи от чина тя и тръгна към вратата, като добави пътьом: — Или може би слага арсеник в шерито. Чао, деца! И умната! — затвори внимателно вратата след себе си, ала миг след това я отвори и подаде глава: — Господи, как ми се иска да можех утре да наблюдавам отнякъде вашето малко задушевно празненство!

— Садистка! — отбеляза мрачно Мейра.

Джо се изкиска и се скри от погледите им.

— Голям образ, а? — усмихна се Алън.

— Обичам я. Вдъхва ми оптимизъм — тя го погледна. — А къде е Майкъл? Защо си в града?

— Трябваше да докарам едно теле до ветеринарния лекар и заведох Майкъл у Хилда. Оставих ги да пекат кифлички с шоколад, но като гледах как Майкъл опустошава шоколада, съмнявам се, че е останал за кифличките.

Мейра се засмя, ала миг след това придоби загрижено изражение.

— Какво теле? Нали не е нашето?

— Не, скъпа — усмихна се той с любов. — Нашето яде като слон и припка като лудо. Горката му майка е станала кожа и кости да тича подир него.

— А, добре — въздъхна тя с облекчение. — Имам слабост към това животинче. А какво е другото теле?

— Едногодишно. Оплело се в бодлива тел и има няколко тежки рани. Доведох го при лекаря да го зашие. Ще бъде готово... — погледна часовника си — ... след час. Тъй че имаме на разположение един час. Искаш ли да се разходим?

— Ти май никога не се отказваш, а? — усмихна се тя е обич и привързаност.

— Никога. Ела тук да те целуна.

С усмивка на уста тя прекоси стаята и потъна в обятията му. Вдигна лице към неговото и потръпна, когато устните им се сляха й по тялото й премина гореща вълна на желание. Той я притисна до себе си и прошепна:

— О, Мейра, не можеш да си представиш какво удоволствие изпитвам да те държа така в прегръдките си! Цял ден съм бил навън на студа, разтоварвах бали сено за добитъка, а сега съм до теб. Толкова си сладка и топла...

Тя се засмя, дръпна се от него и седна върху чина:

— Е, сега вече съм спокойна, като знам, че предпочиташ да си с мен, отколкото да пренасяш бали сено.

— Невинаги — отвърна той с привидно сериозен тон. — Само когато навън е студено.

Мейра отново се засмя и той я погледна с радост.

— Така е по-добре. Като се смееш, де. Когато влязох преди малко, беше много напрегната — лицето му помръкна. Вторачи се в нея със загриженост. — Мейра, наистина ли се притесняваш за утре?

— Никой не обича неудобните ситуации, Алън. А баба е спец по тях.

— Сигурна ли си, че ще се държи лошо?

— Не — поклати глава тя. — С нея човек никога не може да бъде сигурен. Ако иска, тя е мила, забавна и чаровна. Не знам какво да очаквам и това ме плаши.

— Нямах ли представа как ще се отнесе към мен?

— Ни най-малка. Каза, че аз съм те поканила на вечеря и не я интересува. Съгласи се обаче да направи ябълков пай. Убедена съм, че никога не си опитвал такъв божествен сладкиш — добави тя.

— Значи още не съм я видял и вече едно на нула за нея.

Алън отново я взе в прегръдките си и устните му се спуснаха по бузите, челото, устните и врата ѝ. Ръцете му пробягнаха по тялото ѝ. Целувките му ставаха все по-страстни и пламенни, докато накрая той се дръпна с усилие и се засмя неловко:

— Божичко, това е истинско мъчение! Хайде да излезем навън, защото ще полудея!

— О, бабо, сладкишът мирише божествено! — отвори фурната Мейра и надникна вътре. — И пилето вече е почти готово. Нали изглежда съблазнително? — погледна часовника и се сепна. — Боже! Ще дойде след половин час. Отивам горе да се преоблека. После ще подредя масата и ще направя соса.

Агнес промърмори нещо.

Мейра погледна баба си. Тя седеше на масата, пиеше чай и наблюдаваше стройната, пъргава фигура на внучката си.

— Бабо!

— Да?

— Нали ще се държиш мило?

— Какво значи „мило“? — лицето на възрастната жена бе непроницаемо.

— Ами да говориш, да си любезна и да не казваш нищо дето... нали разбираш?

— Щом толкова се притесняваш за държанието ми, май по-добре да си стоя в стаята, а? — остави нарочно чашата на масата тя. — Тогава ще си спокойна. Това ли искаш, Мейра?

— Какво говориш! Идеята е да се запознаете. Искам просто да си мила.

— Не виждам какво ме засяга. Той не е мой приятел, а твой.

— Бабо — едвам потискаше раздразнението си Мейра, — държа много и на двама ви. Ще ми бъде приятно, ако се уважавате и се разбирате. Единственото нещо, за което те моля, е просто да опиташ.

Агнес гледеше през отворения прозорец.

— Трябва скоро да извадим пая.

— Бабо!

— Добре, Мейра — отвърна механично Агнес. — Ще бъда мила и любезна. Няма да плюя в супата и да разливам сос по панталона му, нито да се подигравам на прическата му.

Мейра се усмихна недоверчиво, прегърна баба си и изскочи от кухнята, като свали престилката си по път. Агнес я наблюдаваше, докато излезе, сетне си наля още една чаша чай. Лицето ѝ бе съвършено безизразно.

Малко по-късно на вратата се позвъни.

Мейра, облечена в бледожълт копринен гащеризон с дълги ръкави, запали последната свещ на масата и хвърли тревожен поглед наоколо. После избърса ръце в една кърпа и изтича да отвори вратата.

— Алън! — извика задъхано тя.

Той стоеше на прага с букет цветя и бутилка вино и се усмихваше. Изглеждаше още по-голям и внушителен в малкия ѝ дом. Носеше кожено яке, официален панталон и жълтеникавокафяв пуловер. Косата му бе грижливо сресана, а трапчинката грееше на бузата му.

— Здравей, Мейра. Изглеждаш чудесно!

Мейра тихо се засмя и го покани в коридора.

— Ти също — прошепна тя. Погледна крадешком през рамо, повдигна се на пръсти и го целуна. Помогна му да си свали якето, взе бутилката вино и цветята и го поведе към гостната.

Там Агнес седеше кротко на дивана, плетеше и гледаше телевизия.

— Бабо, това е Алън Уилямсън. Алън, моята баба, Агнес Стийн.

Агнес взе дистанционното управление да изключи телевизора и се усмихна любезно.

— Здравейте, господин Уилямсън. Как е времето навън?

— Още не е много студено, госпожа Стийн. Но вятърът се усилва и прехвърча сняг. Може да има буря през нощта.

Без да се смущава, той влезе в стаята седна на стола, който му посочи Мейра, и се усмихна на Агнес. Мейра потисна желанието да се наведе и да го целуне по трапчинката на загорялата буза.

— Отивам в кухнята — обади се притеснено тя. — Трябва да приготвя картофеното пюре.

— Да ти помогна с нещо? — попита Алън.

— Не. Стой тук и си поговори с баба. Вечерята ще е готова след няколко минути.

Мейра се втурна към кухнята и взе да бели припряно картофите, като се вслушваше напрегнато в тихия разговор, долитащ от съседната стая. По едно време за своя изненада чу острия, писклив смях на баба си, придружен от дълбокия, плътен мъжки тембър на Алън.

Смяят се, отбеляза удивено Мейра. Тя го хареса!

Спря се по средата на кухнята с миксер в ръка и лицето ѝ засия от радост.

Но това е прекрасно! Алън беше прав! Трябваше отдавна да го поканя.

Погледна критично масата. Премести една салфетка сантиметър вляво, докосна вазата с цветята от Алън и застана на вратата към гостната.

— Вечерята е готова — съобщи тя.

— Чудесно! — усмихна се Алън. — Цял ден нарочно не съм ял. Госпожо Стийн? — спря се до стола на Агнес, предложи ѝ ръка и я въведе в столовата.

Настаниха се около голямата старомодна маса с дърворезба и Мейра поднесе салатата. По време на вечерята тя слушаше Агнес с растящо удивление. Никога не бе виждала баба си толкова изискана, вежлива и словоохотлива.

Старата жена разправяше спомени и случки ѝ умело разпитваше Алън за фермата и живота му, за семейството и Майкъл. Алън бе спокоен и любезен, отговаряше искрено на въпросите ѝ и слушаше с интерес разказите ѝ за Калгари от началото на века.

Изглеждаше невероятно красив. Силното му мъжко присъствие се чувстваше осезателно в този дом, обитаван години наред само от жени. Широките му рамене, силните му ръце, дълбокия, плътен глас бяха нещо свършено необикновено и вълнуващо на масата, на която малцина мъже бяха гостували през последните четиридесет години.

Всичко върви много добре, помисли щастливо тя, докато сервираше основното ястие. Вече бяха изоставили любезностите, обръщаха се с малки имена, пиеха вино и разговаряха с лекота.

Дори и сосът бе станал хубав като никога, помисли Мейра, а какъв ли бе ябълковият пай?

Алън тържествено ѝ направи комплимент за готварските умения и ѝ хвърли закачлив, многозначителен поглед, който я накара да се разсмее. Дори Агнес призна, че храната е изненадващо хубава, но не пропусна да подчертае, че тя е научила Мейра на всичко.

След напрежението през изминалите дни, суматохата около подготовката на вечерята и непрестанните тревоги за държанието на баба ѝ, Мейра се чувстваше изморена до смърт. Хапваше и се усмихваше, слушаше ги с любов и сякаш се носеше на голям златен облак от удоволствие и облекчение.

Едва по-късно, когато си почиваха след вечерята на чаша кафе, в съзнанието ѝ засвети предупредително червена лампичка и тревожно предчувствие смути веселото ѝ настроение.

Нещо не бе в ред. Нещо ставаше с баба ѝ...

Стрелна с очи Агнес. Тя седеше наперено начело на масата с най-хубавата си рокля от тъмносиня коприна и огърлица от перли. Буйната ѝ сива коса бе като сребрист ореол около главата ѝ, а дребната ѝ слаба фигурка изглеждаше фина и елегантна. Лицето ѝ бе оживено, очите ѝ блестяха, а бузите ѝ бяха розови.

Прекалено розови, помисли смутено Мейра. Агнес не приличаше на себе си. Беше твърде... Твърде каква?

Не можеше да определи какво не е в ред, ала в гърдите ѝ се надигна безименен ужас, сякаш в гърлото ѝ се вкопчи леденостудената ръка на страха. Испита налудничаво желание да изведе Алън оттук, да ги раздели, да попречи на Агнес да направи, каквото бе решила.

— Е, Алън — поде весело тя и скочи на крака, — ще ми помогнеш ли да почистим масата? Може да измием чиниите, докато баба си почива.

— Разбира се — надигна се Алън.

— Седнете и двамата — обади се неочаквано Агнес. В безгрижния ѝ, на пръв поглед приветлив тон се прокрадна ледена нотка.

Двамата млади хора се върнаха на местата си и я погледнаха. Тя се усмихна, очите ѝ блестяха на светлината на свещите:

— Имаме такъв приятен гост, Мейра. Чиниите могат да почакат. Да си поговорим още малко, а?

Сърцето на Мейра заби лудо в гърдите ѝ. Настъпи Алън по крака. Той се усмихна и притисна коляно до нейното под масата, без да

усеща растящото ѝ напрежение.

— Е, Алън — поде небрежно Агнес и му се усмихна от другия край на масата. — Разбрах, че си вдовец.

— Да — отвърна тихо той.

— Аха. И от колко време?

— Почти две години.

Мейра му наля още кафе. Той и благодари мълчаливо и си сложи захар.

— Как почина жена ти, Алън? — попита Агнес. Лицето ѝ бе оживено от интерес.

— Виж какво, бабо — намеси се Мейра. — Не мисля, че Алън...

— Млъкни, Мейра — срязва я остро старицата. — Та, как почина жена ти, Алън?

Алън остави чашата на масата и я погледна в очите.

— При нещастен случай.

— Разбирам — рече жизнерадостно тя, сякаш водеха най-обикновен разговор за времето. — Какво се случи, Алън?

— Бабо! — извика гневно Мейра. — Престани! Няма да ти позволя...

— Какво се случи? — рече невъзмутимо старата жена, сякаш Мейра изобщо не беше в стаята.

Мейра вече бе сигурна, че най-лошите ѝ предчувствия ще се сбъднат. Разговорът не беше случаен. Агнес предварително знаеше отговорите на въпросите, които задаваше, защото Мейра и бе разказала накратко подробностите около смъртта на жената на Алън.

Тя го погледна тревожно. Бе стиснал здраво зъби, а ръцете му бяха свити в юмруци под масата. Иначе лицето му бе напълно безизразно.

— Падна от терасата, Агнес — отговори той, като я гледаше право в очите.

— Аха — кимна безучастно тя. — И защо? — той се взираше в нея. — Защо падна? Да не би парапета да се клатеше? А ти знаеше ли за това?

Потресен, Алън я гледаше безмълвно.

Мейра седеше ужасена между двамата и цялата гореше от срам. В гърдите ѝ постепенно се надигаше ярост. Беше разгневена, ала абсолютно безпомощна, също като в кошмарен сън, където човек

вижда надвисналата опасност, ала е безсилен да помръдне, да избяга или да направи каквото и да е.

Посегна и сграбчи ръката на Алън, като хвърли на баба си разгневен поглед.

— Защо, Алън? — повтори Агнес и добави уж съвсем в реда на нещата: — Като единствен роднина на Мейра смятам за своя отговорност да разбера що за човек си. Трябва да знаем предварително, ако проявяваш небрежност към сигурността на жена си. Не е ли така? — за пореден път тя се усмихна приятелски и вежливо и отпи от кафето.

Настана мъртва тишина. Само пламъкът на свещите тихичко съскаше и пропукваше.

След една безкрайна вечност, както ѝ се стори, Алън отмести стола назад, изправи се, сгъна педантично салфетката ѝ я пусна в чинията.

Мейра вдигна измъчено очи към него и той докосна нежно рамото ѝ.

— Извини ме — каза ѝ тихо, — но трябва да си вървя. Благодаря за вечерята, Мейра.

— Алън! — протегна отчаяно ръка да го задържи и хвърли поглед към баба си.

Агнес седеше гордо и невъзмутимо зад ниската сребърна ваза с цветя. Лицето ѝ бе спокойно, ала очите ѝ блестяха победоносно.

Мейра взе решение.

— Почакай, Алън. Ще дойда с теб.

— Мейра... — възрази той. В гласа му прозираше напрежение.

— Ще дойда, Алън — прекъсна го решително тя. — Не желая да стоя в тази къща повече нито минута. Искам да отидем на разходка или някъде другаде. После вероятно ще се обадя на Джо да прекарам нощта у тях. Ще дойдеш ли горе само за малко да се преоблека?

Без да се обръща, тя излезе бързо от стаята и Алън я последва по стълбите.

— Това е всекидневната — прошепна задъхано тя. — Почакай тук, ако искаш, докато...

— Мейра, погледни ме! — хвана я за раменете и повдигна брадичката ѝ така, че да вижда лицето му. В сумрака на коридора в очите ѝ се надигнаха яростни сълзи. — Скъпа! Любима... —

промърмори той, изтри сълзите ѝ и я целуна нежно по лицето. — Не се тревожи за мен. Нищо ми няма. Не го прави заради мен.

— Не го правя заради теб, Алън, а заради себе си. Наистина не мога да остана тук с нея, след като си отидеш. Не знам какво мога да извърша.

Той отново я привлече към себе си и я притисна силно в прегръдките си. Разтреперана, тя зарови лице в гърдите му и се заслуша в сърцето му.

— Добре — пусна я накрая той. — Ти решаваеш. Но побързай, преди да се е случило нещо. Мога да се владея, но предпочитам да не я виждам повече.

Мейра влезе в стаята си и се появи почти мигновено, облечена с джинси, пуловер и ботуши. В ръка носеше якето си.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Сигурна ли си, че искаш това, Мейра? Не е ли по-добре да останеш тук и да поговориш с нея?

— Не тази вечер — поклати глава твърдо Мейра.

Той я последва надолу, взе коженото си яке от гардероба в антрето и се спря да я изчака. Мейра застана на вратата на столовата.

Агнес седеше на мястото си точно където я бяха оставили. Лицето ѝ бе празно и безизразно. Гледаше втренчено цветята и не помръдваше.

— Съжалявам, бабо — рече тихо Мейра. — Не исках да става така, но действително не мога да остана тук след всичко, което направи. Мисля, че този път отиде твърде далеч.

Тогава Агнес вдигна поглед и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Моля те, Мейра — прошепна тя. — Не ме оставяй сама! Знаеш колко ме е страх през нощта. Моля те! Извинявай! Наистина съжалявам! — сълзите ѝ се търкаляха по бузите ѝ и падаха по покривката на масата.

— Мейра — промърмори Алън, — може би трябва...

— Сълзите няма да помогнат, бабо — поклати глава младата жена. — Не и този път. Ще се върна, когато почувствам, че съм в състояние да говоря с теб, но не знам дали ще е скоро — лицето ѝ бе сдържано и спокойно.

Хвана Алън под ръка и излезе бързо от къщата, без да се обръща.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Навън вилнееше буря. Снегът се блъскаше яростно в стъклата и затрупваше пътя. Силният вятър вдигаше големи бели облаци пред камиона и шосето почти не се виждаше в снежната виелица. Хванал здраво волана, Алън караше внимателно и се взираше с усилие през заледеното стъкло. Гледаше да се придържа към бялата линия в средата на магистралата за по-голяма сигурност.

Излезе от града и инстинктивно пое по пътя към фермата, като търсеше познати предмети да се ориентира в непрогледната тъма и снежната стихия. От време на време извъръщаше глава към Мейра, която седеше до него, безмълвна и напрегната.

Накрая спря в една отбивка, обърна се към Мейра и я пое в прегръдките си. Тя се сгуши с благодарност до гърдите му и почувства сигурност и топлина от властното му мъжко присъствие.

— Мейра? — прошепна той.

— Да?

— Добре ли си, скъпа?

— Божичко, Алън, тя беше отвратителна! Не съм и подозирала, че е способна на подобна мерзост. Толкова съжалявам!

— Да. Тя действително е в състояние да довърши човек — усмихна се мрачно той. — Как от всички възможни теми избра точно тази, с която да ме нарани и да ми причини болка! — замълча за миг и накрая прошепна на ухото ѝ: — Мейра, винаги съм изпитвал вина за онзи парапет.

— Алън, станало е нещастен случай! Вече всичко е минало. Няма нищо общо с нас — размърда се притеснено в ръцете му. — Чувствам се ужасно, че Агнес се държа толкова лошо и ти бе принуден да я изтърпиш само заради мен.

— Чуй ме, Мейра. Не се засегнах чак толкова много. Реших да си тръгна, защото видях, че положението е безнадеждно, а не исках да ѝ позволя да ме докара до състояние, в което да кажа нещо наистина ужасно. Нямах абсолютно никаква вина за случилото се. В края на

краищата идеята за посещението бе моя, нали? Ти се опита да ме предупредиш, но аз като последния самонадеян глупак си помислих, че мога да я спечеля, ако ми се удаде възможност. Не те коря за нищо, скъпа! — той я погледна. Младата жена бе заровила глава в гърдите му и косата ѝ блестеше на неясната светлина в камиона. — Слушаш ли, Мейра?

Тя вдигна очи и кимна. На бледото ѝ лице още се четеше болка.

— Исках само да ти кажа, че не виня и нея. Тя не е чудовище, Мейра, а една тъжна и самотна старица, която се страхува да не те изгуби и се опитва всячески да те задържи. Знам, че методите ѝ са ужасни, но не мога да я мразя за това. Бог ми е свидетел, че ако бях на нейно място и съществуваше и най-малка вероятност някой да те отнеме, щях да се боря със зъби и нокти. Тя се намира в безизходица и отчаяно се мъчи да запази единствения човек, когото обича. Такъв е животът, Мейра.

При тези думи страховете, тревогите и отчаянието, които се бяха натрупали в душата ѝ през изминалите месеци, се отприщиха и сълзите ѝ рукоаха. Алън я милваше по гърба и ѝ нашепваше утешителни слова.

Постепенно Мейра се успокои, утихна в обятията му, като от време на време леко потреперваше! Алън потърси в джоба си салфетка и нежно избърса лицето ѝ, сякаш беше на годините на Майкъл.

— По-добре ли си?

— Страхувам се, че те намокрих — кимна тя и се усмихна смутено. — Извинявай, Алън. Обикновено не правя такива неща.

— Крайно време беше — отвърна той със задоволство. — Имаше нужда да си поплачеш. Дълго време си потискала напрежението и нещастieto, Мейра.

— Прав си. Наистина се чувствам по-добре — обърна се към него и се усмихна — искрена, лъчезарна усмивка. Изглеждаше по-свободна ѝ щастлива от всякога. — Всъщност чувствам се прекрасно.

— Браво! — целуна я топло, изправи се в седалката, посегна към ключа и ѝ хвърли въпросителен поглед. — А сега?

— Какво имаш пред вид?

— Накъде отиваме? Искаш ли да те закарам обратно вкъщи да поговориш с нея или все още държиш да спиш у Джо?

— Искам да дойда с теб у вас — заяви Мейра без колебание.

Той я погледна и замълча изненадано.

— Ако нямаш нищо против, разбира се — добави тя и го стрелна смутено с очи.

— Ако отидем във фермата — изучаваше внимателно лицето ѝ той, — няма да можем да се върнем през нощта. Агнес ще бъде сама, а знаеш, че се страхува. Готова ли си въпреки това да дойдеш?

— Да. Виж какво — намръщи се тя, като грижливо подбираше думите си. — Хората трябва да отговарят за постъпките си. Наистина обичам баба и винаги ще се грижа за нея — тя се обърна към него. Очите ѝ бяха искрени. Той кимна в знак на разбиране. Мейра се втренчи в стъклото и продължи: — Но тя не може повече да се държи както досега. Никой няма право да бъде толкова лош и да живее безнаказано. Агнес трябва да научи по някакъв начин, че не може да постига своето с грубости и сцени и че трябва да бъде мила и добра, ако иска и хората да са такива с нея. Досега постъпвах глупаво, като ѝ позволявах да ме изнудва и да ме командва както си иска, защото се страхувах да не се нарани или да не ѝ стане лошо в мое отсъствие.

— Мейра — предупреди я меко той, — тази опасност все още съществува. Трябва да бъдеш подготвена за това, скъпа. Тя може да не си е направила изводи толкова бързо. Имаш ли сили да се изправиш лице в лице с всичко, което може да се случи?

— Трябва, Алън — вдигна рамене тя. Лицето ѝ бе студено и сдържано. — Иначе цял живот ще ме разиграва. Ако отстъпя сега, следващия път ще опита отново. Измъчва ме мисълта, че ще бъде сама и ще страда, но въпреки това няма да се върна.

— Добре — рече той след кратък размисъл. — Не съм убеден, че утре сутринта ще разсъждаваш по същия начин, но приемам решението ти. Тази вечер Майк го няма, така че можеш да спиш в леглото му.

— Алън, в тази студена, бурна нощ... и след всичко, което се случи... Чувствам се толкова... — замълча, докато търсеше най-подходящите думи. Накрая го погледна в очите и рече прямо: — Не искам да спя сама.

Той се вторачи в нея. Лицето му се виждаше едва-едва на смътната светлина от контролното табло.

— Мейра — прошепна дрезгаво Алън, — сигурна ли си, скъпа? Не искаш ли да изчакаме още малко?

— Какво е това колебание и нерешителност! — възкликна тя, привидно възмутена. — След всичките ти намеци мислех, че ще подскочиш от радост при предложението ми.

— Намеците са едно — взе я в прегръдките си той и се засмя пресипнало, — а да ти се сбъднат мечтите — съвсем друго.

Мейра се усмихна и го целуна до врата. Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Надявам се, че не се шегуващ, малката. Иска ми се да вярвам, че няма да се забавляваш с мен само една нощ и на другия ден да ме изриташ като мръсно куче. Аз съм почтен човек, имай го пред вид.

— Не се шегувам, Алън — прошепна тя и се усмихна. — Наистина не се шегувам.

Той кимна, включи на скорост, запали камиона и подкара бавно в снежната вихрушка. Щастлива и доволна, Мейра се настани близо до него и сложи ръка върху здравото му мускуесто бедро. Навън бурята беснееше и покриваше всичко с дебела пухкава пелена.

Малката ферма беше светла и топла, като самотен остров в огромно развълнувано море. Изтръскаха снега от ботушите си, запалиха буен огън в печката и се настаниха наблизко да се сгреят и изсушат.

Сетне сред весели шеги и смях свариха какао, направиха пуканки и ги отнесоха във всекидневната. Отново седнаха до огъня. Скоро стана горещо и свалиха пуловерите. Алън затъмни стаята. Всичко се обагри в оранжевочервеното сияние на високите пламъци. По тавана и стените заиграха причудливи сенки.

Той хвърли няколко големи меки възглавници върху губера пред печката и се изтегна с удоволствие, като привлече Мейра до себе си. Тя скръсти крака, облегна се на хълбока му и се загледа в прациящия огън. Двамата отпиваха от топлото сладко какао и хрупаха пуканки.

— Знаеш ли, много обичам огъня — сподели замечтано тя. — Вечер, когато баба си легне, паля камината, сядам пред нея, гледам огъня и мисля с часове.

— За какво? — погали я той.

— Повечето време за теб — призна Мейра. — Напоследък имаше нощи, когато толкова много те желяех, че бях готова да дам

всичко, за да си до мен.

Той се засмя, премести празните чаши и купата с пуканки настрана и нежно я дръпна за плитката.

— Значи така, а? И какво смяташе да правиш с мен, ако не е тайна?

— О, най-различни неща. Не можеш да си представиш как се развихря въображението на човек в зимна вечер пред огъня. Алън — възкликна тя с неочаквана тревога, — какво правиш?

— Спокойно! Искам да пусна косата ти да видя как ще изглежда.

Мейра затвори очи и се остави с наслада в ръцете му. Алън разплете внимателно плитката. Косата ѝ се разпиля върху раменете и се спусна по гърба ѝ като златисточервен водопад.

— Божичко, Мейра... — промълви той с разтреперан глас. Изправи се, привлече я към себе си и зарови лице в благоуханните ѝ къдрици. Сетне се отдръпна, погледна я в очите и рече простишко: — Обичам те!

— И аз те обичам, Алън — прошепна тя. — Много!

Без да откъсва взор от сивите ѝ очи, той посегна към ризата ѝ, бавно я разкопча и я свали полека от раменете ѝ. Сведе глава към шията ѝ и я обсипа с целувки.

С връхчетата на пръстите си помилва голата ѝ плът. Мейра потрепери. Алън нежно смъкна сутиена ѝ и под дантелените чашки се откриха стегнатите ѝ гърди. Докосна зърната ѝ и те се втвърдиха от възбуждащия допир. Тя безмълвно се взря в очите му и жадно се нахвърли върху устните му.

Какво блаженство, помисли Мейра, Най-сетне можеше да му се отдаде на воля, след като толкова дълго бе потискала желанието си. Ала тази нощ бяха заедно и нищо не можеше да ги раздели.

Алън се подпря на лакът и плъзна поглед по съвършените ѝ форми, позлатени от светлината на огъня.

— Каква красота! — промълви той. — Каква красота!

Наведе се и целуна първо едната ѝ гърда, после другата, като прокара леко език по зърната ѝ.

Тя простена от удоволствие. Сетне я повали на възглавниците, разкопча джинсите ѝ и ги издърпа нетърпеливо надолу заедно с бикините.

През цялото време, докато милваше изящните очертания на тялото ѝ, той шепнеше колко е красива, колко я обожава и желае.

Окъпана в червените отблясъци на огъня, Мейра лежеше на меката постелка и го гледаше. Навън бурята виеше и стенеше около стрехите на къщата и тяхното малко осветено пространство беше като свещен храм, светилище на топлина, любов и сигурност сред яростта на нощта. Всичко изгуби значение и престана да съществува. Остана само мига и жаждата да бъде в прегръдките му, поривът да се слее с тялото му в едно цяло, да разтвори личността си в неговата. Нашепваше му мили слова, откликваше насърчително на ласките му. Нежностите я изпълваха с копнеж и неудовлетвореност, всяка фибра от тялото ѝ потръпваше при най-лекото му докосване. Алън се изправи да се съблече и тя го проследи с поглед:

— Алън, толкова си красив! — промърмори Мейра. — Скъпи... Такъв хубав мъж...

Релефните мускули на ръцете и гърдите му се издуваха и подскачаха под бронзовата му кожа, а гъстият къдрав мъх на гърдите му беше позлатен на светлината на огъня. Изглеждаше като статуя, божествено същество, изваяно от благороден метал.

Цялото му тяло издаваше възбудата и желанието му. Мейра протегна ръце към него, изгаряше от копнеж да се слее с Алън. Ала той не искаше да бърза. Легна до нея и я привлече към себе си. Пръстите му потънаха в меката ѝ кадифена плът. Обсипа с целувки лицето, гърдите, корема ѝ. Сетне устните му се устремиха надолу и оставиха гореща следа от изящни целувки. С необикновен плам и забрава тя се остави напълно във властта му, докато тялото ѝ се разтвори като роза.

Тогава най-сетне той проникна в нея и по тялото ѝ се разля необикновено задоволство и щастие. Заедно те се отдадоха на неукротимото огнено усещане. Светът престана да съществува, само телата им се люлееха със сладък нежен ритъм в хармония с вечността. Стари колкото света вълни се надигаха и бушуваха в тях и ги носеха към брега на върховния екстаз. Най-сетне достигнаха до шеметните висини на насладата. Изтощени и замаяни, те лежаха преплетени в дълбока интимна прегръдка, целуваха се нежно и си шепнеха в мрака, докато сенките по тавана и стените потрепваха и танцуваха, а навън зад заскрежените прозорци вятърът виеше зловещо.

Мейра се събуди преди зазоряване и изпита неопределимо странно усещане.

От тишината е, осъзна неочаквано тя. Тук е толкова тихо.

Лежеше в топлото легло и се наслаждаваше на странното спокойствие. Нямаше ги обичайните шумове на града, с които бе свикнала — лаят на кучетата, клаксоните, бръмченето на колите и монотонното бучене на големия град, който се събужда след дълга зимна нощ. Навън бурята се бе укротила и сякаш целият свят бе неподвижен и притихнал под дебелия снежна пелена. Единствено равномерното дишане на Алън нарушаваше покоя и безмълвието.

Мейра извърна очи към него и се усмихна с умиление. Профилът му се очертаваше на неясната светлина от прозореца. Лицето му имаше младежко, уязвимо изражение. Неочаквано спомените от предишната нощ нахлуха в съзнанието и по тялото й преминаха сладостни тръпки. Втренчила поглед в тавана, тя се усмихна. Протегна се с удоволствие в леглото и плъзна ръце по топлото си тяло, като се сети за нежните милувки на Алън.

— Я да видим кой шава и не ме оставя да спя? — долетя внезапно гласът му.

— Извинявай, не исках да те събудя.

Той се засмя и я привлече към себе си.

— О, Господи — промърмори тя, като се допря до слабините му и усети възбудата му. — Не мога повече! Кой път е този?

— Откъде да знам. Освен това ти си виновна, защото ме събуди.

— Ще останеш без сили, ако караш с това темпо — възрази тя с усмивка. Измъкна се от обятията му и седна на леглото до него. Косата й се спускаше по голите й рамене. — Ще залинееш и ще умреш от слабост и изтощение.

— Какъв по-прекрасен край от този? Смърт от любов — протегна ръка той и я погали по гърдите. — Легни тук. Искam да си поговорим.

Тя се засмя и се сгуши до него под завивките. Двамата отново потънаха в сладост и забрава.

Когато пак се събуди, леглото до нея беше празно. Някъде в къщата светеше лампа, по радиото се носеше позната мелодия и Алън

пригласяше с плътния си баритон на музиката. Мейра легеше в леглото и се чувстваше неизмерно щастлива.

Алън се появи на вратата, облечен с работни дрехи и дебели вълнени чорапи. Носеше чаша горещо кафе.

— Добро утро, скъпа — поздрави я той, седна на леглото до нея и ѝ подаде кафето. — Как си?

— Не знам — усмихна се мързеливо тя. — Защо не ме докоснеш да видиш?

— Ах, колко си безсрамна! Мама все ме предупреждаваше да внимавам с жените, пък аз на каква да попадна!

— Студен си — докосна го по бузата Мейра.

— Как иначе. Навън е минус тридесет градуса.

— О, ти вече си излизал?

— Разбира се. Кой ще ми свърши работата?

— Божичко! — засрами се Мейра. — А аз още се излеждам в леглото.

— Да, голяма помощница си намерих, няма що! Каня те тук да вършиш работа, а ти спиш по цял ден.

— Колко е часът между другото? — засмя се тя, протегна се и се прозя.

— Девет.

— Е, не е чак толкова късно. Но по-добре да ставам. Взех да огладнявам.

Тя се измъкна от леглото и взе дрехите си, които бе сгънала прилежно на стола предната вечер. Алън гледаше с неприкрито възхищение голото ѝ тяло, настръхнало от сутрешния студ. Мейра се изчерви и побърза към банята да се изкъпе и облече.

— Алън? — извика го тя.

— Да? — гласът му долетя някъде от къщата.

— Ще дойдеш ли да ме срещнеш?

— С удоволствие — появи се в коридора той. — Седни до огъня.

Тя го последва до всекидневната и се настани удобно. Той коленичи до нея и среса косата ѝ, като внимателно я раздели на снопове. Ала спомените от предната вечер, приятната топлина на огъня и близостта на Мейра го отклониха от първоначалното занимание и мина доста време, докато най-сетне сплете и върже косата ѝ.

Закусиха препечени филийки с кафе. Седяха един срещу друг на масата, усмихнати, бликащи от взаимна любов и нежност.

— Щастлива ли си, скъпа?

— О, Алън! Отдавна не съм била толкова щастлива. Толкова е... хубаво!

— Разбирам — кимна той, замълча за миг и сетне я погледна право в очите. — Не съжаляваш ли?

— Какви са тези въпроси? — засмя се тя с дяволито пламъче в очите. — Накъде биеш? Да не искаш да ми кажеш, че повече не ме уважаваш?

— Да те уважавам ли? — вдигна вежди той. — Та аз съм като омагьосан, скъпа! Не съм и подозирал, че имаш такива скрити таланти под привидно благоприличното държание на учителка.

Мейра се засмя тайнствено и си намаза още една филия с масло.

— Просто се притеснявам, Мейра — неочаквано придоби сериозен вид той. — Знам, че имаш задължения и се отнасяш сериозно към тях. Не искам това, което става между нас, да ти причини болка в бъдеще.

Тя кимна с разбиране и се вторачи в дъното на чашата. Бавно веселото пламъче в очите ѝ угасна и тя стана тъжна и притеснена.

— По-добре се обади — подкани я меко той.

— Мислиш ли, че трябва? Нямах намерение, Алън. Смятах да остана тук целия ден, после да ме закараш у дома и да вляза в къщата все едно, че нищо не се е случило.

— Трябва да се обадиш. Независимо от плана ти, знам, че скоро ще се притесниш и няма да можеш спокойно да се отпуснеш и да се наслаждаваш на деня, ако си напрегната и разтревожена. Освен това ни чака и следобеден сън — добави той с усмивка.

— Следобеден сън ли? — лицето ѝ отново се оживи.

— Разбира се — отвърна тържествено той. — Снощи си легнахме много късно и имаме нужда от почивка. И този път няма да ти позволя да шаваш и да ме будиш. Хайде, върви да се обадиш!

— О, Алън, обичам те... — прегърна го тя.

Той се облегна в стола и я наблюдаваше как избира номера.

Мейра сграбчи слушалката. Сърцето ѝ биеше неспокойно. Чудеше се каква ли ще е реакцията на баба ѝ.

— Ало? — в ухото ѝ гръмна познат глас.

Мейра знаеше добре този глас. Той принадлежеше на Долорес, снахата на Рейчъл, която живееше през две къщи от тяхната. Тя и съпругът ѝ, Уейн, им бяха съседи откак се помнеше. Никой друг нямаше глас като нейния.

— Долорес? — възкликна изненадано Мейра и в следващия миг я побиха тръпки. — Долорес, какво правиш там?

— Мейра! Слава Богу! Навсякъде те търсихме, но никой не знаеше къде си... — тя отдалечи слушалката от устата си и заговори на някой друг: — Кажи им да побързат. Точно там. Не се притеснявай за това, просто...

— Долорес? — извика обезумяла Мейра. — Какво става там?

— Успокой се, Мейра, и слушай. Уейн и аз се отбихме да проверим дали Агнес не иска да я закараме до църквата, защото сутринта беше много студено.

Долорес отново направи пауза и даде инструкции на някой наблизко. Чу се приглушен тропот и гласове. Мейра трепереше в тревожно очакване. Алън се приближи до нея, прегърна я и я потупа утешително.

— Там ли си, Мейра? — долетя накрая гласът на Долорес.

— Разбира се. Моля те, кажи ми какво става, защото ще полудея.

— Извинявай, скъпа. Толкова много народ има тук, че... — в слушалката отново се разнесоха неясни гласове и тежки стъпки. Сетне неочаквано настъпи тишина. Долорес най-накрая се обади: — Отидоха си. Слава Богу. Сега слушай, Мейра...

Но в този момент, ясно и отчетливо, в слушалката прозвуча вой на сирена.

— Това е линейка! — извика Мейра. — Долорес, наранила ли се е? Кажи ми, за Бога!

Алън я прегърна здраво и понечи да вземе слушалката от ръцете ѝ, ала тя я сграбчи неистово и я притисна силно до ухото си.

— Отбихме се преди църква и я заварихме в мазето на пода до стълбите. Сигурно е слязла да вземе нещо и е паднала. Явно е лежала там доста време, може би цяла нощ, защото беше с домашни дрехи, а не по нощница.

— О, не! — промълви Мейра и лицето ѝ стана бяло като платно.

— Извикахме линейка — продължи Долорес — и позвънихме на някои твои колеги, ала никой нямаше представа къде си. Не те

обвинявам, скъпа — побърза да каже жената. — Всички знаем колко много се грижиш за нея. Просто се чудехме какво да правим, а докато дойде тая линейка, мина цяла вечност. Отишли на грешен адрес. Сигурно Уейн нещо е объркал. Беше много разстроен, горкият.

— Долорес, тя... тя... — Мейра се задави, обзета от ужас.

— Лекарят каза, че има някои тежки наранявания от падането, нали разбираш, и вероятно ключицата ѝ е счупена. Но аз мисля, че е пострадала най-много от студа.

— Котелът е с автоматичен термостат — обясни нещастно Мейра. Гласът ѝ трепереше и едва-едва се чуваше. — Нощем се изключва.

— Е, вече я откараха. Ще бъде в болницата „Футхил“. Казаха да отидеш веднага, щом се появиш, в случай че трябва да се подпишеш за лечение или нещо друго.

— Долорес, тя каза ли... каза ли нещо? Пита ли за мен?

— През цялото време беше в безсъзнание. Изглеждаше някак си... Как да ти кажа, очите ѝ бяха отворени, но сякаш не виждаше. Лекарят каза, че е в шок.

— Божичко! Долорес, аз съм извън града. Връщам се веднага.

— Не се притеснявай, скъпа. Тя е в добри ръце. Гледай все пак да отидеш в болницата този следобед, ако случайно трябва... Нали разбираш...

— На всяка цена. Благодаря, Долорес. Толкова съм ви благодарна и съжалявам, че си създадохте неприятности.

— Но моля те! За какво са съседите? Има ли кой да ти помогне?

— Да — едва сдържаше сълзите си Мейра. — Довиждане, Долорес.

Затвори бавно телефона и се обърна към Алън. Очите ѝ бяха огромни и нещастни на бледото лице.

— Чу ли? — попита тя.

Той кимна и се опита да се пошегува.

— Гласът ѝ така гърмеше, че щях да я чуя и в обора.

— Това е Долорес. Живее две къщи по-надолу от нас. Тя е снахата на Рейчъл, не знам дали помниш. С баба много не се обичат, но иначе са добри съседи.

— Мейра — прекъсна нежно Алън нервния поток от думи.

— О, Алън — погледна го злощастно тя и се хвърли в обятията му.

Той я притисна до гърдите си и я помилва утешително. На лицето му бе изписано далечно тревожно изражение.

— Хайде, скъпа — промърмори накрая мъжът, когато почувства, че напрежението ѝ малко се уталожи. — Вземи си нещата и да вървим.

Мейра седеше свита в ъгъла на кабинката, мачкаше нервно ръкавиците си и се взираше безцелно в снежния пейзаж. Алън я стрелна загрижено с очи, сетне отново прикова поглед в пътя. Снегорините бяха минали рано сутринта и бяха разчистили тясна ивица, по която трябваше да се кара с повишено внимание, а от двете страни до мантинелите имаше огромни купчини сняг.

— Виж какво, Мейра — обади се накрая той. — Нямах никаква вина за случилото се. Не си направила нищо лошо. Не бива да се измъчваш.

— Разбира се, че имам вина — рече тя тихо. — Оставих я сама, въпреки че знаех в какво състояние се намира и какво може да стане. Това направо е престъпление, Алън.

— Няма да ти позволя да говориш така! Сама каза, че си го заслужава, защото всеки човек трябва да отговаря за постъпките си.

— Но не и така! Алън, сигурно е лежала в студа цялата нощ, докато ние...

— Престани, Мейра! — предупреди я мрачно Алън. — Говоря съвсем сериозно. Само не ми казвай, че сме правили нещо лошо. Любихме се, защото се обичаме, и това е най-естественото нещо на света.

— Прав си — прехапа устни Мейра. — Извинявай, но само като си представя...

— Няма защо да си представяш. Престани да си въобразяваш разни неща и да се тормозиш! Гледай сегашното положение и забрави всичко останало.

— Ще опитам.

— Добре. Към болницата ли да карам?

Тя кимна и двамата пътуваха в тишина, докато излязоха на голямата, чиста магистрала и сетне се включиха в натовареното

градско движение.

— Искаш ли да дойда с теб? — спря той пред входните врати.

Мейра се взираше тъжно в големия болничен комплекс, притихнал на зимното слънце.

— Не. Мисля, че ще се разстрои. Пък и без това трябва скоро да прибереш Майкъл.

— Както кажеш — мъжът слезе й се запъти към нейната врата да й помогне.

На входа Мейра се спря и го погледна умоляващо.

— Обичам те, Мейра — рече той. — Помни това, каквото и да се случи.

— И аз те обичам.

Алън я прегърна и я целуна нежно. Сетне я пусна и си тръгна. Мейра го наблюдаваше как се отдалечава по снежната пътека, висок, силен и мъжествен.

Като стигна камиона, той се обърна и рече:

— Ще ти се обадя довечера. Става ли?

— Да — отвърна глухо тя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Агнес лежеше в болничното легло, малка и неподвижна като кукла. Очите ѝ бяха затворени, кожата ѝ бе бледа, прозрачна и толкова изопната, че носът, челюстите и скулите се очертаваха ясно. Вените на слепоочията ѝ пулсираха. В ръката ѝ бе включена система, а на носа и имаше кислороден апарат. Част от челото и бузата ѝ бяха превързани. Ръката и рамото ѝ също бяха бинтовани и обездвижени със специална стойка.

Мейра стоеше нерешително на вратата и гледаше баба си. Възрастната жена бе спала цял следобед. Мейра прекоси стаята на пръсти и седна в един стол колкото се може по-безшумно, ала тънките, осеяни с кръвоносни съдове клепахи на баба ѝ потрепнаха и се вдигнаха. Тя премигна безизразно и се вторачи с недоумение в белите стени, болничните съоръжения, стойката, на която висеше ръката ѝ и системата.

Сетне лицето ѝ побеля от ужас, тя завъртя безсилно глава на възглавницата и направи опит да стане.

— Не, бабо! Недей! — извика Мейра. — Не мърдай, че ще те заболи.

— Мейра? — прошепна старата жена. — Ти ли си?

— Да, бабо. Успокой се — наведе се към нея Мейра и я хвана за ръката.

Агнес отново се огледа и потрепери.

— В болница ли съм?

— Да.

— Как попаднах тук? Кой ме доведе?

— Докарали са те с линейка. Снощи, след като тръгнахме... — Мейра се изчерви и продължи неловко: — След като тръгнахме, трябва да си слязла в мазето, спянала си се и си паднала.

— Котелът шумеше странно — втрени се в стената Агнес. — Отидох да видя какво му има, после не знам какво се е случило. Помня само, че ми беше много студено и нещо ме болеше. Мисля, че беше

рамото — тя отново обърна глава на възглавницата и погледна внучката си: — Извинявай, Мейра. Съжалявам за това, което направих, и за всичките тези неприятности.

— Няма нищо. Беше просто разстроена. Не мисли за това.

— Зле ли съм? Какво казват лекарите?

— Говорих само със сестрата. Каза, че положението ти се е стабилизирало и че ще се оправиш. Имаш счупена ключица и пневмония, това е всичко. Ще се видя с лекуващия лекар този следобед и ще науча подробностите. Но мисля, че няма да седиш тук повече от седмица.

— Ще умра тук — рече глухо Агнес.

— Не говори така! Нямаш никаква сериозна болест.

— Ще умра — повтори тя, сви конвулсивно ръка, а лицето ѝ стана моравочервено. — Как да се върна вкъщи, когато няма да си там?

— Какви ги приказваш? Как няма да съм там?

— Но, Мейра — прошепна старата жена и очите ѝ се разшириха недоверчиво. — Нали каза, че вече няма да се прибереш? Каза, че отиваш с него и повече няма да се върнеш — сълзи бликнаха в безцветните ѝ очи и се търколиха към слепоочията и косата ѝ. Мейра взе книжна салфетка и нежно избърса лицето ѝ.

— Бабо, нямах предвид това. Понякога хората се разстройват и казват неща, които не мислят. Никога няма да си тръгна ей така и да те оставя, преди да съм се погрижила предварително за всичко. Знаеш много добре това. Просто бях много ядосана.

— Извинявай, Мейра! — стисна ръката ѝ Агнес. — Знаеш, че те обичам. Никой друг не съм обичала като теб. Дори и Емили. Но аз съм бремена за теб. Ще бъдеш по-добре без мен.

— Не е вярно, бабо. И аз те обичам.

— И няма да ме оставиш сама?

— Разбира се, че не. Сега най-важното е да оздравееш. Ще идвам на свиждане всеки ден след работа. После като се приберем у дома, ще поговорим.

— Мразя тази болница! — погледна навъсено Агнес апаратите и съоръженията.

— Знам, но се налага да постоиш малко тук.

— Колко?

— Не знам — отвърна търпеливо Мейра. — Не съм говорила с лекаря. В момента е на визитация в отделението. Каза ми да отида в четири часа — погледна часовника си. — Божичко, има още няколко минути. Скоро ще ти донесат вечерята, бабо.

— Вечеря! — промърмори с погнуса Агнес. — Кой знае какъв буламач е!

— Бабо, дръж се прилично! Всички се опитват да ти помогнат. Най-малкото, което можеш да направиш, е да им съдействаш.

— Как се озовах тук? — попита неочаквано Агнес.

— Нали ти казах. Докараха те с линейка.

— Да де, но кой извика линейката? — тя погледна Мейра с надежда. — Ти ли се прибра вкъщи и ме намери?

— Не. Уейн и Долорес се отбили да те закарат до църквата и те намерили в мазето. Обадили се на някои мои колеги да проверят къде съм.

— Значи цялата махала е дошла да зяпа — рече глухо тя.

— Бабо...

— И как те намериха? Всички ли са знаели къде си?

— Не. Случайно се обадох, когато Долорес беше вкъщи и чакаше линейката.

— Аха — обърна глава към прозореца Агнес и се втренчи навън.

— Бабо, трябва да вървя. Лекарят ще ме чака. Ще дойда по-късно.

— Кажу ми, че искам да си ходя у дома — заяви Агнес, без да се обръща. — Кажу ми, че мразя тази болница и не желая да стоя тук.

— Добре.

Мейра се спря на вратата и се вгледа в острия старчески профил на баба си, който се открояваше ясно на фона на избелелите болнични завеси. Почака още миг, ала Агнес не се обърна. Накрая излезе от стаята и тръгна бавно по блестящия от чистота коридор към кабинета на лекаря.

Доктор Холмс беше млад, с момчешко излъчване. Имаше симпатично кръгло лице и очила с големи диоптри. Върху бюрото му се мъдреше фотография в рамка на стройна чернокоса жена с пухкаво бебе на колене.

Мейра се усмихна, като помисли, че с малко повече коса и едни очила с рогови рамки бебето щеше да заприлича досущ на баща си. С усилие се съсредоточи върху думите на лекаря.

— Няма нищо сериозно — отбеляза той, като почукваше с позлатен химикал по купчина рентгенови снимки. — Но разбира се, трябва да се има предвид и възрастта ѝ.

— Естествено.

— Казахте, че е на седемдесет и две, ако не се лъжа.

— През януари ги навършва.

— Хм — лекарят се поколеба, докато размишляваше върху информацията. Сетне погледна Мейра право в очите. — Значи живеете с баба си, госпожице Стийн? Мога ли да ви наричам Мейра, ако нямате нищо против?

— Не, разбира се. Да, живея с нея.

— Постоянно?

— Ами... почти. Тя ме е отгледала, нали разбирате. По едно време се изнесох от къщи, но след като си счупи крака, се върнах, защото някой трябваше да се грижи за нея.

— Да, счупването е отбелязано в картона ѝ — погледна я замислено. — Предполагам, че баба ви страда от начална степен на остеопороза. Костите ѝ се чупят лесно.

Мейра кимна.

— И доколкото виждам, няма лекуващ лекар.

— Мрази да ходи на лекар. Дълги години имахме семеен лекар. Той се грижеше за нея, когато си счупи крака. Но миналата година почина и баба не иска да отиде при друг. Опитах се да я заведа на преглед, но напразно — тя се поколеба. — Баба има труден характер.

— Да, трябваше да се сетя — лекарят замълча и се заигра със скъпата писалка. — Приказвах с нея сутринта, като я доведоха. Беше в лек шок, дадохме ѝ успокоителни. Едва ли си спомня разговора.

— Едва ли, наистина, защото като се събуди следобед, трябваше да ѝ обясня къде се намира и как е допаднала тук.

— А какво точно се случило, Мейра?

Мейра се изчерви и се размърда неловко в стола. Хвърли на доктора нещастен, умоляващ поглед.

— Историята не е много приятна. Снощи бях поканила един приятел на вечеря и баба се държа много грубо. Ядосах се, излязох с

него и я оставих сама.

Тя вдигна очи и срещна спокойния, безпристрастен поглед на доктор Холмс.

— Знам, че постъпих коравосърдечно и безотговорно... — продължи Мейра.

— Безотговорно ли?! Да оставиш една напълно здрава и нормална жена в собствения ѝ дом? Не мисля така, Мейра.

— Да, но тя мрази да стои сама и аз го знаех.

— Тя зависи прекалено много от теб — това бе и убеждение, и въпрос.

— Така е. Винаги е била силна жена. Много я обичам. Разчитах на нея за всичко, когато бях малка. Но сега някак е по-различно — вдигна поглед и опита да се усмихне. — Сякаш си сменихме ролите.

— Какво излиза тогава?

— Моля?

— Не си ли изцяло обвързана с нея? Каква свобода имаш да водиш собствен живот?

— Почти никаква. Нося отговорност за баба, какво да се прави.

— Нямах ли роднини, които да помагат?

— Не. Аз съм извънбрачно дете, а майка ми е починала наскоро след моето раждане. Дядо пък е умрял още преди години. Винаги сме били само двете с баба.

Доктор Холмс кимна замислено, махна капачката на химикала и взе да драска безцелно на лист хартия.

— И казваш, не може да живее сама?

— Да. Страхува се от самотата. Положението се влоши още повече, след като си счупи крака. Сега е обсебена от мисълта, че може да падне и да се нарани, че никой няма да я намери и ще лежи там, докато умре — замълча за миг. — Хрумна ми, че това, което стана сега, само ще потвърди най-лошите ѝ опасения, всъщност не се случва за първи път. Но сега ще бъде още по-травмирана.

— Възможно е. Нямам представа за доходите ви, но не можете ли да ѝ наемете компаньонка?

— Не ще и да чуе. Не иска чужди хора в дома си. Винаги е груба и надменна с непознати и няма да даде шанс на никой да я опознае. Толкова е упорита!

— Значи в такъв случай не би могла да се приспособи и в дом за стари хора, където да има стая или апартамент, но да живее сред хора на нейната възраст.

— Не. Винаги е казвала, че това ще я довърши. Иска да си стои у дома — изглежда го с неочаквано любопитство. — Защо ми задавате тези въпроси, доктор Холмс? Това има ли нещо общо с настоящото й състояние?

— Не съвсем — усмихна се лекарят. — Повече с твоето, Мейра. Изглеждаш, сякаш си под непрекъснато напрежение. Грижете за една възрастна жена са много изтощителни. Просто проучвам възможностите да се облекчи положението ти.

— Доктор Холмс, не можете да си представите колко нощи съм лежала с часове и съм мислила за тези възможности, но не виждам никакъв изход.

— Освен да живееш с нея както досега.

— Да.

— Хм — доктор Холмс помести тежките си очила на носа и се консултира с картоната на Агнес. — Добре. Ще държим ръката й на стойка още няколко дни и ще й даваме лекарства за пневмонията. Но случаят е лек, освен това баба ти има много здрав организъм — погледна изпитателно Мейра. — Може да живее още двадесет години в отлично здраве.

Мейра кимна и се вторачи безмълвно в ръцете си, здраво преплетени в скута й.

— Е, по-добре да се връщам в стаята й — рече накрая тя и се изправи. — Скоро ще донесат вечерята и баба ще има нужда от помощ. Сестрите едва ли имат време да хранят всеки пациент.

— Мейра...

— Да? — спря се на вратата тя.

— Мога да я задържа тук около десет дни. Знам, че не е много, но това е единственото, което мога да направя за теб.

Младата жена го стрелна изненадано с очи. Той срещна погледа й, лицето му беше открито и честно.

— А ти и твоят приятел се постарайте да оползотворите тези дни възможно най-добре.

— Благодаря, доктор Холмс. Ще се постараем.

Тя се усмихна със сърдечна благодарност и излезе. Лекарят остана в кабинета си, загледан с обич в снимката на красивата млада жена с пухкавото бебе.

— Значи излиза в четвъртък, така ли? — попита Алън и посегна да я погали по бузата.

— Четвъртък или събота. Зависи от изследванията. Доктор Холмс каза, че ако не е доволен от резултатите, може да я задържи до събота и отново да я подложи на преглед.

— Не е ли чудесно? Майк може да отиде при Джейми за уикенда, а ние ще имаме на разположение цялата вечер в петък.

— Знам — усмихна се Мейра. — Да не мислиш, че не се сетих?

— Кога ще разбереш?

— Не по-рано от четвъртък. Доктор Холмс каза, че ще ми се обади четвъртък сутринта в училище, ако смята да я изпише същия ден.

— А не може ли някак да убедиш колегите си да оставят телефона отворен? — предложи Алън с надежда.

Мейра се засмя, облегна се на крака му, взе ръката му и целуна загрубялата му длан.

Бяха седнали във всекидневната на любимото им място пред печката. Алън се бе настанил в голям кожен фотьойл с вестник върху коленете и дядкаше едно от кученцата, подарък за Майкъл. Мейра се бе свила на килима в краката му и кърпеше грижливо ръкава на якето му.

— Вече седмица откак е в болницата и сме прекарвали заедно само една вечер — оплака се Алън.

— Две. Освен ако не си размислил за довечера.

— Шегуваш ли се? — засмя се той и я дръпна лекичко за дългата плитка. — Чакай само и ще разбереш какви планове имам за довечера.

Мейра се усмихна на себе си, приковала очи в скъсания ръкав.

— Исках само да кажа, че трябваше да бъдем заедно повече време. Имахме само една седмица на разположение, а ето сега баба ти се връща и всичко ще продължи както преди.

— Алън, не мога да оставам тук, когато Майкъл е вкъщи. Не се чувствам удобно. Ех, защо не ми беше тук шевната машина. Щеше да

стане много по-лесно.

— Шиеш ли много?

— Да — кимна тя и съсредоточено вдяна конеца в иглата. — Правя сама почти всичките си дрехи. Обожавам шиенето. Мислиш ли, че няма да имат нещо против?

— Кой и за какво? — попита той, изненадан за кой ли път от бързината, с която мисълта ѝ скачаше.

— Родителите на Джими. Не възразяват ли, че Майкъл остава там целия уикенд?

— Те го обожават. Много пъти са го канили на гости, но преди нали беше срамежлив и не можех да го убедя да отиде. Промени се много от началото на учебната година.

— Да, наистина. И това ме радва, Алън — рече тихо тя и се усмихна.

Той отвърна на усмивката ѝ и се вгледа с привързаност в красивото ѝ лице.

— Е, и какво ще правим, когато се върне баба ти? Ще се виждаме ли или ще се крием?

— Не знам — отвърна загрижено Мейра. — Опитвах се да поговоря с нея няколко пъти, но тя не ще и да чуе. Мълчи и гледа в стената, все едно че нищо не съм казала.

— Това не може да продължава вечно, скъпа. Няма да се предам и няма да се оттегля. Рано или късно ще трябва да свикне с тая мисъл.

Мейра мълчеше и прокараваше нервно иглата през дебелия материя.

— Знаеш, че те желая, Мейра. През цялото време.

— Алън...

— Добре. Винаги казваш, че не искаш да говорим за това, защото не знаеш какво ще стане в бъдеще. Но кога ще можем да говорим, Мейра? Искам да живееш при мен, да се грижа за теб. Искам да се любим всяка вечер, а не когато успееш да се измъкнеш. Кога ще говорим за това?

— Разбирам те — потрепери тя. — Знам колко ти е трудно, но има някои неща...

— Какво ще кажеш за един фургон? — рече неочаквано той. — Знам, че къщата е много малка и в момента не мога да си позволя да я

разширя. Но ако докарам един фургон и му прекарам ток и вода, тя спокойно може да живее в него...

— Ти си като доктор Холмс — поклати глава уморено тя. — Все ги измисляш едни такива, дето стават за други хора, но не и за баба. Тя е толкова... — Мейра замълча, докато търсеше най-подходящите думи. — Обича дома си, приятелите, клюките в кварталния магазин, обожава да гледа кабелна телевизия. Тук ще бъде като отшелник. Освен това мрази да живее извън града. А тя не е човек, дето ще страда мълчаливо. Ако е нещастна, всички около нея ще го разберат.

— На кого го казваш само! — загледа се в огъня за миг и потъна в мрачно мълчание. Сетне стана от стола и закрачи нервно и стаята. По едно време се спря до прозореца и се вторачи навън.

Вятърът стенеше и проплакваше около малката къща и вдигаше гъсти облаци сняг, които се трупаха на преспи по продължение на оградите и стените на постройките. Небето бе притъмняло, макар че беше ранен следобед и снегът се блъскаше яростно в стъклата на прозорците.

Мейра стана, отиде до него и се сгуши в силната му прегръдка. Той опря брадичка върху главата ѝ и двамата се загледаха в бурята, която върлуваше навън.

Мейра потрепери. Природната стихия ѝ заприлича на ужасяващо праисторическо чудовище, което сякаш ги дебнеше и се опитваше да проникне в малкото им убежище през всяка дупка и цепнатина. Алън я притисна в обятията си, целуна клепачите на очите и върха на носа ѝ. Сетне впи устни в нейните в дълга, страстна целувка. Както винаги колената ѝ се подкосиха, тялото ѝ се разтрепери и се изпълни с копнеж и желание. Алън я отмести нежно настрани, отиде до гардероба и извади отвътре дебела шуба и топли ботуши.

— Алън! — облегна се Мейра на перваза на прозореца и го погледна изплашено. — Нали няма да излизаш в тая виелица?

— Трябва, скъпа. Кравите ще дойдат от западните пасбища и ще се съберат покрай оградата. Трябва да отворя вратата, за да могат да влязат в кошарите и да се подслонят на топло.

— Но, Алън, ще се изгубиш! Нищо не се вижда.

— Мейра, живея тук вече доста време. Мисля, че добре познавам пътя. Не се тревожи. Ей сега ще се върна.

Вратата скърцаше и мърдаше в ръцете му като жива.

Трябваше да я дръпне с всичка сила, за да я затвори. Мейра стоеше, обгърнала тялото си с ръце, и трепереше от студ, въпреки че в къщата бе топло. Дълго след като високата му фигура потъна в бялата вихрушка, тя се взираше през замръзалия прозорец на всекидневната.

Върна се до печката и довърши започнатия ръкав. Прибра грижливо кутията с шевните принадлежности, сетне взе якето в ръце, зарови лице в него и стоя така дълго.

После отиде в кухнята, направи кафе, застана отново до прозореца и се втренчи в снежната фъртуна. Изпита дълбока тъга, безнадеждност и ужасна самота. Погледна отчаяно безбрежната белота и закопня за Алън.

В това време Алън крачеше с усилие в бушуващата стихия. Стараеше се да върви с гръб към силния вятър и поставяше внимателно единия крак непосредствено пред другия. Имаше странното чувство, че се намира в безкрайна бяла пустиня. Небето и земята сякаш се бяха слели в една непрогледна снежна белота. Не след дълго изгуби представа къде е земята. Не знаеше къде да стъпва. Взе да залита и да се обърква. Неочаквано се блъсна в нещо високо и твърдо. Наведе се колебливо и разпозна хълбока на крава.

Запробива си път между сгушените животни, плътно притиснати до оградата. От телата им се излъчваше животворна топлина. Когато стигна оградата, той се преметна чевръсто през нея и опипом намери вратата. Вдигна резето и тласна дървената порта с всички сили, за да направи достатъчно място за кравите.

Трябва да провера дали хамбарът е затворен, помисли той. Стигна каменния зид на постройката и като се придържаше с ръце към него, намери вратата. Резето бе спуснато. Вдигна го, изморен от непрестанната борба с вятъра и смразяващия студ, и влезе вътре да откъхне. Светна лампата, обърна едно голямо ведро с дъното нагоре и седна върху него. Огледа се наоколо. Малкото помещение не бе отоплено, но поне не духаше и не валеше сняг.

Във въздуха миришеше на зебло и зърно, тук-там между чувалите пробягваха мишки. Големи миналогодишни паяжини висяха от гредите като мръсна, скъсана дантела. Алън се почуди какво правят паяците през зимата, ала тази мисъл скоро престана да го вълнува.

Настани се по-удобно на ведрото и пъхна премръзналите си ръце между краката да ги стопли. Налегнаха го мрачни мисли и отчаяние. Бе силен и решителен мъж. Винаги планираше внимателно действията си и ги изпълняваше последователно. Бе упорит и целеустремен, а в момента целта му бе проста и ясна.

Искаше Мейра.

Образът ѝ изникна в съзнанието му. Обожаваше всяка нейна частица: и сладкия нос, обсипан с лунички, и големите сиви очи, и срамежливото, дяволито пламъче в погледа ѝ.

Усмихна се в сумрака. Във въображението му нахлуха спомени за вечерите, прекарани с нея. Първото му впечатление се бе оказало вярно. Пред хората тя бе сдържана и тиха, ала в любовта бе неудържима — игрива, импулсивна, изобретателна и нежна. За такава жена мечтаеше всеки мъж. Размърда се неудобно на импровизирания стол, изпълнен с копнеж и желание.

Ала не беше само сексът.

Мейра не бе жена единствено за леглото. Бе създадена да бъде партньор на мъжа до нея във всичко: пътуване, бизнес и забавления. Тя бе любовница, другар, приятел — всичко, за което копнееше.

Но за нещастие не можеше да я притежава.

Мрачно се сети за безмилостната старица, която стоеше между тях и го отделяше от любимата. Спомни си дребната фигура на Агнес, гордата ѝ стойка, надменността, престореното веселие и лицемерната любезност, а сетне грубостта и отвратителните намеци.

„Как почина жена ти, Алън?“

В гърдите му се надигна гняв и горчивина. Сви юмрук и удари безпомощно по коляното си. Дълго време след смъртта на жена си бе живял с мъчително чувство за вина. Все си повтаряше, че ако бе проявил малко повече внимание и загриженост, щеше да предотврати нещастieto. И тъкмо когато болката вече се бе притъпила и бе започнал да приема случилото се като трагично стечение на обстоятелствата, думите на старата жена върнаха обратно всички мрачни и горчиви спомени от миналото.

Мейра му помогна много. Безкористната ѝ любов и безрезервната ѝ всеотдайност възвърнаха вярата му в самия него и в живота, възобновиха убеждението му, че въпреки всичко може отново да бъде щастлив. Ако все още изобщо имаше някакви угризения

относно покойната си съпруга, те бяха заради това, че не я бе обичал достатъчно. Любовта му към нея в никакъв случай не можеше да се сравни с буйната, изпепеляваща страст, която изпитваше към Мейра.

Ала вината не бе негова. Човек или обича някой, или не го обича. За него не съществуваше никой друг, освен Мейра.

Сега, когато най-сетне бе срещнал голямата любов, не можеше да я притежава. Имаше чувството, че ще полудее от безпомощност и безсилие. И всичко заради една дребничка сивокоса жена, която му беше до кръста. Как да се бори с такъв враг?

А това, дето най-много го вбесяваше, бе, че именно качествата, заради които харесваше Мейра, правеха положението безнадеждно. Верността, предаността, любвеобилността, чувството за дълг и отговорност никога нямаше да позволят на Мейра да напусне старата жена.

Божичко, помисли уморено той. Не мога повече да издържам.

Отчаян и обезверен, той стана и гневно ритна ведрото. Излезе от хамбара и внимателно залости вратата след себе си. Преве рамене, намръщи се и отново потъна във виелицата.

Като се придържаше към оградата, той стигна до дървената порта и се поколеба. Бурята вилнееше с такава сила, че не се виждаше нищо дори и на една крачка пред него. Знаеше, че ако продължи покрай оградата надясно, ще стигне до работилницата. Вътре имаше петромаксова лампа, с която можеше да затопли помещението и да се предпази от студа. От друга страна, къщата се намираше далеч на изток наскре дбялата пустош и единствено ниската ѝ ограда можеше да му послужи като ориентир.

Замисли се. Ако отиде в работилницата, ще бъде на сигурно и топло място. Но един Бог знае кога ще се укроти вятърът. Може същата вечер, може на другия ден сутринта, а Мейра бе сама. Ако се забави, навярно ще се притесни и ще реши да го търси. Ала както не познаваше местността, щеше да се загуби в прерията и да замръзне.

Само при мисълта за това той затаи дъх и се разтрепери от ужас. Докосна оградата още веднъж, сякаш за последна благословия, и потъна в снежната фъртуна.

Мейра крачеше нервно из малката къща и надничаше през прозорците в непрогледната белота.

Много се забави, помисли тя. Какво толкова има да отвори една врата? По гърба ѝ полазиха тръпки. Сгуши се в топлия пуловер и погледна към всекидневната с унесено изражение.

Трябва да изляза да го потърся. Може да е паднал или да се е наранил и ще замръзне в студа.

Обхваната от неочакван ужас, тя изтича до вратата и си сложи ботушите и анорака. Сетне се закова на място и осъзна, че няма абсолютно никакъв смисъл в това, което прави.

Ако се е загубил, никога няма да го намери. Щом той не може да открие обратния път, какво остава за нея? Изведнъж си даде сметка колко го обича. Чувството ѝ към него сякаш извираше от недрата на същността ѝ — дълбока, болезнена потребност, която никой друг не можеше да задоволи.

Пребледняла и обезумяла от ужас, Мейра вървеше бавно из къщата и палеше наред лампите във всички стаи. Моля те, Алън, молеше се на ум тя. Погледни насам и виж светлините. Моля те, любими, върни се!

Когато направи първите няколко стъпки в бушуващата бяла стихия, Алън изпита чувство, все едно че скача във вода от висок трамплин. Тялото му сякаш не се подчиняваше на волята му, а се движеше, подвластно на физичните закони. Съдбата му оттук нататък бе в ръцете на природата.

Мразеше това чувство.

Продължи с мъка в непрогледната виелица. Веждите и миглите му побеляха, а шалът около врата, мокър от дъха му, замръзна и пропукваше при всяко движение. Свали го надолу, ала вятърът го блъсна в лицето и леденият въздух скова дробовете му. Чувстваше, че замръзва.

Вървя от доста време, осъзна той с неочакван ужас. Сигурно съм подминал къщата. Но в коя посока е тя? Божичко, навлязъл съм в прерията и не знам накъде отивам. Мейра... Скъпа...

Бе убеден, че Мейра вече е излязла в бурята да го търси.

Винаги беше толкова безстрашна.

Ала няма да го намери. Ще се загуби и Алън не бе в състояние да ѝ помогне.

— Мейра! — извика силно той. — Мейра, къде си?

Ала ревящият ураган погълна гласа му.

Продължи упорито напред, като се мъчеше да върви в права линия и да не залита. Но на места вятърът бе навял големи преспи сняг, дълбоки до кръста, и той се спъваше и затъваше.

Изведнъж му се стори, че вдясно долови неясните очертания на нещо плътно и масивно, също когато голям кораб минава покрай малък в непрогледна мъгла. В гъстия сняг сякаш проблесна едва различима светлина. Насочи се към нея, като премигваше и се взираше с усилие в силния вятър. Затрептяха още светлини и очите му се напълниха със сълзи, когато осъзна, че Мейра се е сетила да запали лампите и да дръпне завесите, за да може да се ориентира във вихрушката. Намери вратата, отвори я с трясък и се озова в обятията ѝ.

Мейра бърбореше несвързано от радост и облекчение, докато му помагаше да се съблече. Свали дебелия му шуба и коленичи да развърже ботушите. Сетне махна замръзналия шал от врата му и разтри ледените му ръце между своите.

— Влизай, влизай бързо до печката! Алън, какво щеше да стане, ако не бе намерил пътя до къщата? Можеше да умреш навън! О, Алън...

По бузите ѝ се търколиха сълзи. Той я държеше, ръцете му бяха замръзнали и вдървени от студ.

— Хайде! Трябва да се стоплиш.

Тя го заведе по коридора към спалнята. Алън се движеше бавно. Краката му бяха тежки и тромави като железни стълбове, а стъпалата му го боцкаха и сърбяха. Кръвообращението му бавно се нормализираше.

От бързана Мейра свали несръчно дрехите му и го сложи да легне в леглото. После се съблече припряно, като хвърляше безразборно дрехите си по пода. Качи се в леглото и легна гола върху него. Мъчеше се да го стопли целия с тялото си. Притискаше се към него и триеше със стъпала краката му. Взимаше ръцете му и ги прилепяше до бузите си, целуваше го и го масажираше.

Затворил блажено очи, Алън почувства, че по тялото му се разлива топлина. Усети прилив на сила и енергия и заедно с това нова вълна на измъчващото го от седмици безсилие и отчаяние. Нещо в него сякаш се отприщи, той се претърколи върху нея и я облада с безумна жажда и плам. Телата им се разтърсиха от върховно удоволствие. Още дълго време двамата лежаха така разтреперани и безмълвни.

— Мейра — прошепна накрая той. — Преди да изляза навън в бурята, не подозирах колко те обичам. Ще умра без теб, скъпа.

— Знам, Алън — отвърна тихо тя. — И аз се почувствах така, когато помислих, че мога да те изгубя. Никога не съм обичала друг мъж както теб.

Тя се протегна да загаси лампата и положи глава върху мускулестата му ръка. Погледна с любов и нежност красивия му, изваян профил, осветен от странната призрачна светлина, която идваше през прозореца, и се повдигна да го целуне.

Той се размърда и я притегли по-близо до себе си. Мейра се сгуши до гърдите му и придърпа завивките.

Навън вятърът виеше и стенеше. Малката къщичка сякаш се люлееше като лодка в бурно море. Постепенно острият вой заглъхна, стана приспивен и успокояващ. Мейра се притисна до топлото силно тяло на Алън и се унесе в сън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И тогава — рече Майкъл — госпожица Стийн каза, че Джейсън е невъзпитан и...

— Не дръж така вилицата, Майк! — прекъсна го Алън и хвърли строг поглед към малкото момче, седнало срещу него на масата. — Нали ти показах?

Майкъл кимна и сбърчи съсредоточено чело, докато се мъчеше да си спомни как се държи вилицата.

— Та какво правеше Джейсън? — попита Алън.

— Оригваше се и то доста високо.

— Нарочно ли?

— Да. Голям спец е. Ето така — добави той и направи доста успешна имитация на Джейсъновото постижение.

— Добре, добре! — възкликна припряно бащата. — И как го наказва госпожица Стийн?

— Накара го да стои в ъгъла зад паравана и да не излиза, докато не свършим часа по рисуване.

Детето бързо събра останалия в чинията му грах и го покри с едно листо от маруля, като вдигна предпазливо очи да види дали баща му е разкрил измамата.

Но Алън се взираше разсеяно в мрака отвъд прозореца. На лицето му бе изписана странна смесица между нежност и тъга. Най-сетне той извърна глава към сина си и се усмихна:

— А Джейсън как реагира?

— Побесня. Но когато госпожица Стийн изтича до учителската стая да говори по телефона, той излезе и Марси...

— Къде отиде? В учителската стая ли? — прекъсна го Алън. — Да говори по телефона, казваш?

— Да. А като се върна Марси го издаде и...

Алън седеше мълчаливо и почти не слушаше разказа на сина си.

Лекарят беше казал, че ще ѝ се обади на работа, ако изписва баба ѝ същия ден. По дяволите!

Чак сега осъзна колко отчаяно копнееше да прекара още една нощ с нея и как жадуваше да дойде утрешният ден...

— Майк, как изглеждаше госпожица Стийн, когато се върна от учителската стая?

Момчето се замисли.

— Май беше тъжна. И когато Марси ѝ каза за Джейсън, тя просто рече: „Няма значение.“

Горката Мейра, помисли Алън. Седнал съм тук да се самосъжалявам, а на нея ѝ е два пъти по трудно.

— Защо, тате? — момчето се вторачи в тревожното, вгълбено лице на баща си. — Да не се е случило нещо?

— Не, Майк. Всичко е наред — отвърна механично Алън. — Изяж си салатата, включително граха под марулята.

Момчето въздъхна и отново се зае с храната.

Алън почисти кухнята, изми чиниите и сложи Майкъл да спи. Прочете му приказка и му изпя песен за лека нощ. Накрая се върна в тихата кухня и набра номера на Мейра.

Тя вдигна едва на третото позвъняване. Очевидно беше бързала.

— Ало?

— Здравей, скъпа! Как си?

— Алън, не очаквах да се обадиш тази вечер.

За разлика от веселото ѝ непринудено държание предната вечер по телефона, сега гласът ѝ беше сдържан и резервиран.

О, Мейра, помисли той и сърцето му се сви от болка. Ще ти бъде толкова трудно, а аз не мога да ти помогна.

— Изписаха ли я?

— Да. Току-що вечеряхме и я заведох до всекидневната. Ти как си?

— Чудесно. Продадох десет телета на доста добра цена. Какво ще кажеш за една почивка на Хаваите за Коледа?

— Шегуваш се.

— Не съвсем. Копнея да те видя с пола от слама. Как е тя, Мейра?

— Добре. Малко е слаба, но е ужасно щастлива, че си е вкъщи.

— Говори ли вече с нея?

— За какво?

— Как за какво! За мен. Хайде, Мейра, нали обеща?

— Знам, Алън, но не искам да я разстройвам точно сега. Та тя току-що си дойде у дома!

— Скъпа, не те карам да й поставяш ултиматум или да правиш сцени. Искам просто да й кажеш, че съм част от твоя живот и ще е по-добре за всички, ако се примири с това. Нали решихме, че засега това е най-добрият подход?

— Прав си, Алън. Ще поговоря с нея.

— Тази вечер ли?

— Да.

— Добре. И се готви за пътешествие. Купи си бански.

— Алън...

— Лека нощ, любима. Обичам те.

— И аз, Алън. Лека нощ.

Алън чу как тя затвори телефона. Остана прав до апарата още миг, хванал слушалката в ръка, вперил очи в отсрещната стена. Лицето му беше напрегнато и загрижено.

— Кой беше? — извика Агнес от леглото.

— Ами... — Мейра се поколеба, после погледна баба си право в очите и рече: — Алън.

— О! — възкликна Агнес без ентузиазъм и сви устни. — Какво иска?

— Нищо. Обади се да разбере дали са те изписали и как се чувстваш.

— Да де, да! — подхвърли Агнес с горчива ирония. — Обзалагам се, че денонощно се тревожи за моето здравословно състояние.

— Бабо, той наистина е много мил. Алън е най-хубавият човек, който съм срещала и действително държа на него. Той означава много за мен и би било добре, ако...

— Искам да си лягам — прекъсна я раздражено старата жена. — Изморена съм до смърт. Ще ми помогнеш ли?

— Бабо, нека да поговорим, моля те!

— Изтощена съм и искам да си лягам. Последното нещо, което желая в момента, е да говоря за този... този... — Агнес се почуди какъв по-унизителен и обиден епитет да измисли за Алън Уилямсън.

— Бабо, той е толкова добър. Ако се опиташ само...

— Достатъчно! Отивам в стаята си с или без твоята помощ — понечи да стане, но си удари пострадалото рамо и извика от болка.

Мейра се притесни и се втурна да помогне на баба си да се изправи на крака. Сетне я хвана здраво през кръста и я поведе към спалнята ѝ.

— О, какво удоволствие! Да спиш в собственото си легло! — възкликна Агнес със задоволство. — Мейра, ще включиш ли електрическото одеяло, че ми се вие свят, като се наведа?

— Разбира се.

Мейра ходеше тихо из стаята, помагаше на Агнес да се съблече и да се приготви за сън. Бяха мили и любезни една с друга. Когато накрая легна в леглото, Агнес дори я прегърна и ѝ прошепна в ухото колко ѝ е благодарна и колко се радва, че е въкъщи.

— Знам, бабо, знам. Спи сега.

Няма повече да говорим за Алън тази вечер, помисли тя.

С познато чувство на привързаност, безсилие и отчаяние младата жена хвърли последен поглед към дребното старческо лице на възглавниците, въздъхна и излезе.

Мейра се взираше в дребното дебело овчарче с гега в ръка и провиснал ямурлук, което стоеше упорито пред нея и я гледаше с безмилостна решимост.

— Какво каза майка ти, Джейсън?

— Каза, че трябва да бъда един от тримата мъдреци, а не овчар.

— Но... — гледаше го смаяно и не можеше да проумее това ново развитие на нещата.

Другите деца, облечени в различни костюми, явно разбраха, че има прекъсване на репетицията и се струпяха около тях.

— Тя иска да съм мъдрец — повтори момчето.

— Но какво значение има за майка ти дали си овчар, или мъдрец?

— Мама казва, че е по-добре да съм мъдрец. Овчарите имали грозни костюми, а ако съм мъдрец, ще сложа нейната кадифена пелерина и златния колан. Баба Роситер ще дойде на представлението и ще направи снимки, тъй че трябва да съм хубав.

Неочаквано ѝ просветна. Спомни си майката на Джейсън, пълна, наконтена, арогантна жена, която очевидно бе свикнала желанията ѝ да се изпълняват.

— Разбирам — поде тихо тя. — И кой точно от мъдреците, Джейсън?

— Този, дето носи златното ковчеже — отвърна веднага момчето.

Децата се бутаха и си шушукаха. Мейра стрелна с очи Джейми, тихото, стеснително момче, приятел на Майкъл. След промяната с Майкъл сега Джейми бе най-срамежливото и затворено момче в класа и Мейра умишлено му бе дала най-мечтаната роля в пиесата. За всеобща завист Джейми беше мъдрецът със златното ковчеже. В действителност ковчежето представляваше стара кутия от кафе, направена от лъскав метал, но по неизвестни причини децата бяха очаровани от нея и смятаха Джейми за невероятен късметлия. Самият Джейми на свой ред сякаш излъчваше някаква нова гордост и самоувереност, когато крачеше към яслите начело на процесията с лъскава корона на тавата и златно ковчеже в ръце.

Ала като чу, че дебелият самонадеян Джейсън се готви да му отнеме и ролята, и ковчежето, лицето на Джейми помръкна. По бузата му се търколи сълза, той я избърса с овехтялата брокатена мантия на баща си, която се влачеше по пода зад него.

— Джейсън, вече съм дала ролята на Джейми. Той носи ковчежето — обясни Мейра.

— Знам — заяви невъзмутимо хлапето. — Но неговата мантия е грозна, не виждате ли? А моята ще е хубава. Мама каза, че ще я подгъне и ще ми я направи по мярка, така че ще изглеждам като истински мъдрец. Нека Джейми да е овчар.

Очевидно решил, че каузата вече е изгубена, Джейми открито подсмърчаше. Внимателно постави златното ковчеже на пейката до пианото и взе да съблича тъжно голямата мантия.

— Чакай, Джейми! — каза му Мейра и се обърна към Джейсън.

Дебелото момче я изгледа непреклонно и нанесе последния си удар:

— Мама каза, че ако не нося ковчежето, ще дойде да говори с вас.

— Така ли? — въпреки гнева, лицето ѝ остана безизразно.

— Чудесна идея! Кажу на майка ти да заповяда. Джейми, слагай обратно костюма.

— Но аз искам да нося ковчежето днес! — пропищя Джейсън. — Мама каза, че трябва да ми го дадете!

— Джейсън, не можеш...

Джеф и Лиза, които през това време обличаха зад кулисите седем деца като захарни пръчици, се спогледаха тревожно. Джеф скочи от сцената, приближи се с бърза, пъргава походка към малката група и прекъсна Мейра по средата на изречението.

— Я да видим какво става тук. Какво има?

Децата се скупчиха около него, като се бутаха и викаха едно през друго да му обяснят подробностите.

— Джейсън ще носи ковчежето!

— Майка му каза!

— Джейми трябва да стане овчар и плаче.

Мейра стоеше мълчаливо и се чудеше как младият мъж смята да се справи със ситуацията.

Джеф ѝ хвърли дяволит поглед и коленичи пред Джейсън.

— Какъв си сега, Джейсън? — попита той.

— Глупав овчар.

— И какъв иска да бъдеш майка ти?

— Искан да нося ковчежето.

— Разбирам — кимна замислено Джеф. — Ами тогава ще трябва да си смените ролите. Въпреки това ми се струва, че не е честно.

Джейсън се изпъчи победоносно и тръгна към златното ковчеже до пианото.

— Имам предвид — добави младежът небрежно, — че според мен не е правилно Джейми да е овчар, след като госпожица Стийн е избрала първо теб.

— Защо? — спря се момчето и го изгледа подозрително. — Какво толкова има да си овчар?

— Какво толкова ли?! — вторачи се в него Джеф с привидно недоверие. — Нима не знаеш? Не си ли чувал коледната приказка?

— Разбира се, че съм я чувал — отговори войнствено детето.

— Тогава сигурно си я забравил. Овчарите са много важни фигури, Джейсън — коленичил пред момчето, той снижи гласа си до

шепот. — Те са видели ангелите. Те са най-големите щастливци от всички.

— А мъдреците не са ли ги видели? — поколеба се момчето и хвана гегата.

— Не. Видели само една звезда и нищо повече — поклати отривисто глава Джеф и зашепна: — Овчарите дори чули как ангелите си говорят. Седели около голям огън и видели ярки светлини в небето.

— Така ли? Наистина ли били запалили огън? — момчето слушаше с широко отворени очи, омагьосано от хипнотичните черни очи на Джеф и тихия му, убедителен глас. Изведнъж той се обърна към групата деца и заяви решително на Джейми: — Дръж си тъпия сандък. Оставам овчар.

Джеф се приближи до Мейра, която бе наблюдавала сцената с дълбок интерес. Лиза стоеше наблизко и държеше в ръце борови клонки.

— Видя ли как става, моето момиче? — рече той на Мейра. — Не с кавги, а с малко такт и финес.

— Знам — усмихна се печално тя. — Прав си, Джеф. Но въпреки това искам да поговоря с майка му.

— Не виждам причина. Както разбирам, по-добре да не се занимаваш с нея. Ще дойдеш ли да довършим захарните пръчици, Лиза?

— Ей сега — отговори момичето, без да се усмихва. — Но преди това искам да кажа на госпожица Стийн нещо насаме.

— Добре — оттегли се той, очевидно засегнат от острия ѝ тон.

— Лиза, не можеш ли да си малко по-мила с него? — каза меко Мейра. — От време на време поне. Толкова се стареа момчето.

— Държи се с мен, все едно че ми е по-голям брат — отвърна горчиво девойката. — Нямам нужда от опекуни.

— Защо мислиш, че си права?

— Знаете добре от какво семейство произхожда, госпожице Стийн. Може да излиза, с която пожелае... Познава всичките ония момичета... дето се размотават със спортните си коли и ходят на Хавайските острови през зимната ваканция да почернеят. Да не мислите, че се интересува от мен? От момиче, което ще има дете от друг и ще си изкарва хляба като сервитьорка?

— Откъде знаеш, след като не си му дала шанс?

— И без това ми е достатъчно трудно — прошепна тя. В очите ѝ се четеше молба. — Не съм в състояние да понеса ново разочарование и болка.

— Нали спомена, че искаш да поговорим за нещо. Какво има?

— Ами, чудех се... Щях да ви помоля... — замълча и се изчерви болезнено.

— Кажи, Лиза — подкани я дружелюбно Мейра.

— Ами вече съм в четвъртия месец и започва да ми личи — поедълбоко дъх тя. — Трябва скоро да кажа на татко. Преди време споменахте, че когато...

Сърцето на Мейра се сви.

— Няма значение — добави бързо момичето. — Не е необходимо, госпожице Стийн. Мога и сама да му кажа.

— Разбира се, че ще дойда с теб — отвърна Мейра, засрамена от малодушието си. — Обещах ти и ще удържа на думата си. Ще се чувстваш по-спокойна, ако до теб има друг възрастен човек, особено жена. Само кажи кога.

— Наистина ли ще дойдете? — лицето ѝ светна от благодарност. — Ще бъде толкова... — думите ѝ секнаха.

— Не се тревожи, Лиза — потупа я по рамото учителката. — Кога?

— Не знам. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Искам да го направя сега, докато се чувствам смела. Какво ще кажете за довечера? След училище. Ще дойда след часа по математика да ви помогна с децата и после можем...

— И после ще отидем у вас и ще му кажем. Но днес е петък, Лиза? Дали ще си е вкъщи?

— Да. В болнични е. Миналата седмица си удари гърба.

— Лиза! — извика Джеф зад кулисите. — Затънал съм до гуша в захарни пръчици. Как им закопчаваш костюмите?

— Идвам — усмихна се Лиза. Изглеждаше някак по-спокойна и щастлива.

Качи се по стълбите на сцената и се спря зад завесите. Мейра гледаше загрижено след нея и мислеше с неудоволствие за предстоящата вечер.

Двете седяха отпред в малката кола на Мейра и гледаха скромната дървена къща, където Лиза живееше с баща си.

— Той е монтьор — обясни момичето. — Повече от тридесет години работи в сервиза на Симпсън. Има още няколко години, до пенсия.

Мейра се вторачи в голата, непретенциозна фасада на дома.

— Какъв човек е той, Лиза?

Девојката се намръщи, докато размишляваше върху въпроса. Сърцето на Мейра се изпълни с разбиране и съпричастност.

И аз се чувствам така, когато някой ме попита каква е баба. Беше ѝ трудно да опише Агнес, без да я изкара лоша, а тя всъщност не бе лоша. Много пъти беше дори прекрасна. Тя бе просто... баба ѝ.

— Има тежък, характер — отвърна бавно Лиза. — Строг, суров и безкомпромисен. Не е мил и любвеобилен, но в никакъв случай не е жесток. Не отстъпва по никой въпрос. Не мога да го придумам или склоня, както другите момичета убеждават бащите си.

— Искаш да кажеш, че не го въртиш на малкия пръст.

— Това със сигурност — усмихна се мрачно момичето. — Когато каже нещо, го изпълнява. Точка. Край на спора. Но е честен и винаги предупреждава какво ще последва. Просто е твърд и неумолим.

— Не звучи отчайващо. Хайде да отидем при него.

— Добре — Лиза стисна ръце в юмруци, сетне пое дълбоко дъх и ги отпусна. Обърна се към Мейра и се усмихна нервно. Беше бледа и трепереше, ала на лицето ѝ прозираше решимост. — Да вървим!

— Хайде — съгласи се Мейра, слезе от колата и тръгна по алеята към къщата.

Лиза отключи входната врата и двете се озоваха в малка всекидневна, обзаведена съвсем скромно и оскъдно. На овехтял люлеещ се стол в единия ъгъл на стаята седеше мъж. При появата им той вдигна поглед и се сепна. Мълчаливо проследи с очи Лиза, която прекоси всекидневната и загаси телевизора.

— Татко — рече тя. — Това е госпожица Стийн, една от моите преподавателки в училище.

— Здравейте, господин Стенли — усмихна се Мейра.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Стийн — протегна учтиво ръка той. — Бих станал, но се страхувам, че ще ме заболи. Седнете, ако обичате.

— Не се притеснявайте — отвърна мило Мейра, пое протегнатата му ръка и седна на канапето до стола му. Сега разбираше от кого Лиза бе наследила чистата си, класическа красота. На младини Малкълм Стенли сигурно е бил невероятно чаровен и привлекателен, помисли тя. Русокос хубавец с деликатни правилни черти и високо благородно чело. Сега косата му бе посивяла, а лицето му бе сериозно и мрачно, ала в усмивката му още личеше нещо от предишното обаяние.

— Често ли посещавате домовете на учениците си, госпожице Стийн, или ми оказвате специална чест? — попита той.

— Това е специална чест — увери го сериозно Мейра.

Лиза се суетеше около баща си, сложи му допълнителна възглавница, донесе му лулата и му предложи чай. Той я отпрати нетърпеливо и се обърна към Мейра.

— И на какво дължа тази чест?

Мейра срещна погледа му и внезапно изпита съчувствие към Лиза. Той действително изглеждаше суров и безкомпромисен. Приличаше на човек, който не търпи слабости в себе си и в другите и не се примирява лесно с провиненията и неуспеха.

— Мисля, че Лиза иска да ви съобщи нещо — отговори тихо учителката.

Студените му сини очи се насочиха към дъщеря му, която седеше нервно на ръба на стола.

— Тъй ли? И какво толкова важно ще ми казва, та има нужда от подкрепления? — вдигна иронично вежди той. — Е, Лиза?

Лиза мълчеше и трепереше в стола. Лицето ѝ бе бледо от страх и нещастие.

Малкълм Стенли отново извърна глава към Мейра. В очите му проблясваха ехидни пламъчета.

— Е, госпожице Стийн? Ще ми обясни ли някой за какво става въпрос или ще играем на гатанки?

— Господин Стенли — пое дълбоко дъх Мейра, — Лиза е бременна.

Сянка надвисна над красивото му лице. Той стисна здраво зъби и погледът му стана суров.

— Не ви вярвам — рече глухо Стенли.

— Каква полза да ви лъжа? Фактът си е факт. Лиза е бременна в четвъртия месец. Дойдох тук да ви го съобщим, да обсъдим положението и да поговорим за бъдещето.

Малкълм сякаш не бе чул думите ѝ. Той се втрени в Лиза, която стоеше нещастно в стола.

— Лиза! — рече остро той. — Истина ли е?

Момичето кимна.

— Говори, по дяволите!

— Да, татко. Истина е — от очите на девойката бликнаха сълзи.

Той се вторачи с немиждащ поглед в отсрещната стена и накрая попита:

— Кой е бащата?

— Няма значение — отвърна едва доловимо тя. — Едно момче, с което повече не се виждам и не желая да имам нищо общо.

Малкълм не отговори и продължи да се взира в пространството с отнесено изражение.

— Господин Стенли...

При тези нерешителни думи той обърна рязко лице към Мейра. Очите му бяха помътнели от гняв.

— Да говорим за бъдещето ли казахте, госпожице Стийн?

Младата жена кимна нерадостно.

— И какво бъдеще има сега, а, госпожице Стийн? Имаше бъдеще преди — първа в класа, награди на градските състезания по лингвистика, стипендии... А сега какво я очаква?

— Това, че е бременна, не значи...

— В четвъртия месец ли каза, Лиза? — извърна глава отново към дъщеря си той, без да обръща внимание на Мейра.

— Да — кимна девойката, преглътна с усилие и промърмори: — Трябва да родя през май.

— Трябвало да ражда през май! — в гласа му прозираше сарказъм. — През май значи — повтори той, замълча за миг и рече: — Знам, че си твърдоглава и упорита. Щом са ти били необходими четири месеца да мислиш, все нещо си решила. Да чуем какво е то.

— Моля те, татко... — красивото ѝ лице бе сгърчено от болка.

— Хайде, Лиза — подкани я той с неумолимо спокойствие. — Кажи ми какви са твоите планове.

Лиза мълчеше и нервно чупеше пръсти.

Баща ѝ я наблюдаваше студено.

— Изглежда и ти, и твоята защитничка загубихте ума и дума — отбеляза той. — Нека да ви помогна. В края на краищата възможностите не са чак толкова много. Смяташ ли да направиш аборт?

Момичето поклати глава и буйната ѝ коса се разпиля по раменете.

— Тогава предполагам, че ще дадеш детето за осиновяване.

— Не.

— Мили Боже! Значи възнамеряваш да го задържиш? Глупачка! Ще си провалиш целия живот заради едно моментно увлечение с момче, което не значи нищо за теб.

— Татко, моля те, чуй ме...

— Няма какво да те слушам. Не съм длъжен. Ще те помоля обаче ти да ме изслушаш. И то много внимателно, защото няма да повтарям. Погледни ме, ако обичаш!

Лиза вдигна глава и срещна смело ледените му, яростни очи.

— Лиза, нали знаеш, че винаги става каквото кажа?

Тя кимна, без да откъсва поглед от него.

— И осъзнаваш, че каквото кажа сега ще бъде окончателното ми решение по въпроса?

— Да.

— Добре. Тогава слушай внимателно. Ще те подкрепя, ако решиш да направиш аборт и никога повече няма да отворим дума за това. Ако пък избереш да оставиш детето за осиновяване, можеш да живееш тук, докато родиш, и след това да продължиш образованието си с моя помощ и издръжка — замълча. Лицето му беше сурово и безмилостно. — Ако обаче пожелаеш да запазиш бебето и да го отгледаш, ще трябва да напуснеш къщата ми. Ще се откажа от теб и ще те лиша от наследство. Не искам да виждам нито теб, нито детето, нито пък смятам да ти плащам издръжка. Изборът е твой.

Когато свърши, в стаята се възцари гробна тишина. Само шумът от тиктакането на часовника нарушаваше мъртвото мълчание.

Накрая Лиза стана и тръгна тихо към вратата.

— Къде отиваш, Лиза? — прошепна Мейра.

— Да си събера нещата — момичето ѝ хвърли поглед през рамо. Лицето ѝ бе сдържано и спокойно.

— Чакай малко — обади се Малкълм Стенли и се обърна към Мейра: — Кога свършва срокът, госпожице Стийн?

— Първата седмица на януари. Тогава са изпитите и след тях — ваканцията.

— Благодаря — после рече на Лиза: — Можеш да останеш тук до края на срока и да учиш за изпити. Ако до началото на ваканцията обаче не си променила решението си, ще напуснеш този дом. Междувременно не желая да говоря с теб по никакъв повод. Предпочитам да забравя, че съм отгледал дъщеря като теб.

— Господин Стенли — поде възмутено Мейра, — това е просто...

— Недейте — прекъсна я Лиза. — Благодаря ви, но няма смисъл. Той наистина говореше сериозно. А в края на краищата изборът е мой.

— Но, това е толкова... — замълча и се взря умоляващо в непреклонния мъж: — Погледнете я, за Бога! Тя е само на осемнадесет години, а ще трябва да се грижи за себе си и за бебето. Няма нито работа, нито кой да ѝ помогне. Как е възможно...

— Чухте я, госпожице Стийн. Изборът е неин. Всеки трябва да поема отговорност за постъпките си и Лиза не прави изключение.

Гласът му бе невъзмутим и безчувствен. Като видя суровото му, неумолимо лице, Мейра потрепери и се натъжи. Сега разбираше какво бе имала пред вид Лиза. В този човек нямаше нежност, никой не бе в състояние да го убеди да промени решението си. Щом дъщеря му иска да запази детето, ще трябва да напусне дома му в средата на януари и това е положението.

Мейра взе чантата и ръкавиците си и бавно се изправи. Кимна рязко на Малкълм Стенли и тръгна с Лиза към вратата.

— Благодаря ви, госпожице Стийн — промърмори момичето в коридора. — Помогнахте ми много с вашето присъствие.

— Не съм направила нищо, Лиза.

— Дадохте ми смелост да му кажа и сега се чувствам много по-добре.

Тя действително изглеждаше по-спокойна. Напрежението в очите ѝ бе изчезнало и младото ѝ лице отново беше кротко и смирено.

— Лиза, как ще се справиш?

— Всичко ще се уреди, ще видите — усмихна се окуражително девойката. — Ще си намеря работа и нещата ще се оправят.

Съмнявам се, помисли Мейра. Искрено се съмнявам.

Ала не изрече на глас опасенията си. Вместо това се спря на вратата и попита тревожно:

— Лиза, мислиш ли, че е добре да останеш тук тази вечер? Да не ти се кара?

— О, не — поклати глава момичето. — Винаги прави каквото каже. Повече никога няма да повдигне въпрос за това. Всъщност изобщо няма да ми говори. Ще се държи така, сякаш не съществувам и в края на семестъра ще очаква да напусна дома. А ако не си тръгна доброволно, ще ми събере нещата и ще ме изхвърли на улицата.

— О, Лиза... — изпълнена със състрадание, младата жена прегърна девойката, погали я нежно по бледата буза и тръгна по заснежената пътека към колата.

— Госпожице Стийн? — извика Лиза от вратата.

Мейра се обърна.

— Благодаря ви още веднъж. Ще се видим утре вечер на представлението.

— Ще дойдеш ли?

— Разбира се! — усмихна се неочаквано и за първи път от месеци насам Мейра видя в очите ѝ предишното дяволито пламъче. — Джеф няма да се справи със захарните пръчици без мен.

Мейра също се усмихна и влезе в колата. Ала много скоро лицето ѝ помръкна. Включи на скорост и подкара бавно по улицата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейра крачеше притеснено зад спуснатите завеси на голямата сцена. Бе с прекрасна червена вълнена рокля по тялото, обувки с високи токчета и широк златен колан. В косите ѝ имаше стръкчета зеленика. Както винаги в навечерието преди коледните представления, изпитваше смесица от чувства — напрежение, въодушевление, трескава възбуда, облекчение и съвсем искрена детска радост.

Малките палавници се тълпяха зад кулисите, бутаха се и се закачаха, шепнеха си на ухо и се кискаха, току тичаха за помощ и съвет при Джеф, Лиза, Мейра и трите майки, които бяха изяви́ли желание да помагат при преобличането на децата. По едно време Мейра разтвори леко завесите и надникна в голямата зала, която бързо се пълнеше с хора.

Агнес седеше на първия ред, царствена и величествена в своята черна кадифена рокля и огърлица от перли. На врата ѝ още висеше бинт, който придържаше ръката в свито положение. Скрита зад завесите, Мейра се усмихна с любов и нежност. Откакто бе започнала да преподава в училището, Агнес не пропускаше коледно представление. Смяташе ги за чудесно забавление и бурно аплодираше малките участници.

Докато разглеждаше аудиторията, Мейра забеляза на вратата Алън. Той влезе в залата и се насоча към централните места. Сърцето ѝ подскочи от вълнение. На лицето ѝ се изписа обич и топлота. Беше много красив в официален панталон и кожено яке — висок, снажен и загорял. Не една жена в салона се обърна след него, докато вървеше напето към избрания стол. Мейра също го наблюдаваше, обзета от спомени. Представи си силните му ръце, топлите устни, голямото, мускулесто тяло...

— Мейра! — извика Джеф и прекъсна мислите ѝ. — Имаш ли списък на захарните пръчици. Една ми се губи.

Мейра се забърза с програма в ръка да преброи захарните пръчици. Джеф и Лиза работеха заедно, обличаха децата в костюми

и им даваха последни напътствия. Лиза за първи път не бе с джинси. Бе сложила бяла пола, дълга до глезените, и риза на сребристи мотиви. С венче от бели звездички в косите тя изглеждаше като снежна принцеса.

Джеф, забеляза Мейра, наблюдаваше грациозната девойка с тиха настойчивост. Не можеше да откъсне очи от нея. Както винаги бе по джинси и риза. Мейра често се чудеше дали изобщо има други дрехи. Някой, вероятно Лиза, бе закрепил на ризата му стръкче зеленика и той като всички бе придобил весел и празничен вид.

— Така... — рече той припряно. — Елените са готови, снежинките са готови. Нали, Лиза?

— Да.

— Това момиче е прекрасно! — каза той сериозно на Мейра. — Не се шегувам. Образец на трудолюбие и дипломатичност. С малко обучение, при когото трябва, може да управлява цяла корпорация.

— Да бе, да! — възкликна Лиза с горчивина, врътна се и се отдалечи.

Джеф се вторачи след нея, сетне се обърна към Мейра:

— Каквото и да кажа, все съм крив. Къде е захарната пръчица, Мейра?

— Не знам, Джеф — консултира се с листа тя. — Трябва да проверя.

След няколкоминутно ровене в списъци, търсене между децата и един телефонен разговор се установи, че въпросната захарна пръчица се е разболяла от дребна шарка. Джеф и Лиза веднага направила необходимите промени в сценария, а Мейра се втурна към елените да надзирава поставянето на рогата.

Всяка година изпълнението на коледната пиеса се усложняваше от факта, че сутрешната и следобедната група нямаха възможност да репетираят заедно. Класовете се упражняваха поотделно, заучаваха ролите, но дори и Мейра, която организираше програмата, не бе сигурна какво ще излезе преди самото представление.

За щастие, мислеше тя, докато прикачваше тежките рога към малките главички, публиката не бе безпристрастна.

— Мейра! — прошепна Джеф от другия край на сцената. — Време е да започваме.

— Божичко! — развълнува се тя и погледна часовника си с изненада. — Натаниел! Къде си?

— Тук — дребничко русоляво момче изникна тозчас в краката ѝ, пременено в спретнато сиво костюмче, излъскани обувки и сива папийонка.

— Много си красив, Натаниел! — усмихна се тя. — Знаеш ли думите?

Детето кимна тържествено.

— Браво. Чакай тук, докато се върна и ти кажа. Всичко наред ли е?

Той отново кимна.

Мейра отиде до средата на сцената, пое дълбоко дъх и направи знак на Джеф да вдигне завесите.

Публиката я посрещна с бурни аплодисменти. Тя се усмихна и изчака шумът в претъпканата зала да стихне. Потърси с очи Алън. Той я погледна с възхищение, усмихна се и ѝ махна окуражително.

Окрилена от присъствието му и любовта в очите му, Мейра произнесе кратка приветствена реч и представи на зрителите Натаниел, който трябваше да открие представлението.

Оттегли се от сцената сред ръкопляскания и малкият Натаниел сковано зае мястото ѝ. Огледа изплашено публиката. Най-послед откри родителите си и се втренчи в тях с широко отворени от ужас очи като зайче, хванато в капан.

— Добре дошли, добре дошли... — подсказа Мейра зад кулисите.

Детето се обърна към нея и прошепна:

— Искам да отида до тоалетната.

— После. Първо кажи думите — промърмори Мейра. — Добре дошли, добре дошли...

— Искам сега! — рече умолително той с по-висок глас.

Мейра бързо отиде до пианото и засвири „Звънете звънченца“, като направи знак на публиката да се присъедини.

Лиза междувременно излезе на сцената и отведе Натаниел под ръкоплясканията и сподавания смях на зрителите.

Когато малкото момче отново се появи, с доста по-облекчен вид, каза стихотворението си без грешка и даде тон на цялото представление. Всички изпълниха отлично ролите си в такт с

музиката, без да забравят нито една реплика. Само чифт рога паднаха, а отсъствието на болната захарна пръчица изобщо не се забеляза.

Когато спектакълът свърши сред възторжени викове и овации, Мейра застана на вратата, въодушевена и ликуваща, да поздрави родителите.

Хванал Майкъл за ръка, Алън се спря на излизане и я прегърна.

— Браво, скъпа! — прошепна той. — Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — остана за миг в обятията му тя. — Радвам се, че всичко мина добре.

— Искаш ли да дойдеш с нас на сладолед? Да отпразнуваме случая.

— С удоволствие, но баба е с мен.

— Ще дойде и тя — възкликна Майкъл.

Мейра усети раздвижване от лявата си страна и видя Агнес, застанала наблизо и вперила студен поглед в Алън.

— Здравейте, госпожо Стийн — каза любезно той. — Как се чувствате?

— По-добре, благодаря — отвърна Агнес с глух, равен тон.

— Радвам се. Мейра? — стрелна я с очи въпросително Алън.

Мейра се почуди какво да прави. От една страна усещаше резервираността и неодобрението на Агнес, а от друга — желанието на Алън да са заедно. В този миг отнякъде се появи Джеф и рече:

— Хей, Мейра, какво ще кажеш да отидем всички да хапнем някъде? Здравейте — добави той и се усмихна на двамата възрастни, после се обърна към Мейра и ѝ обясни с тих глас: — Лиза никога няма да излезе с мен сама, та си рекох, че ако сме всички...

— Но... — поде безпомощно Мейра, като премести поглед от хладното и безизразно лице на Агнес към Майкъл, който подскочаше от въодушевление до Алън. Накрая рече: — Добре. Хайде да отидем у нас! Какво ще кажеш, бабо? Ще бъде забавно. Алън, следвай ни с Майкъл. А ти, Джеф, знаеш ли къде живеея?

— Разбира се! С Лиза ще почистим тук и идваме веднага — замълча и добави шепнешком: — Благодаря, Мейра.

Мейра, Алън и Агнес седяха сковано във всекидневната и отпиваха кафе от чашите си. Единственият, който не усещаше

напрежението, бе Майкъл. Той лежеше на пода с чаша портокалов сок и гледаше замечтано украсената коледна елха в ъгъла на стаята.

— Толкова е красива! Нали, татко?

— Да, сине. Хубаво дръвче — той се усмихна учтиво на Агнес, ала тя изобщо не му обърна внимание и рече на Майкъл:

— Едно време като бях на твоите години, отивахме с моя баща в гората, отсичахме дръвче и го откарвахме вкъщи на шейна, теглена от два коня.

— Наистина ли? — отвори широко очи детето от удивление. — А возехте ли се на шейната?

— Да. Когато ни омръзваше да ходим.

— А ние миналата година нямахме елха. Но тази година татко вече я купи. Знаете ли колко е голяма? Госпожица Стийн ще дойде утре да я украсим, нали? — обърна се той към Мейра.

— Майк... — предупреди го Алън.

Агнес погледна сърдито Мейра и рече:

— За първи път чувам това. Мислех, че ще дойдеш с мен да занесем коледните подаръци на Рейчъл. Или това не се включва в твоята натоварена програма.

— Бабо...

В този момент за огромно облекчение на Мейра на вратата се позвъни. Тя изтича да посрещне Джеф и Лиза. Двамата бяха весели, със зачервени от студа бузи. Въведе ги във всекидневната и ги представи:

— Бабо, Алън, това са Джеф и Лиза.

Алън се усмихна в отговор, ала Агнес не реагира. Мейра я погледна. Старата жена седеше в стола, вцепенена и безмълвна, и се взираше в Лиза напрегнато и изненадано.

— Бабо? Какво има?

— Моля? — тръсна глава Агнес, обърна разсеяно очи към внучката си и сякаш едва тогава се съвзе. Накрая каза: — А, нищо. Лиза просто... ми напомни за един човек.

Тя кимна на двамата млади хора, опита да се усмихне, ала лицето ѝ остана бледо и сериозно. От време на време Мейра я поглеждаше загрижено.

Алън стана тихо и отиде до кухнята да напълни каната с кафе. Върна се с чаши за Джеф и Лиза и почерпи всички със сладки. Мейра

се усмихна с благодарност и той я докосна нежно по бузата. Агнес забеляза тази ласка и лицето ѝ помръкна.

За щастие Джеф разведри атмосферата. Нямаше събиране с негово участие, където да не е весело. Бе в състояние да обърне всичко на шега, дори и в неловко положение като това. Той се впусна в своя репертоар от вицове и анекдоти за известни политически фигури, филмови звезди и различни светила на науката от университета, като ги имитираше и пародираше така умело, че много скоро всички, дори и Агнес, се заливаха от смях.

Мейра му беше много благодарна и дори съжаляваше, когато Алън каза, че е време да вървят, защото на Майкъл му се спи. Джеф и Лиза също станаха веднага и си тръгнаха. Мейра ги изпрати до вратата ѝ им махна за сбогом. После се върна в кухнята и се зае мълчаливо да почисти и да измие чиниите.

Агнес ѝ помагаше, необичайно вглъбена и умислена.

— Какво има, бабо? — рече накрая Мейра. — Притеснява ли те нещо?

— Не мога да повярвам, че не си забелязала — обърна се към нея баба ѝ. В очите ѝ имаше изненада и учудване.

— Какво да забележа?

Агнес отиде до пианото и донесе снимката на Емили.

— Погледни, Мейра! Само погледни!

— Божичко! — възкликна Мейра и очите ѝ се разшириха. — Приликата е невероятна!

— Тя е живо копие на Емили — задъхваше се Агнес. — Имах чувството, че дъщеря ми седи в стаята срещу мен.

— Какво необикновено съвпадение! — додаде замислено Мейра и извърна очи към Агнес. — Бабо, Лиза е бременна.

Старата жена се втрени в нея, занемаяла от изненада.

Двете седнаха на дивана до коледното дръвче и Мейра ѝ разказа за положението на Лиза и реакцията на баща ѝ. Баба ѝ я слушаше съсредоточено и внимателно.

— И това момче, Джеф... От него ли е бебето?

— Не, бабо. Лиза вече не се среща с бащата на детето.

— Тогава какво прави това момче с нея? — попита тя с недоумение. — Не знае ли, че е бременна?

— Знае, но държи на нея и я харесва.

— Няма да е за дълго. Почакай, докато започне да й личи, и ще видиш как ще си подвие опашката.

— Може и да не го направи — заяви твърдо Мейра, въпреки че баба й просто даде израз на собствените й страхове. — Не всички мъже са гадни и подли.

— Повечето — отговори глухо Агнес. — Особено тия като него.

— Какво имаш пред вид?

— Знаеш много добре от какво семейство произхожда и какви са родителите му, Мейра. Хора с тяхното положение няма да позволят синът им да се забърка в подобна история. Пак ще си говорим! — рече тя студено. — Горкото момиче! Дано не направи някоя глупост и да се захване с него, че има още много да страда!

— Не се безпокой. Тя изглежда споделя мнението ти, тъй че едва ли има някаква опасност. Хайде, бабо — добави тя и неочаквано почувства силна умора. — Дай да свършваме и да си лягаме. Изтощена съм до смърт.

— А утре те чака голям ден, а? — подметна Агнес със сарказъм. — Но нямаш време за горката Рейчъл, нали?

Мейра бе твърде изморена да спори с баба си и не обърна внимание на забележката й. Сложи чиниите в умивалника и се качи в стаята си.

— Божичко, колко са красиви тези керамични ангелчета! — възкликна очарована Мейра. — И всяко държи различен музикален инструмент — вдигна миниатюрната играчка до очите си, запленена от нейното изящество.

Алън се приближи до нея с лека, пъргава походка. Беше по джинси, риза и мокасини. Хвърли поглед към фината фигурка в ръцете й. По устните му плъзна отнесена усмивка.

— Знаеш ли, тези играчки са още от едно време. Бяха на мама. Като малък мислех, че са вълшебни. Стоях и ги гледах с часове. Но тропетът действително работи. Понякога мама ми разрешаваше да го взема и да духна в него.

— Сигурно си бил много сладко хлапе. Ех, как ми се иска да съм те познавала тогава — надигна се на пръсти тя и го целуна по бузата.

— Няма начин — усмихна се той. — Но когато наоколо има момиче като теб, предпочитам да съм голям. Големите момчета правят далеч по-вълнуващи неща.

— Алън! — предупреди го Мейра и хвърли многозначителен поглед по посока на Майкъл.

Ала момчето бе погълнато изцяло от разопаковането на играчките. Вадеше чупливите стъклени топки с голямо внимание и ги подреждаше на дивана, за да ги вземе Мейра и да ги окачи на високите клони. Детето клекна на килима и погледна с възхищение високата кичеста елха, на чийто връх блестеше златна звезда.

— Това е най-красивата елха на света! — възкликна замечтано то.

Алън, който в момента изучаваше повредата в една електрически свещички, се протегна и разроши косата му.

— Тате, довечера ще оставим ли елхата да свети за дядо Коледа?

— Разбира се. Та как иначе ще види къде да остави подаръците и да напълни чорапчето ти!

— Нали е вълшебник и вижда в тъмното? Искam да види колко е хубава елхата.

— Аз винаги оставях лампите за дядо Коледа — качи се на стълбата Мейра, за да сложи гирлянди на горните клони. — Но когато идваше, той винаги ги угасяше, та да не надничам, ако стана през нощта.

— А вие ставахте ли? — попита Майкъл с нескрит интерес.

— Опитвах се, но понякога не издържах да чакам, измъквах се от леглото и се промъквах на пръста по стълбите. Но долу беше тъмно и тихо. Така разбирах, че дядо Коледа вече е дошъл.

— Тогава какво правехте?

— Връщах се в стаята си и бързо заспивах, за да мога да се събудя рано на другата сутрин и да видя подаръците — тя се усмихна при спомена и отново се зае със заниманието си. — Алън, я ми подай онзи розовия.

— Искa ми се да сте тук на Коледа сутринта, когато отварям подаръците. Ще бъде много весело, ако дойдете.

— Знам, миличък, но не мога.

— Защо?

— Защото ако дойда, баба ще остане сама — обясни Мейра.

— Да, но ако не дойдете, ние с татко ще бъдем сами — възрази момчето.

— Вие все пак сте двамата, а баба ще е съвсем сама, ако ме няма.

— Ами защо не дойде и тя? — рече детето след кратък размисъл и лицето му светна. — Тогава всички ще бъдем заедно.

Алън и Мейра се спогледаха.

— Едва ли ще иска. Тя обича да си стои вкъщи на Коледа. Старите хора са така. Повече предпочитат да са у дома.

— Тогава кога ще дойдете да видите играчките ми?

— Веднага, щом мога — обеща тя.

— Добре. Погледнете този снежен човек. Има си и шапчица, и всичко.

— Чудесен е! — възкликна очарована Мейра. — Окачи го ей там долу. Тук горе вече има много играчки.

— Да — засмя се Алън. — Прекалено много.

— Ти мълчи — скастри го шеговито тя. — Ние с Майкъл си знаем работата. На коледната елха трябва да има много играчки, не да ги търсим с лупа.

Той се засмя, хвана я през кръста, свали я на земята и я целуна нежно по бузите. Майкъл ги наблюдаваше със сияещо от щастие лице.

— Майкъл — обърна се към него Мейра, — ще можеш ли сам да закачиш тези играчки на долните клони? Виж колко е лесно?

— Да.

— Браво! Точно така. Татко ти и аз ще излезем да довършим някои работи, но скоро ще се върнем.

— Мейра, аз вече... — възрази Алън.

Тя му хвърли многозначителен поглед и мъжът леко се усмихна.

— Да, Майк, имаме още малко работа навън. Ти стой тук и украсявай елхата.

— Добре, тате — отвърна разсеяно Майкъл, вече погълнат от заниманието си.

Мейра и Алън облякоха топли дрехи и тръгнаха ръка за ръка през снежния двор към обора. Денят беше студен, но ясен и слънчев. Кравите стояха кротко в кошарите и от телата им се вдигаше пара.

— Винаги се притеснявам, като го оставяме съвсем сам в къщата.

— Вече е свикнал. Освен това е много послушен. Не пипа печката и електрическите уреди и знае къде да ме намери, ако има нужда от мен, така че вече почти не се тревожа за него.

Отвори вратата на обора и направи път на Мейра. Вътре беше прашно и тъмно. Тя се спря, премигна няколко пъти да привикне със сумрака и видиша приятната миризма на сено и добитък.

— Е — обърна се към нея Алън. Трапчинката грееше на бузата му, а очите му проблясваха дяволито под каскета. — Доведе ме тук. Какво смяташ да правиш с мен?

— О, Алън! Не можех да издържа повече нито минута... Алън, скъпи — промърмори тя, потъна в обятията му и обсипа с целувки врата и лицето му.

Той откликна на ласките ѝ, като ѝ шепнеше нежно и милваше лицето ѝ. Притискаше се до нея, галеше я, езикът му търсеше нейния в дълбоки, възбуждащи целувки.

— Непрекъснато мечтая за това — задъхваше се тя и трепереше до него. — Когато съм далеч от теб и съм уморена от работа или баба се държи лошо, копнея да се притисна в прегръдките ти.

— Аз също — промърмори той. — През цялото време. Не ти ли се струва, че сме се навлекли? Какво ще кажеш да се поразсъблечем?

Тя кимна с готовност, но в следващия миг се спря в недоумение, сякаш чак сега разбра къде се намират.

— Но, Алън, тук е студено!

— Ще ти покажа моето ново изобретение — прошепна той и се засмя.

Тя се сгуши отново в прегръдките му и го погледна с изненада.

Алън я поведе към едно от отделенията, отвори вратата със замах и двамата влязоха вътре.

— Това е инкубатор — обясни той. — Ако се родят малки телета и навън е под нулата, ще ги сложа тук на топло, докато заякнат и поотраснат.

Мейра се огледа с любопитство. Помещението бе малко по-голямо от съседните и освен това отгоре бе затворено с дървен таван, скован от широки дъски. На дълъг кабел по средата висеше голяма лампа с инфрачервени лъчи. Когато Алън я запали, отделението се изпълни с топла розова светлина.

— Ето затова те обичам — усмихна се тя. — Винаги си готов да реагираш при спешен случай...

— А случаят действително е спешен — отвърна тържествено той. — Поне за мен.

Мейра се засмя, постла дебелите якета върху сеното и пропълзя на осветеното от лампата пространство. Алън затвори вратата и се настани до нея. Двамата лежаха и се взираха един в друг на меката, розова светлина.

Разсъблече я бавно и с наслада, сякаш тялото ѝ бе скъпоценен дар, предназначен единствено за него. Накрая тя остана гола върху постелята от дрехи и сено, окъпана в топлината на неговия влюбен поглед. Ръцете му се плъзнаха по корема и бедрата ѝ. Кожата ѝ пламна при този възбуждащ допир. Той сведе глава към гърдите ѝ. Мейра се усмихна и зарови пръсти в гъстата му коса.

Неспособен да потиска повече страстта си, Алън припряно се освободи от дрехите си, захвърли ги настрана и остана само по слипове. Тя наблюдаваше със задоволство силното му мъжествено тяло. Бе толкова голям и внушителен, сякаш изпълваше с мъжкото си присъствие тясното помещение. Мейра протегна ръце към него с копнеж и дланите ѝ се спуснаха по корема и стегнатите му бедра. Ръката ѝ се прокрадна към слабините му и го докосна с интимна ласка.

— О, Мейра! — затаи дъх той. — Скъпа, знаеш, че обожавам да ме галиш така.

Полека разплете плитката ѝ и разпусна косите ѝ. Сетне отново се наведе над нея и засмука жадно розовите ѝ зърна, докато се втвърдиха. Целуна я по устните с пламенна настойчивост и изучи с длани извивките и формите ѝ.

Тя изви гъвкаво тяло и му го поднесе в очакване. Алън сграбчи бедрата ѝ и проникна дълбоко в нея. Телата им се съединиха в едно, всеки от тях познаваше другия така добре, че това не бе обикновено сливане на плътта, а съприкосновение на душите.

— Алън — прошепна тя. — Скъпи... скъпи...

Той се отпусна безсилен в обятията ѝ, сърцето му биеше лудо, дишаше тежко и учестено и ѝ шепнеше окуражително.

Щастливи и доволни, те дълго време лежаха слети в прегръдка, милваха се и се целуваха, докато страстта им постепенно се укроти.

Най-сетне Алън се повдигна на лакът и я погледна с обич. Отметна кичурите коса, паднали върху лицето ѝ и нежно погали бузата ѝ.

— Честита Коледа, любима — усмихна се той.

— Честита Коледа — промърмори сънено тя. — Това е най-хубавият подарък, който съм получавала.

— Много си лесна тогава — протегна ръка към ризата си той. — Ако ти харесва, има още хиляди като него.

— Хиляди ли?

— Точно така. Дай да те сплета. Толкова си красива, Мейра.

— И ти не си грозен. Всъщност кой знае — добави замислено тя. — Може само така да ми се струва. Тая светлина много лъже.

— Ах, ти! — засмя се Алън и дръпна леко плитката ѝ.

Отвориха вратата на отделението и отвън нахлу студен въздух. Облякоха се бързо. Алън пръв се измъкна от уютното гнездо и подаде ръка на Мейра. Тя се изправи на крака, премигна и отбеляза:

— Изпитвам вина. Все едно, че съм направила нещо лошо.

— Мога да ти кажа и защо. Тук сме като в скривалище и ти се чувстваш като някое дете на тайно място, което върши нещо непозволено.

Усмихнаха се един на друг и се прегърнаха безмълвно. Устните им се сляха в бавна, нежна целувка. Разделиха се с неохота.

— По-добре да се връщаме, преди Майкъл да се притесни и да ни потърси — обади се накрая Мейра.

— Да — тръгна към вратата той, но неочаквано се закова на място. — По дяволите! Почти забравих. Трябва наистина да свършим една работа. Мислех по-късно да те помоля да ми помогнеш.

— Какво?

— Сутринта пропуснах да събера яйцата.

— Добре. Има и по-досадни работи от тая.

— Като например?

— Ами... например мразя да пълня коритата с ярма.

— Аз също — отвърна за нейна изненада той. — Но днес няма такава опасност. Само ще съберем яйцата.

Мейра го последва навън в мразовития следобед. Душата ѝ преливаше от задоволство и любов и денят ѝ се струваше окъпан в злато. Небето се простираше над главите им като безбрежно лазурно море, а слънцето милваше, с топлите си лъчи побелелите полета.

Цялата прерия бе обляна в светлина, само тук-там в падините се виждаха тъмни сенки.

Влязоха в кокошарника. Вътре беше задушно и миришеше на плесен. Прашинки танцуваха в сноповете светлина, които се процеждаха през мръсните прозорци. Повечето кокошки се бяха сгушили една до друга на прътовете за спане, само няколко побезстрашни още клечаха в дървените сандъци със сено, които служеха за гнезда.

Алън ѝ подаде кацата. Знаеше, че ѝ доставя удоволствие да взима топлите кафяви яйца от гнездата и да ги поставя внимателно в съда.

— Я виж колко много има днес! — възкликна тя. — Да не снасят повече за Коледа?

— По-скоро се стараят да се представят добре, та да избегнат злата участ да станат блюдо на коледната трапеза — пошегува се той.

Мейра обикаляше едно по едно гнездата сред смях и приказки. Изведнъж се закова на място.

— Това проклето животно пак е дежурно! — впери поглед тя в голяма червена кокошка, чиито жълти очички святкаха отмъстително и злобно.

— Хайде де! — присмя ѝ се Алън. — Виж колко е безобидна.

— Да бе, да! А кой те кълве всеки път по китката, като се приближиш? — отговори горчиво тя.

Кокошката настръхна предизвикателно и издаде предупредителен крясък.

— Мейра, щом си се справила с Джейсън, срамота една кокошка да ти се опре!

— Прав си!

Затаи дъх и внезапно пъкна ръка под голямата птица. Кокошката изкудкудяка веднъж, дръпна се малко, после се настани кротко на мястото си и се втренчи в пространството.

Мейра погледна Алън със задоволство и подхвърли небрежно:

— Фасулска работа.

— Казах ли ти, че трябва повече самоувереност?

— Едно... две... — броеше яйцата под кокошката тя — ... три... Алън! — погледна го с широко отворени очи. — Алън, тук има квадратно яйце! Кокошката е снесла квадратно яйце!

— Шегуваш ли се? — повдигна иронично вежди той и трапчинката засия на бузата му. — Нищо чудно тогава, че има зъл нрав, щом като снеса квадратни яйца.

— Алън, не се шегувам. Наистина има... — бавно извади ръка и се вторачи в дланта си с изумление. Там се мъдреше малка квадратна кутийка, обвита със златен станиол.

— По дяволите! — погледна предмета Алън с дълбок интерес. — Я виж ти! Май наистина е снесла квадратно яйце.

— Алън... — Мейра извърна лице към него и сърцето ѝ се разтуптя. — Алън?

— Толкова труд си е дало горкото животно да го снесе, поне го отвори и виж какво има вътре.

С разтреперани пръсти Мейра махна станиола и пред очите ѝ се откри кафява кадифена кутийка. Отвори я със затаен дъх и онемя. Голям диамантен пръстен проблесна на тъмното кадифе. Слънчевите лъчи се пречупиха в скъпоценния камък и пламнаха като огън в сумрачното помещение.

— О! — задъхваше се от вълнение Мейра, въртеше кутийката на всички страни и гледаше със захлас цветовете, които горяха в камъка. — Божичко, колко е красив!

Алън протегна ръка, извади внимателно пръстена от кадифеното гнездо и ѝ го сложи на лявата ръка.

— Обичам те, Мейра! — погледна я в очите той. — Искам да се ожена за теб.

— Алън...

— Недей, скъпа, моля те! — наведе се той и я целуна по устните. — Не днес. Просто остави пръстена на ръката си и кажи, че ме обичаш.

— Обичам те! Много те обичам! — тя се притисна в прегръдките му и зарови лице в гърдите му. Сърцето ѝ преливаше от любов, в очите ѝ бликнаха щастливи сълзи. Алън я държеше нежно в обятията си и я милваше на зимното слънце.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, вижте кой идва! — извика Джо с престорена тревога, когато Мейра влезе в учителската стая и тръгна към обичайното си място. — Бързо слагайте слънчеви очила да не ослепеете от блясъка!

— Стига, Джо! — възрази радостно Мейра. — Не е чак толкова голям!

— Напротив — отбеляза Джо и добави мрачна. — Сто пъти по-голям е от моя!

— Не е важен размерът, а чувствата.

— Да. Този мъж със сигурност те обича.

— Така е — усмихна се Мейра и бузите ѝ порозовяха.

— Как прекара на Коледа?

— Нормално. Бяхме само баба и аз — тя хвърли поглед към работната маса на Джо, отрупана с безброй миниатюрни пластмасови части. — Какво е това? Нещо ново, а?

— Подарък за Коледа от синовете — кимна разсеяно Джо, докато прелистваше дълго упътване за употреба. — Мотор „Харли Дейвидсън“ хиляда и четиристотин конски сили. Трябва да го сглобя отначало, включително и двигателя — добави тя с ентусиазъм.

— Господи! — Мейра се вторачи в изумителното множество от части. — Откъде знаеш как да започнеш?

— Не знам, но се опитвам да разбера — облегна се в стола, вдигна крака върху перваза на прозореца и погледна над очилата. — Е, как реагира баба ти на това ново развитие на нещата?

— Пръстена ли имаш предвид?

— Да.

— Не сме говорили.

— Не сте говорили? — Джо пусна крака на земята и столът се удари с трясък в пода.

Мейра поклати глава.

— Но как е възможно? Нали го носиш вече три седмици? Сигурно е забелязала. При нормална светлина се вижда от сто

километра.

— Разбира се, че го е забелязала. Просто не желае да говори за това. Все ѝ го слагам пред очите, уж да реагира, но тя не ще и не ще.

— Хм.

— Не знам какво да правя, Джо — погледна нещастно приятелката си тя. — Направо ме плаши. Толкова е мила... и кротка.

— И какво от това? Не е чак толкова лошо. Може би просто се приспособява към действителността. Дай ѝ малко време и ще свикне.

— Кой знае? — промърмори младата жена със съмнение.

— Къде, по дяволите, е това бутало? Виждаш ли нещо подобно?

— Всичко ми изглежда еднакво — наведе се Мейра над схемата да я разгледа.

— И ти си една помощница! — засмя се Джо. — Хайде, отивай да обядваш.

След храна Мейра се върна в класната стая и завари Джеф и Лиза. Двамата седяха в дъното на празното помещение, говореха си приятелски и режиха пъстроцветни парченца плат.

— Лиза?! — изненада се Мейра. — Какво правиш тук посред бял ден? Нямах ли изпити?

— Взех последния днес сутринта — вдигна очи момичето и се усмихна. — Реших да се отбия да ви помогна. Джеф каза, че правите кукли и ми се видя интересно. Освен това — добави печално тя — напоследък атмосферата вкъщи е много потискаща.

Мейра ѝ кимна с разбиране и се обърна към Джеф:

— Намери ли ръкавици?

— Да. В магазина за загубени вещи имаше двадесет и шест леви. Дадоха ми ги всичките.

Той пъхна ръка в една от ръкавиците, прикрепи голяма уста и две обещени очи и я показва тържествено на Лиза.

— Чакай! Забравихме вежди — засмя се тя. — Ще нарежа малко. Къде сложихме черния плат?

Джеф ѝ го подаде. Лиза изряза две големи извити вежди и ги закрепил над очите.

— Виждаш ли? Сега изглежда точно като господин Паркър, учителя по френски.

Двамата младежи прихнаха, а Мейра се обърна настрани да прикрие усмивката си. Приликата в действителност бе поразяваща.

— Колко плаща Род за квартирата, Джеф? — попита небрежно Лиза и взе белия плат да нареже малки кръгчета за очите на куклите.

— Род ли?

— Онзи от вашия курс, дето нямал пари и учел със стипендия...

— Сто и деветдесет долара. Защо?

— Ами другата седмица свършва семестърът и трябва да се изнеса от къщи — девойката хвърли поглед към Мейра. — Той наистина ще го направи, госпожице Стийн.

— Лиза, казвай ми вече Мейра. Мисля, че отдавна сме приятелки, а не просто учител и ученичка.

— Да, но ми е малко странно да ви наричам по име.

— Ще свикнеш.

Джеф местеше изненадано очи от едната жена към другата.

— Нещо не разбирам — оплака се той. — Кой какво ще направи?

— Бащата на Лиза — обясни меко Мейра. — Ще я изгони от къщи.

— Защо? — отвори широко очи Джеф. — Заради бебето ли?

— Да — кимна Лиза. — Имам избор. Да направя аборт или да дам детето за осиновяване. Тogaва мога да остана у дома. Но ако искам да запазя бебето и да го отгледам, трябва да напусна къщата.

— Шегуваш се — не вярваше той. — Искаш да кажеш, че трябва да се изнесеш веднага?

— Следващата седмица. В края на семестъра.

— А какво ще стане с училището? — лицето му преbledня, ноздрите му се разшириха от гняв.

— Сигурно няма да мога да завърша. Ако живея сама, ще трябва да започна работа, а бебето ще се роди през май...

— Но това е абсурд! Няма ли кой да вразуми този мъж?

— Не го познаваш, Джеф — поклати глава Мейра. — Той е суров човек.

— Госпожице Стийн... Мейра — поправи се Лиза и се изчерви. — Нали имаш ваканция в края на срока?

— Да. Една седмица. Днес е последният учебен ден.

— Чудех се дали ще ти е удобно да ми помогнеш да си намеря квартира — рече стеснително девойката. — Не знам нито как да търся, нито как да се пазаря за наема.

Джеф яростно кълцаше парченца плат с ножицата. Накрая захвърли всичко на пода и вдигна разгневено очи.

— Не искам повече да слушам! Толкова е нелепо и жестоко! Как ще се издържаш? Баща ти ще помага ли?

— Не. Няма да даде и пукната пара. Казва, който си е надробил попарата, да я сърба.

— А родителите на Кевин?

— Какво говориш! — изчерви се тя и поклати отривисто глава.
— Никога не бих се обърнала към тях. Нито към него. Не искам да има нищо общо с детето ми. Никога!

— Какво смяташ да правиш тогава?

— Не знам. Ще измисля нещо. Способна съм, оценките ми са добри. Все ще намеря някаква работа. А като се роди бебето...

— Лиза, ти не знаеш какво говориш! — възкликна отчаяно младият мъж. — Та ти самата си още дете.

— Напротив! Вече навърших осемнадесет. Много момичета на тази възраст вече се издържат сами. Ако си намеря работа, дори на минимална заплата, и някоя квартира като тази на Род...

— По-добре да умра, вместо да те видя на такова място — отбеляза мрачно той.

— Защо? Какво ѝ е на квартирата?

— А, нищо! — отвърна той с горчивина. — Само дето зимата можеш да умреш от студ, а през лятото е пълно с хлебарки. Банята е обща с две проститутки, които живеят в другите приземни помещения.

— Ще намерим нещо, Лиза. Не се тревожи — успокои я Мейра, съкрушена от ужасения поглед в очите на момичето. — В началото на седмицата имам малко работа, но после съм свободна и ще обикаляме квартири. Добре ли е така?

Лиза кимна с благодарност и двамата младежи отново се заеха с куклите.

Мейра усещаше, че Джеф едва се владее. Въпреки това, когато пристигнаха първите деца за следобедните занимания, той им показва куклата и се заигра с тях. Подскачаше, въртеше се, караше куклата да говори и да се закача с малчуганите, а те пицяха и се заливаха от смях.

Алън седеше в едно ъглово сепаре и чакаше Мейра. Тя влезе, закачи якето си зад вратата и си проправи забързано път между масите. Алън наблюдаваше с удоволствие стройната ѝ фигура. Както винаги изглеждаше прекрасно. Бе облечена в сиви вълнени панталони и пуловер с изящна бродерия от сребърни цветчета около врата. Бузите ѝ бяха порозовели от студа, а очите ѝ проблеснаха радостно, като му се усмихна от другия край на ресторанта.

— Здравей, скъпи! — рече задъхано тя. — Закъснях ли много? Имаше дълга колона от коли точно на входа на паркинга.

— Не се притеснявай. Толкова си красива, че чакането си заслужаваше. Освен това имаме достатъчно време. Трябва да взема момчетата от пързалката след час.

— Чудесно! Страхувах се, че съм провалила обяда.

— Това да не е пуловерът, който Агнес ти изплете за Коледа?

Тя кимна.

— Хубав е, нали? Не можеш да си представиш колко много труд е вложила. Как го плете стая счупена ръка, направо не знам! Но стана много красив.

— Да, наистина — рече той с искрено възхищение. — И това, дето е под него, също си го бива.

— Ти пък откъде знаеш! — възмути се на шега Мейра. — Гладен ли си между другото?

— И още как! Искам хамбургер, но гарнитурата е варени картофи, а на мен ми се ядат пържени.

— Какво ще кажеш да си поръчам риба? Тя е с пържени картофи и ще ги сменим. Аз ще взема варените, пържените за теб.

— Чудесно! А десерта за кого е?

— Какво има?

— Пудинг с тапиока.

— Подарявам ти го — направи физиономия на погнуса тя. — Мразя тапиока.

Двамата се разсмяха и изчакаха сервитьорката да им налее кафе. После дадоха поръчката.

— Направих го, Алън — рече накрая тя.

— Кое?

— Казах ѝ. Снощи.

— Наистина ли? — остави чашата на масата и я погледна с огромна радост. — И тя какво отговори? Искам да знам точно думите ѝ.

— Казах ѝ, че ще се оженим през юни след края на учебната година и че тогава ще се преместя при теб във фермата, а тя да помисли какво да правим в бъдеще.

— И как реагира? — усмихна се той с одобрение.

— Не знам — лицето ѝ помръкна за миг. — Във всеки случай не очаквах такова нещо. Каза, че що се отнася до нея, няма никакви проблеми. Тя щяла да се погрижи за себе си, да не се притеснявам.

Алън я погледна изненадано.

— Но, Мейра, това е чудесно! Защо се тревожиш?

— Не знам — въздъхна тя обезпокоено. — Беше толкова... Някак по-различна. Никакви сълзи, никакви сцени, нищо. Дори ми пожела щастие и ме целуна. Странна работа, Алън. Много странна.

Сервитьорката донесе салатите и Алън поблагодари любезно. Изчака я да се отдалечи и отново се обърна към Мейра.

— Мисля, че всичките тия години си се страхувала напразно, скъпа. Ще свикне, няма как.

— И Джо така казва — рече тя със съмнение. — Ще ми се да е вярно.

— Вярно е, скъпа! Толкова съм щастлив. Искан ми се да стана и да викна в целия ресторант, че се женим.

— Да не си посмял! — засмя се тя.

— Какво ще правиш този следобед? — попита мъжът, като свършиха салатите и пристигна ордъвърът.

— Тъй като скоро ще ставам булка, трябва да купя туй-онуй — отвърна тя с дяволита усмивка.

— Какво?

— Много неща. Бельо, кърпи, порцеланови сервизи и така нататък.

— Не е ли прекрасно? — в очите му бликаше нежност. — Животът с теб ще е толкова... О, Мейра, аз съм най-щастливият мъж на земята.

— И аз не съм за оплакване — пошегува се тя.

Довършиха обяда сред закачки и смях и Алън направи знак на сервитьорката да донесе сметката.

— Между другото — промърмори той, — докато се мотаеш по магазините, не забравяй най-важното.

— Кое? — учуди се тя.

— Секс бельо, копринени гащички... такива неща...

— Все важни за успеха на брака — усмихна се Мейра.

— Естествено! — съгласи се той и я поведе към изхода. Помогна ѝ да облече якето и излязоха навън. Спря се до камиона и ѝ махна с ръка: — Довиждане, скъпа. Ще ти се обадя утре вечер.

— Добре, Алън. Тръгвай сега, че ще закъснееш.

— Черна дантела — викна той от отворената врата. — Обожавам черна дантела!

— Тръгвай! — засмя се Мейра.

Алън потегли и скоро се скри от очите ѝ.

Усмивката ѝ се стопи. Нещо я накара да се върне в ресторанта и да набере номера вкъщи.

Хайде, бабо, мислеше нетърпеливо тя и се вслушваше в монотонния сигнал. Вдигни слушалката. Знам, че си у дома. Каза, че ще подреждаш шкафовете в кухнята...

Ала никой не се обаждаше. На лицето ѝ надвисна сянка, тя взе монетата и пак избра номера с повишено внимание.

Отново нямаше отговор.

Мейра пребледня. Обзета от внезапен страх, тя се обърна и се втурна към паркинга.

В къщата цареше чистота и спокойствие. Кухнята бе разтребена и пуста, обляна в лъчите на следобедното слънце. Нямаше признаци Агнес да е подреждала шкафчетата.

— Бабо? — викна Мейра. Гласът ѝ отекна в тишината. — Къде си?

Чувството на ужас се засили. Потрепери, въпреки че в къщата бе топло. Тръгна с усилие към стаята на Агнес. Всяка крачка беше мъчение. Краката ѝ тежаха като олово, тялото ѝ беше сковано и вдървено.

Знаеше какво ще види, още преди да отвори вратата.

Агнес лежеше в леглото по нощница, очите ѝ бяха затворени, лицето — спокойно и смирено. На нощното шкафче имаше полупразна

стъклена чаша вода и малко пластмасово шише с приспивателни.

Шишето беше празно.

Остана вцепенена сякаш цяла вечност, приковала поглед в малкото старческо лице. По едно време усети, че хлипа и по бузите ѝ се стичат сълзи. Разплакана, тя се запрепъва със замъглени очи към кухнята и посегна сляпо към телефона.

Всичко, което си спомняше след това, бе неясна смесица от лица, полицейски униформи, лекарски престилки, вой на сирени, разпореждания, суматоха и разпити. Беше абсолютно безпомощна. Като насън отговаряше на въпроси, обясняваше ту на един, ту на друг, приемаше механично предложеното кафе и бисквити, пиеше успокоителни, а накрая незнайно как се озова в нечия кола, която я откара до болницата.

През всичките тези кошмарни часове единствената ѝ съзнателна мисъл бе за Алън. Имаше нужда да го види, копнееше да се сгуши в силната му прегръдка, да чуе успокояващия му глас, да зарови лице в гърдите му и да плаче, докато заспи.

Ала не бе в състояние да говори за него, а никой от съседите не го познаваше да му се обади.

Най-сетне шумът секна, хората си отидоха и движението спря. Възцари се тишина. Мейра се отърси от вцепенението и се огледа около себе си. Намираше се в болнична стая, ала не бе на легло. Някой друг лежеше в леглото. Надигна се, премигна на неясната светлина, която се промъкваше едва-едва през спуснатите щори, и хвърли смаян поглед към високото болнично легло.

Човекът, който лежеше там, беше толкова малък, че дребничката му фигура се очертаваше едва-едва под дебелите завивки. Главата бе заобиколена от сребристи къдрици, а профилът беше остър и деликатен...

В леглото лежеше баба ѝ, осъзна Мейра с объркване.

Но как... Защо?

Постепенно се опомни и умът ѝ се избистри. Агнес беше в леглото. В тялото ѝ бяха включени системи, а дишането и сърдечната дейност се следяха с апарати.

Тя дишаше. Не беше умряла.

Усети прилив на щастие и благодарност и такова силно облекчение, че ѝ примая. Отпусна се в стола. Нямаше сили да

заплаче.

Отново се вторачи в малката фигурка на леглото. В този миг някой влезе в стаята и светна лампата. Силната светлина я заслепи и тя премигна. Насреща стоеше доктор Холмс, чист и спретнат, с вратовръзка и риза под бялата колосана престилка. Усмихна ѝ се нежно.

— Здравей, Мейра. По-добре ли си?

— Предполагам. Нещо бях замаяна.

— Скоро ще ти мине. Дадохме ти успокоителни, ала ефектът им е краткотраен.

— А баба?

— Ще се оправи.

— Слава Богу! Толкова се страхувах...

— В момента съм на визитация — кимна рязко лекарят. — Постой тук още петнадесет-двадесет минути и после ела в кабинета ми. Искам да поговорим, преди да си тръгнеш.

— Разбира се. Благодаря ви, доктор Холмс. Моля ви, оставете лампата светната.

След като лекарят излезе, Мейра остана седнала в мекия стол и се опита да дойде на себе си и да събере мислите си. Ала когато си спомни страшните събития от следобеда, отново изпита преживяния ужас и паника. Повдигаше ѝ се.

Божичко, какъв ужас, помисли тя. Алън, имам нужда от теб. Къде си, скъпи? Алън...

После се сети, че баба ѝ бе направила това заради Алън. Такава бе последната ѝ дума, безусловната ѝ присъда над този мъж и красивото бъдеще, което той обещавахе на Мейра.

Най-сетне бе проявила своето отношение.

Мейра се изправи и тръгна бавно из стаята. Спря се до леглото, подпря се на хромовия плот и се вторачи в старата жена.

Агнес изглеждаше тиха и смирена. Лицето ѝ бе крехко и деликатно на снежнобелите болнични възглавници. Вените на слепоочията ѝ бавно пулсираха, кожата ѝ беше прозрачна и тънка.

Мейра остана дълго време загледана в малкото лице, което толкова много приличаше на нейното. Накрая протегна ръка и нежно докосна бузата на Агнес. Погали лекичко прошарените къдрици и потупа тънките раменца, които се очертаваха под чаршафите.

— Добре, бабо — прошепна накрая тя. — Ти спечели.
Сетне се обърна и излезе бавно от стаята.

Доктор Холмс седеше на обичайното си място зад бюрото и си играеше с любимия позлатен химикал. Вдигна очи, когато Мейра влезе, и ѝ направи знак да седне.

Двамата се погледнаха мълчаливо за миг, сетне той отмести стола си назад и остави химикалката на бюрото.

— Е, тя направи истински опит. Не беше блъф.

— Баба никога не върши половинчати неща, доктор Холмс — отвърна измъчено Мейра.

— Взела е хапчета, способни да убият четирима.

— Но въпреки това е жива.

— По чиста случайност. Вероятно не е предположила, че ще се върнеш толкова рано къщи. Лекарството току-що е започнало да действа, когато си извикала линейката. Промихме ѝ стомаха веднага, така че няма почти никакви последиствия.

— Наистина случайност — кимна Мейра и потисна сълзите си.
— Обадох се импулсивно по телефона и когато никой не вдигна, тръгнах веднага към къщи. Сигурно съм позвънила няколко минути, след като е... — гласът ѝ се разтрепери.

— Трябва обаче да имаме предвид факта, че хора, които веднъж са опитали, обикновено пробват пак. И втория път, ако действително са решили сериозно, успяват.

— Няма да опита отново.

Нещо в гласа ѝ го накара да я стрелне с очи.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — отвърна тихо Мейра.

Той взе химикала и го завъртя бавно между пръстите си, като наблюдаваше замислено Мейра. Подхвърли небрежно:

— Струва ми се, че миналия път не носеше този пръстен.

— Така е. Но повече няма да го нося — погледна го право в очите тя.

— Мейра — изостави той професионалния тон и се превърна в най-обикновен млад човек, изправен пред неразрешим проблем. — Не прави това, моля те!

— А вие на мое място как щяхте да постъпите, доктор Холмс? Кажете.

Той седеше мълчаливо, вперил очи в химикалката и не знаеше какво да отговори.

Накрая Мейра се изправи, благодари му тихо и тръгна към вратата.

— Мейра, тя е в пълна безопасност. Всички жизнени функции са нормални. Мога да я оставя тук ден-два, но не повече.

— Добре. Няма значение. Имам нужда... — пое дълбоко дъх. — Имам нужда само от един ден. Утре трябва да... да видя един човек.

Тя неочаквано изхлипа и излезе бързо от стаята.

Младият лекар понечи да стане, ала сетне се отпусна обратно в стола, втренчил очи във вратата. Хвърли поглед към фотографията на симпатичната жена с бебето и отново отправи очи към вратата.

— По дяволите! — възкликна той. — По дяволите!

Бюрото му бе отрупано с папки, но той дълго време седя така, без да помръдне, зареял поглед в пространството.

Мейра караше бавно на запад към залязващото слънце. Сърцето ѝ се разкъсваше от мъка и чувство за непоправима загуба. Прерията в този ветровит зимен следобед беше невероятно красива. Времето бе омекнало, след като откъм планините задуха лек бриз. В безбрежната небесна шир плуваха перести облаци. Малки прашинки сняг танцуваха на нежния полъх на вятъра над безкрайните бели поля и отразяваха в себе си багрите на дъгата.

Сви при червените хамбари и пое по алеята към фермата. Високо в небето величествено се рееше самотна хищна птица, носена от топлите въздушни течения. Тя кръжеше и очевидно дебнеше някаква плячка. Изведнъж сви криле към тялото си, спусна се като камък към земята и се извиси почти веднага, сграбчила малко пухкаво животно в остриите си нокти.

Мейра потрепери, влезе в двора и се насочи към къщата. Спря близо до вратата и се изкачи бавно по стъпалата. Почука веднъж и влезе. Събу си ботушите и тръгна към кухнята. Алън и Майкъл вдигнаха глави с изненада и задоволство. Пръв се съвзе Майкъл.

— Госпожице Стийн, вижте какво ми изпрати леля Даян за Коледа. Колетът е закъснял по пощата и го получих чак днес.

Мейра коленичи на пода до него, където бяха разпилени множество разноцветни елементи с различна форма.

— Какво е това? — попита удивена тя.

— Цяла космическа станция! Вижте, тези човечета са аро... атро... Какви бяха, тате?

— Астронавти — подсказа Алън.

— Точно така. Аatronати. А това е тяхната къща в космоса и шкафчетата, където държат храната и другите работи.

— Божичко! Колко е сложно! — възкликна тя.

— А отгук се снабдяват с гориво за станцията. Виждате ли маркуча? Има и...

— Какво става, Мейра? — попита Алън.

Тя вдигна поглед. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато. Застланата с вестник кухненска маса бе осеяна с инструменти, болтове, гайки и различни части. Алън бе разглобил една водна помпа и я поправяше. Ръцете му бяха изцапани с машинно масло. Имаше малко петънце и на носа, забеляза Мейра с неочакван прилив на любов и нежност.

Тя се изправи бавно, извади от чантата хартиена салфетка и внимателно избърса носа му.

— Скъпа?

Мейра поклати глава, защото се страхуваше да проговори, и си наля чаша кафе от бързоварката на печката.

Алън я наблюдаваше с растяща тревога. Накрая стана от масата и рече на сина си:

— Майк?

— Да, тате — отвърна разсеяно детето.

В момента поставяше малък жълт астронавт в пластмасово легло.

— Майк, не пипай нищо на масата. С Мейра ще излезем за малко. Ще бъдем в обора. Скоро ще се върнем.

— Добре. Виж, дори скафандърът му се сваля!

— Да — опита да се усмихне Алън, въпреки че лицето му бе загрижено. — Кой може да спи с такъв голям скафандър.

Откачи безмълвно якето си, изчака Мейра да си обуе ботушите и закрачи до нея в падащия мрак. Въздухът бе мек и благоуханен,

вечерното небе бе окъпано в розови, лилави и тюркоазни отблясъци. Вървяха заедно ръка за ръка, без да продумат.

Влязоха в обора и Алън залости вратата. Мейра седна на купчина сено до яслите. Той се настани до нея, прегърна я и я привлече близо до себе си.

— Казвай — рече накрая.

— Става въпрос за баба.

Тя се обърна към него. Искаше да види лицето му, ала той гледаше право пред себе си. Изящният му профил се очертаваше на неясната светлина на потъналия в паяжини обор.

— Какво по-точно?

— Нали ти казах колко странно се държеше, откакто взех да нося пръстена — мъчеше се гласът ѝ да звучи спокойно. — Все едно, че изобщо не съществуваше. Притеснявах се за нея. Направо не приличаше на себе си. Беше една такава мила, загрижена... Съвсем различна.

Алън кимна и я привлече още по-силно към себе си.

— После ѝ съобщих за деня на сватбата и тя бе толкова... Нали ти разказах вчера? Като излязохме от ресторанта, се канех да тръгна по магазините, но си рекох първо да ѝ се обадя да видя какво прави. Вкъщи никой не... никой не вдигна. Прибрах се веднага... — гласът ѝ се разтрепери. — О, Алън! Беше ужасно! Бе изпила цяло шише приспивателни и бе почти... Извиках линейка и ѝ направиха промивка. Казват, че ще се оправи. Днес е доста по-добре. Господи, какво преживях!

Обърна се към него и зарови лице в гърдите му. Той я галеше нежно по главата, вперил поглед в пространството пред себе си с мрачно отнесено изражение.

— Наистина ли е искала да се самоубие или просто да те изплаши?

— Наистина, Алън. Лекарят каза, че хапчетата, които е изпила, могат да убият и четирима. Освен това не е предполагала, че ще се върна толкова скоро. Казах ѝ, че ще се прибере чак надвечер.

— Разбирам.

— Алън... — погледна го с отчаяна молба.

— Давай, Мейра! Кажи, за каквото си дошла.

Лицето му бе смирено. В очите му се четеше безкрайна болка. Тя затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Дойдох да ти кажа, че не мога да се омъжа за теб. Повече не съм в състояние да издържам. Нямам друг избор. Съжалявам, скъпи.

Гласът ѝ се разтрепери и тя заплака. Той седеше безмълвно до нея, милваше я нежно, докато най-сетне се овладя. После дълго време седяха мълчаливо един до друг, отчаяни и нещастни.

— Значи това искаш, Мейра? — обади се накрая Алън. Гласът му бе тих и далечен.

— Не! — избухна тя. — Обичам те и искам да живея с теб, да те любя, да имаме деца, да бъда твоя жена. Мислих и премислях, откакто баба опита да се самоубие и вече знам, че това е единственото възможно решение. Няма какво друго да правя.

— Напротив. Имаш избор, Мейра. Много добре знаеш, че има и друга алтернатива.

— О, да! Мога да се престоря, че нищо не се е случило и да продължим както преди. Но тя отново ще опита. Дори доктор Холмс смята така и каза, че хора, които посягат на живота си за втори път, обикновено успяват — обърна се измъчено към него. Очите ѝ преливаха от скръб и безутешност. — Кажи ми честно, Алън. Как ще бъдем щастливи, ако бремето на тази мисъл тегне над нас? Сам казваш колко години си се измъчвал заради разклатения парапет. А как мислиш ще се чувствам аз, когато знам, че Агнес е мъртва заради моето решение?

— Добре — рече глухо той. — Отдавна бяхме във война със старата дама, но тя най-сетне спечели. Предавам се. Отстъпвам те на нея, защото те обичам и не желая да страдаш.

Мейра го погледна с болка.

— Предавам се, Мейра, но само заради теб. Агнес печели, защото те обичам много повече от нея и предпочитам да се отдръпна, отколкото да гледам как се разкъсваш на парчета.

Сълзи се стичаха по бузата ѝ и капеха върху якето ѝ. Алън протегна ръка и нежно ги избърса.

— Винаги ще те обичам, Мейра — рече простиичко той. — През целия си живот.

— О, Алън... — бавно извади пръстена и му го подаде.

— Имай милост, за Бога! — извърна се той рязко и гневно. — Защо ми го връщаш? За да ми напомня винаги, че не мога да бъда с жената, която обичам ли? Задръж го, Мейра.

Тя кимна и го пусна в джоба на якето. Сетне полека се изправи и го погледна.

— Сбогом, Алън.

Той вдигна очи. Лицето му бе изопнато и студено. В погледа му прозираше непоносимо страдание.

— Ако ще се сбогуваме, нека да е завинаги, Мейра. Повече никакви срещи, телефонни обаждания и посещения. Това ще ме довърши. Толкова много те обичам, че не съм в състояние да понеса най-обикновени приятелски взаимоотношения. Не искам повече да те виждам.

— Знам — прошепна Мейра. — Аз също не бих могла да го понеса. Само като чуя гласа ти и... — замълча рязко, прехапа устни и тръгна към вратата. Вдигна резето и спря. — Какво ще кажеш на Майкъл?

— Ще измисля нещо. Върви си, моля те.

Тя кимна, преглътна с усилие и излезе в тихата прерийна вечер. Прекоси двора и стигна до колата си.

Докато седяха в обора, навън бе паднал мрак и бе покрил света с черна пелена. В безпределния тъмносин небосвод блещукаха звезди, а смълчаните падини криеха безброй загадки.

Мейра караше към града, съкрушена и сломена. Нямаше сили да мисли и да разсъждава. Сълзи замъгляваха очите ѝ и превръщаха далечните сгради и светлини на града в размазани цветни петна. Накрая спря в една отбивка, опря чело на волана и се разплака. Не след дълго обаче вдигна решително глава, изтри сълзите и отново подкара колата.

Достатъчно, каза тя. Това е положението. През последните месеци бе плакала доста. Стига толкова. Никога повече няма да плаче. Душата ѝ бе мъртва, а мъртвите не плачат.

Сдържана и мълчалива, с дълбока мъка в сърцето, тя се включи в потока на вечерното движение и се отправи към самотния си дом.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейра се събуди на ярката светлина на зимното слънце, която покриваше леглото ѝ като златиста завивка. Протегна се сънено и се наслади на ясното топло утро. Неочаквано я прониза познатата мъка, изпълни цялото ѝ тяло и затрептя във всяка фибра на същността ѝ. Претърколи се в леглото, простена тихичко и се зави през глава да прогони всичко — слънцето, спомените и денят, който я очакваше.

Бе минала само седмица от раздялата ѝ с Алън, ала ѝ се струваше цяла вечност. Непрекъснато копнееше за него. Настоячиво безмилостно желание разкъсваше тялото ѝ. Жадуваше да чуе гласа му, да види лицето му, да почувства ласките му. Разпокъсани, несвързани спомени изплуваха на моменти в измъченото ѝ съзнание.

Не биваше да позволя това да се случи. Знаех, че не трябва да се обвързвам с никой, защото не съм свободна и баба никога няма да ми разреши да я изоставя. И въпреки това го оставих да се влюби в мен. Постъпих егоистично. Но, божичко, толкова много го желяех! И все още го желя. Все още.

Животът ѝ течеше монотонно и еднообразно. Доведе Агнес от болницата, готвеше и се грижеше за старата жена с вещина и компетентност. Агнес бе трогателно благодарна на Мейра за всичко, което вършеше, и се стараше да не ѝ създава излишни тревоги. Внимаваше какво говори, съблюдаваше стриктно предписанията на доктор Холмс и изпълняваше нарежданията на Мейра, без да мърмори или да се оплаква.

Повече не споменаха за опита ѝ да се самоубие. Сякаш по негласно споразумение отбягваха темата и се преструваха, че нищо не се е случило. Нито пък заговориха за годежния пръстен, който бе изчезнал от ръката на Мейра.

Ако изобщо забелязваше нещастното, отнесено изражение на внучката си или многобройните моменти, когато Мейра тичаше до стаята си и се затваряше сама с часове в пристъп на силна мъка и страдание, то старата жена не го показваше.

Съседи се отбиваха на гости, ала личеше, че са напрегнати и сконфузени. Говореха малко и с неудобство и си тръгваха при първа възможност. Мейра прекара ваканцията общо взето в работа. Систематизираше пропуснатото и пишеше планове за следващия срок. Копнееше час по-скоро да започне училище, за да има нещо, което да отвлича вниманието ѝ от мрачните мисли.

Върна се предпазливо назад към изминалата кошмарна седмица и помисли какво има да прави този ден.

Бе решила да живее ден за ден. Никакви планове, никакви перспективи. Времето все някога щеше да излекува болката ѝ.

Алън, обичам те, скъпи. Надявам се, че си добре. Бих искала да чуя гласа ти само за мъничко, за да разбера, че всичко при теб е наред. Обичам те, любими. Обичам те...

Опита се да прогони мислите за него и да се съсредоточи върху задачите за деня. Бе събота, един от последните дни на ваканцията. Бе обещала на Лиза, че ще потърсят заедно квартира.

Е, това все пак беше нещо. Щеше да запълни целия ѝ ден. Оставаше само неделята и после отново на работа.

Бавно и без особен ентузиазъм тя се измъкна от леглото. Облече дебел вълнен пуловер и джинси, среса си косата и слезе да закуси с баба си.

Лиза стоеше по средата на мръсната, занемарена стая и се оглеждаше. Джеф, който бе настоял да се включи в обикалянето на квартирите, се подпираше намръщен на вратата.

— Не е чак толкова лоша — отбеляза смело Лиза. — Поне е похубава от останалите. Ако изтъркам пода и сложа някое килимче върху оная дупка...

— Лиза — прекъсна я Джеф, — тук е ужасно. Просто отвратително. Не бива изобщо да ти минава през ум да оставаш на подобно място.

— Не виждам къде другаде, Джеф — отвърна спокойно момичето. — Обиколихме всички квартири в списъка. Тази е последната. А дори и тя е по-скъпа, отколкото мога да си позволя.

Отчаяна, Мейра обходи с поглед помещението. Малкият апартамент се състоеше от една-единствена стая, която служеше за

всекидневна, спалня и кухня. Тапетите бяха целите омазнени и изпокъсани. На пода имаше мръсна черга с неопределен цвят. Вратите на кухненските шкафчета висяха на една панта или изобщо липсваха. Процепът, за който бе споменала Лиза, бе широк около осем сантиметра, пресичаше стаята по диагонал и бе пълен с прах и мръсотия. От кранчетата на ръждясалата чешма монотонно се процеждаше вода и капеше тъжно върху дъното на мивката. През полуотворената врата на банята се виждаше занемарена тоалетна чиния и се разнасяше остра, неприятна миризма.

— Ще излъскам всичко да блесне, ще купя едно легло за мен и кошче за бебето.

— Лиза, стаята е на четвъртия етаж и в сградата няма климатична инсталация. През лятото ще бъде истински ад. Бебето не може да седи на такава горещина.

— На няколко пресечки оттук има парк. Ще го извеждам надвечер в количката и ще се разхождаме, докато се разхлади.

— О, Лиза — поде Мейра.

— Хайде — прекъсна ги неочаквано Джеф. — Не мога да издържам повече тук.

Спуснаха се по мръсните, изтъркани стъпала, излязоха на улицата и вдишаха чист въздух с пълни гърди. Качиха се в колата и се спогледаха. Лицето на девойката бе мокро от сълзи.

— О, Мейра — прошепна тя. — Какво ще правя? Какво мога да направя? Такъв ужас...

Сложи ръце на устата си и се разхълца.

— Не се тревожи, Лиза — прегърна я Мейра. — Ще измислим нещо. Успокой се, скъпа. Хайде да отидем у дома да пийнем чаша кафе.

— Хубаво би било — усмихна се през сълзи момичето. — След всичките тия бардаци ще бъде чудесно да отидем някъде на чисто и топло.

— Да — кимна мрачно Мейра. — Апартаментите бяха действително отвратителни.

Джеф седеше мълчаливо на задната седалка и гледаше мрачно порутената сграда.

Пътуваха безмълвно по улиците на града, всеки потънал в собствените си мисли.

— Бабо, това е Лиза Стенли, а това — Джеф Макларън. Бяха у нас на гости след представлението на коледната пиеса, спомняш ли си?

Агнес се усмихна срамежливо и промърмори някакъв поздрав. Погледна стройното русокосо момиче с тъга и нежност и каза:

— Здравей, Лиза. Разбрах, че търсиш квартира.

Лиза кимна и подаде палтото си на Джеф да го закачи в гардероба.

— Намерихте ли нещо? — поведе ги Агнес към слънчевата кухня и седна с двамата младежи на лъскавата дъбова маса, докато Мейра приготвяше кафето.

— Не, за съжаление — отвърна тихо момичето.

Вгълбен в собствените си мисли, Джеф за първи път седеше мълчаливо, докато Лиза и Агнес си говореха за разни неща. Мейра се суетеше в кухнята, сервираше чаши, сметана, захар и домашно приготвен сладкиш. За нейна огромна изненада Агнес, обикновено студена и резервирана с непознати, се отнасяше към момичето с необичайна нежност, внимание и съпричастие.

Девојката отговаряше свободно и непринудено, благодарна за майчинската загриженост на възрастната жена, след като месеци наред бе живяла в самота и тревоги.

Топлината и уюта на чистата, блеснала кухня, съчувствието на околните ѝ дойдоха твърде много. Тя не издържа и даде воля на чувствата си. Захлупи лице на коленете си и се разплака.

Мейра се приближи и я потупа по рамото.

— Квартирите, които видяхме, бяха много потискащи, бабо — обясни тихо тя на Агнес.

— Направо ужасни, госпожо Стийн! — хълцаше момичето и гледаше през сълзи старата жена. — Всичко, което съм в състояние да си позволя, е просто отвратително. Ако ставаше въпрос само за мен, както и да е, но не мога и да помисля да гледам бебе на подобни места!

— Не плачи, Лиза — протегна ръка Агнес и я погали нежно по главата. Замълча за миг, лицето ѝ бе вгълбено и умислено. После се обърна към Мейра: — Защо да не поживее малко у нас? Виж колко празни стаи имаме. Може да се настани в апартамента на приземния

етаж. Мебелиран е и никой не го е ползвал от години. А ние ще се грижим за нея, докато свърши училище.

— Не, в никакъв случай — поклати глава отривисто Лиза. — Не бих могла...

— Госпожо Стийн — обади се най-сетне Джеф. Мургавото му лице светеше от радост. — Много мило от ваша страна!

— Бабо! — взираше се Мейра в старата жена като поразена от гръм. — Винаги си казвала, че не искаш чужди хора в къщата. Винаги! Щях да ѝ предложа много отдавна, ако подозирах, че има и най-малка възможност да се съгласиш.

— Чужди хора да, но това е едно мило момиче с бебе. Знаеш ли на кого ми приличаш? — попита тя стеснително девойката. — На дъщеря ми Емили. Трябва да ти покажа нейна снимка. Изглеждаш досущ като нея.

Лиза се усмихна мило на възрастната жена и докосна разтрепераната ѝ ръка. Агнес се усмихна замечтано и премести солницата по излъсканата повърхност на масата.

— Толкова би било хубаво да имаме отново бебенце в къщата. Ти беше много сладка, Мейра.

— Ако Лиза дойде да живее тук — отпи замислено от кафето си Джеф, — няма да сте сама, госпожо Стийн, а Мейра ще бъде свободна да отиде, където иска.

Мейра и Агнес се вторачиха в него с широко отворени очи.

— Няма да стане, Джеф — първа се съвзе Мейра. — Лиза не може да поеме такава отговорност върху плещите си. Има да учи за изпити, после ще се роди бебето, а къщата е голяма и изисква доста грижи. Не може да се справи сама.

— Може, ако и аз живея тук — рече тихо той.

— Почакай, почакай, моето момче — поде Агнес с частица от предишния си дух. — Не съм казала, че ти...

— Госпожо Стийн, моля да ме изслушате — прекъсна я младежът. — Казахте, че има самостоятелен апартамент на приземния етаж. Аз бих могъл да живея там, а Лиза да се настани в стаята на Мейра. Тя ще ви помага в домакинството, а аз ще се занимавам с по-тежката работа — поддръжката на къщата и двора — усмихна се с нещо от предишното си весело безгрижие. — Доста съм сръчен, ще видите.

— Знам от какво семейство произхождаш — гледаше го изпитателно Агнес — и в какъв дом си израсъл. Защо искаш да дойдеш в моя приземен етаж?

— Защото държа на Лиза — отвърна чистосърдечно Джеф. — Желая да бъде близо до нея и да се грижа за нея. Освен това искам Мейра да бъде свободна да живее с мъжа, когото обича.

— Лиза е бременна — продължи упорито Агнес, без да обръща внимание на думите му. — Ще има дете. Ще я харесваш ли, когато напълнее и се обезформи, когато е с голям корем в деветия месец или по-късно, когато е изморена и с подпухнали очи, защото бебето е плакало през цялата нощ?

— Да — отвърна младият човек.

Мейра го наблюдаваше смаяна. В тона му личеше твърдост и убеденост. Вгледа се внимателно в него и осъзна, че колебанията и мъчителната вътрешна борба да вземе решение бяха превърнали Джеф от момче в мъж. Той вече не бе безгрижният, лекомислен хлапак, който се шегуваше с всичко, а зрял мъж, способен да поеме отговорност. Лицето му излъчваше нова увереност и непоколебимост, рожба на дългите часове душевни терзания.

Може и да стане, помисли тя, окрилена от надежда.

— Искам Лиза да завърши училище и да кандидатства в колеж, след като се роди бебето — продължи той с този нов тон, така неприсъщ за предишния Джеф. — И тъй като няма да може да помага финансово за издръжката на домакинството, за това ще се погрижа аз. Мога да прекъсна, да си намеря работа през деня и да ходя на вечерни курсове, за да завърша образованието си.

— О, Джеф! — възкликна Лиза и го погледна с учудване и нежност. — Не мога да приема тази жертва.

— Няма да е необходимо, ако в къщата има още някой, който да помага при покриването на разходите — рече бавно Мейра.

— Продължавай, Мейра — подкани я Агнес с известна горчивина. — Мен очевидно вече никой не ме пита. Кой друг смяташ да доведеш в къщата ми?

— Рейчъл.

Агнес я погледна удивено.

— Може да се нанесе в малката стая в дъното на коридора, за да не се качва по стълбите на втория етаж — продължи разпалено Мейра.

— Ще ти прави компания. Освен това с нейната пенсия, парите, които плаща в момента за наем в старческият дом, и твоята пенсия, ще има достатъчно средства, та Лиза и Джеф да не работят по цял ден. Тяхното задължение ще бъде да се грижат за вас двете и да поддържат къщата.

Другите мълчаха и наблюдаваха оживеното ѝ лице.

— Нима не виждате? — продължи тя. — Така трябва да бъде устроен светът. Има милиони стари хора, принудени да напуснат дома си, защото техните физически сили не им позволяват да поддържат домакинството. И в същото време съществуват милиони млади хора — студенти, самотни майки, заставени да живеят в мизерия и беднота, само за да имат покрив над главата и ядене на масата. Защо едните и другите не се съберат да си помагат?

Агнес погледна Джеф и Лиза.

— Понякога съм доста... доста нетърпима — гласът ѝ беше тих и колеблив. — Знаете какво направих и как превърнах живота на Мейра в ад. Мислих много, след като... — погледна умоляващо внучката си.

— Няма нищо, бабо. Продължавай — кимна насърчително Мейра.

— Знам, че не бях права да я наранявам, след като толкова много я обичам, но винаги съм изпитвала ужас от самотата.

— Няма да сте сама, госпожо Стийн — обади се Лиза. — Вижте колко много хора ще има около вас.

— Помисли и за Рейчъл, бабо — рече Мейра. — Няма да скучаеш. Ще се забавлявате. Нали винаги сте се разбирали добре?

— Само дето послъгва на пасианс — усмихна се колебливо старата жена. — Направо ме вбесява.

— Ще бъде под строго наблюдение — обеща Джеф.

Агнес се усмихна без да иска и сетне извърна лице към внучката си.

— Е, Мейра, ще бъдеш свободна да отидеш, където искаш. Ще те видя ли някога отново?

— Какво говориш, бабо? Разбира се, че ще се виждаме. Фермата е само на няколко километра от града. Освен това ще идвам на работа всеки ден. Непрекъснато ще ви досаждам — стрелна тя с очи двамата младежи и се усмихна. — Особено след като ще имате бебе.

— Ти помисли за свое и остави нашето — отбеляза Джеф.

Мейра се засмя. Очите ѝ заблестяха. После се обърна към Агнес:

— Бабо, всичко зависи от теб. Ще стане както ти желаеш. Къщата е твоя и имаш последната дума. Какво мислиш?

— Да не би да намекваш, че ако кажа „не“ и искам да останеш тук както досега, ще се съобразиш с желанието ми?

— Да, бабо. Обещала съм, че няма да си тръгна без твое съгласие и ще спазя дадената дума.

Агнес седеше мълчаливо и мислеше, докато другите чакаха. Накрая огледа подред всички и проговори:

— Животът ви с мен невинаги ще е лесен. Както вече казах, имам труден характер. Може би ще се караме, ще спорим, ще се нервирате един друг и дори ще се мразим.

— Както всяко семейство — посочи Джеф.

— Но Рейчъл е най-добрата ми приятелка — продължи Агнес, — а ти Лиза приличаш толкова много на Емили, че е истинско чудо. Нали, Мейра?

— На външен вид може би, но по характер е доста по-силна — отговори Мейра.

Агнес кимна замислено и се обърна към Джеф.

— А ти — рече тя остро и го погледна строго — ми се виждаш свястно момче, само трябва да се държиш прилично.

— Ще си стоя в стаята през цялото време — обеща тържествено той. Очите му проблеснаха дяволито. — Ще излизам само да те бия на карти. Трябва да те предупредя, че съм първокласен играч... Нямах абсолютно никакъв шанс.

Агнес изсумтя при тази самонадеяност и потисна усмивката си.

— Добре — рече тя на всеослушание. — Ще опитам. Но само докато се роди бебето. После ще видим.

— О, бабо! — изправи се Мейра и се втурна към баба си да я прегърне.

— Остави ме! — запротестира Агнес и я отблъсна. — Казах само, че ще видим.

Мейра отново я целуна. Агнес се усмихна и я погали по бузата с неподозирана нежност. Мейра извърна лице с премрежени очи и тръгна към всекидневната, като направи знак на Джеф да я последва.

— Джеф — прошепна тя, — как да ти се отблагодаря? Това е прекрасно, просто...

— Стига празни приказки — рече весело той. — Отивай да стягаш куфара.

— Куфарът?! — премигна Мейра с недоумение.

— Мейра, повечето от нещата на Лиза са в колата ти. Сигурен съм, че тя не иска да се прибира повече при баща си. И като имаме предвид нрава на баба ти, по-добре да ковим желязото, докато е още горещо. Ще изтичам до квартирата и ще си събера багажа за нула време. Тази вечер ще останем тук да видим как ще тръгне. Не бива да й позволим да размисли и да промени решението си.

— Мислиш ли, че идеята е добра? — поколеба се Мейра. — Не е ли малко прибързано. Още тази вечер...

— Не — наклони се към нея и ѝ прошепна доверително: — Дори ще ѝ пусна една игра на карти. Като върховна жертва.

Мейра се засмя. Изведнъж се почувства щастлива, обнадеедена и лека като перце.

— Разбира се — добави той с привидна загриженост, — остава проблемът къде ще спиш довечера, след като те изхвърлим оттук. Познаваш ли някой, който да те приюти за една нощ?

— О, Джеф... — погледна го с широко отворени очи. — Не сме се виждали, откакто се сбогувахме. Ами ако не ме иска?

— Тогава ще е най-големият глупак — успокои я Джеф. — Тръгвай, Мейра. Всичко ще се уреди.

— Но ако...

— Върви!

Тя кимна безмълвно и се втурна по стълбите да опакова багажа.

Като насън Мейра караше на запад в мрака на зимната нощ. Луната бе високо в небето и приличаше на огромна ярка монета, търкулнала се отнейде на небосвода. Студените ѝ лъчи обливаха заспалата снежна прерия в мека сребриста светлина. Вечерта бе мека и топла, една от онези редки януарски нощи, които измамно напомняха на пролетта.

Затрупаните със сняг възвишения блестяха като платинени на лунната светлина, а заскрежените храсти пелин се открояваха на

гладкия равнинен пейзаж и приличаха на изящни дантели. Мейра караше устремено напред. Двата жълти снопа светлина от фаровете образуваха дълга златна ивица пред колата, а от двете ѝ страни смълчаната, тайнствена прерия се губеше в черния мрак. Големият диамант на пръста ѝ пречупваше лунната светлина и гореше с ярки пъстри пламъци — единственият различен цвят в тази сребърна феерия.

Хванала здраво волана, Мейра гледаше право напред. След бурните емоции от изминалите месеци изпитваше почти странен вътрешен мир и покой. Не кроеше планове, не мислеше за нищо. Просто караше безмълвно в зимната нощ към фермата.

Когато влезе в двора и спря близо до къщата, Мейра с изненада забеляза, че Алън седеше на стъпалата. Явно бе решил да се наслади на необичайно топлата вечер и бе излязъл на верандата да подиша чист въздух. Беше се настанил точно под светлината на силния прожектор над вратата и дялкахе последното от кученцата, предназначени за подарък на Майкъл.

Като чу шума на двигател, той вдигна рязко глава и се вторачи в мрака, ала силната светлина от прожектора го заслепяваше и не можа да види колата на Мейра. Тя се спря за миг до портата с разтуптяно сърце и се вгледа в едрото, мускулесто тяло, красивото, изваяно лице и силните му ръце.

— Кой е там? — викна той.

Мейра понечи да отговори, ала думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Попитах кой е там? — викна остро той и се надигна.

— Аз... аз съм — отвърна младата жена и мина на осветената пътека.

Алън я погледна с пронизващ поглед и лицето му пребледня. Бавно седна на предишното си място върху стъпалата.

— Здравей — стоеше нерешително пред него Мейра.

— Здравсти — отвърна рязко мъжът. Той сведе поглед и отново задялка кучето. Ръцете му леко трепереха.

— Може ли да седна?

— Разбира се — отмести се настрани да ѝ направи място.

— Как си? — седна до него тя, без да го докосва.

— Добре. А ти?

— И аз — отвърна тя с несигурен глас.

— Радвам се...

— Алън... — пое дълбоко дъх и продължи: — Трябва да ти кажа нещо. Много неща в действителност. Първо... — скръсти ръце и се почуди откъде да започне.

Алън се сепна, протегна се, сграбчи ръката ѝ и я обърна така, че да се вижда пръстенът.

При този допир сърцето ѝ подскочи и в цялото ѝ тяло се разля слабост. Забрави всичко, което бе решила да му каже. Искаше само да потъне в обятията му, да се сгуши до гърдите му ѝ никога повече да не се откъсне от него.

— Какво е това? — попита той, вперил поглед в блестящия диамант.

— Моят годежен пръстен — прошепна Мейра.

— Тъй ли? — пусна ръката ѝ той и се престори, че го интересува. — Сгодена ли си?

— Да.

— И кой е щастливецът?

— Най-прекрасният човек на земята. Мъжът, когото обичам повече от всичко на света.

Той внимателно остави длетото и кучето настрана и я погледна право в очите:

— По-добре кажи за какво си дошла.

Мейра се изкашля и с тих глас му разправи за всичко, което се бе случило: неуспеха на Лиза да си намери квартира и изненадващото предложение на баба ѝ, решението на Джеф да се грижи за Лиза и да бъде близо до нея, сетне собствената ѝ идея да приютят Рейчъл и накрая колебливото съгласие на Агнес да опита.

— И така — заключи тя — Джеф предложи да се нанесат веднага, тъй че аз се озовах на улицата. Помислих си дали ще имаш нещо против, ако... — думите ѝ секнаха.

Седеше до него, скована от страх и не смееше да го погледне.

Толкова е тих. Защо мълчи? Защо не ме докосне? О, Боже... Не ме иска. Провалих всичко, като го нараних толкова дълбоко. Край...

Потисна надигналото се в гърлото ѝ стенание и извърна лице към него. Алън гледаше право напред и по бузите му се стичаха сълзи.

— Алън, скъпи, но ти плачеш! — прошепна удивено тя.

— Така изглежда — избърса лицето си с ръка и се обърна към нея с тъжна усмивка. — Какви ужасни неща прави любовта! Изобщо не мога да се владея.

— О, Алън...

В следващия миг се озова в прегръдките му. Той я привлече силно към себе си и впи страстно устни в нейните. Тя се остави с наслада в ръцете му. Шепнеше безспир името му, милваше го по косата, бузите и устните и се опиваше от властното му мъжко излъчване.

— Чуй — прошепна неочаквано в ухото ѝ Алън.

Прегърнати, двамата притихнаха и се заслушаха.

Някъде далеч в смълчаната прерия виеше койот. Застанал на самотен хълм, той отправяше своя тъжен зов в безпределната лунна пустош.

— Горкият! — прошепна Алън. — Сигурно мисли, че е дошъл размножителният период.

Отново се заслушаха. Някъде отблизо се обади втори койот и воят на двете животни се сля в тайнствена, странна мелодия, която се понесе в мекия зимен въздух.

— Тя му отговаря! — промълвим Мейра. — Чуй, тя го вика.

— Може би пък наистина е настъпил размножителният период. Какво мислиш, Мейра? — притисна я силно в обятията си.

— Може би — съгласи се тържествено тя и се усмихна тайно, заровила лице в гърдите му. — Тази нощ сякаш е пролет, нали?

— Аз пък мисля — прошепна дрезгаво той, — че е по-добре да влезем вътре и да проверим.

Тя се засмя. Алън я вдигна с лекота и я понесе на ръце към вътрешността на малката къща.

Дълго след като светлините в къщата угаснаха и всичко потъна в мрак и тишина, двата койота се викаха един друг, любовната им песен се носеше в магическата лунна нощ.

Издание:

Марго Далтън. Неочаквана подкрепа

ИК „Коломбина“, София, 1997

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-023-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.